C:\Users\Plazma\Desktop\305\Bukowski_Charles-Erekce_Ejakulace_Exhibice_a_dalsi_pribehy_obycejneho_silenstvi.PDB

PDB Name: Bukowski_Charles-Erekce_Ejakula
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 17.1.2004
Modification Date: 17.1.2004
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

Erekce, Ejakulace, Exhibice a další příběhy obyčejného šílenství

Charles Bukowski

PĚTAČTYŘICÍTKA NA ZAPLACENÍ ČINŽE

Duke měl dceru Lalu, tak ji pojmenovali. měla čtyři roky. bylo to jeho první dítě a on si přitom vždycky dával záležet, aby neměl děti, měl strach, že ho jednoho dne nějakým způsobem zamordují, ale teď byl do ní úplný blázen a ona ho měla ráda, rozuměla všemu, co si Duke myslel, vládlo mezi nimi dokonalé porozumění.
Duke byl s Lalou v samoobsluze a mluvili o všem možném, plácali, co je napadlo. mluvili o nejrůznějších věcech a Lala mu vyprávěla všechno, co věděla, a ona toho znala spoustu - instinktivně - a Duke toho zase tolik nevěděl, ale vyprávěl jí také všechno, co věděl, a fungovalo jim to, byli spolu šťastní.
"co je to?" zeptala se.
"to je kokosový ořech."
"co je uvnitř?"
"mlíko a taková věc na žvejkání."
"proč to tam je?"
"protože je tam tomu dobře, všechno to mlíko a ta věc na žvejkání se uvnitř skořápky cítí prima. říkají si: 'páníčku, tady uvnitř je nám ale prima!'"
"proč se to uvnitř cítí prima?"
"protože všechno by se tam tak cítilo. já taky."
"ne, ty ne. odtamtud zevnitř bys nemohl řídit auto a neviděl bys odtamtud mě. nemohl bys tam jíst slaninu s vajíčkama."
"slanina s vajíčkama není všechno."
"a co je všechno?"
"vím já? možná vnitřek slunce, zmrzlá hmota."
"VNITŘEK SLUNCE? ZMRZLÁ HMOTA?"
"jo."
"jak to vypadá uvnitř slunce, když je to zmrzlá hmota?"
"říká se, že slunko je ohnivá koule. a myslím, že vědci by se
mnou nesouhlasili, ale já si myslím, že by uvnitř mohlo být zmrzlý."
Duke vzal do ruky avokádo.
"bezva!"
"jo, to je přesně avokádo: zmrzlý slunko. sníme slunko a hned je nám teplo."
"je slunko i ve všem tom pivu, co piješ?"
"určitě."
"mám slunko uvnitř já?"
"víc než všichni lidi, který znám."
"ale já si myslím, že ty máš v sobě OBROVSKÝ SLUNKO!"
"díky, miláčku."
šli dál a dokončili nákup. Duke nic nevybíral. Lala naplnila košík podle svých přání. něco z toho se nedalo jíst: balóny, pastelky, dětská pistole. kosmonaut s padákem, který se mu rozvinul, když jste ho vystřelili do nebe. setsakramentsky skvělej kosmonaut.
Lale se nelíbila pokladní u kasy. zamračila se na ni. ubohá žena: měla vpadlý prázdný obličej - byla to příšerná kreatura a ani o tom nevěděla.
"ahoj, zlatíčko!" řekla pokladní. Lala neodpověděla. Duke ji nenapomenul. zaplatili a šli do auta.
"vzali si naše peníze," řekla Lala.
"ano."
"a ty potom musíš v noci do práce a vydělat další peníze. já nemám ráda, když chodíš v noci pryč. chci si hrát na

maminku. já budu maminka a ty budeš moje děťátko."
"dobře. budu děťátko už teď. co mám dělat, mami?"
"fajn, děťátko, umíš řídit auto?"
"může to zkusit."
pak jeli v autě. když odbočovali doleva, jakýsi mizera dupl na plyn a pokusil se do nich vrazit.
"děťátko, proč se do nás snaží lidi vrazit svýma autama?"
"protože jsou nešťastný, mami, a nešťastný lidi rádi ubližují."
"copak nejsou žádný šťastný lidi?"
"je spousta lidí, kteří předstírají, že jsou šťastný."
"proč?"
"protože se stydí a bojí se a nemají odvahu si to přiznat."
"ty se bojíš?"
"mám odvahu přiznat to jenom tobě - já mám tak hrozitánskej strach, mami, že si myslím, že každou chvilku zhebnu."
"děťátko, chceš svou flašku?"
"jo, mami, ale počkej, až dojedeme domů."
jeli dál a zahnuli na Normandii. když jste odbočovali vpravo, trefovali se do vás hůř.
"jdeš dneska v noci do práce, děťátko?"
"ano."
"proč pracuješ v noci?"
"je větší tma. lidi mě tolik nevidí."
"proč nechceš, aby tě lidi viděli?"
"protože když by mě uviděli, mohli by mě chytit a poslat do lapáku."
"co je to lapák?"
"všechno je lapák."
"JÁ nejsem lapák!"
zaparkovali a odnesli nákup do domu.
"mami!" volala Lala, "nakoupili jsme! zmrzlý sluníčka, kosmonauty, všechno!"
maminka (říkali jí "Mag") odpověděla: "to je dobře."
potom se obrátila na Duka: "krucinál, přála bych si, abys dneska v noci nikam nemusel. mám takovej divnej pocit. nechoď, Duku."
"tak ty máš pocit? zlato, já mám ten pocit pokaždý. patří to k tomu. musím jít. jsme úplně vycucaný. děcko naházelo do košíku úplně všechno od šunky v konzervě po kaviár."
"kriste na nebi, to nemůžeš to děcko okřiknout?"
"chci, aby byla šťastná."
"když budeš v lochu, tak moc šťastná nebude."
"podívej, Mag, v mým povolání musíš počítat s tím, že si něco odsedíš. ty to nemůžeš vydejchat, ale o tom ta práce je. něco jsem si už odseděl. měl jsem větší štěstí než jiní."
"co takhle nějaký poctivý zaměstnání?"
"v háku to člověka zničí, lásko. a žádný poctivý zaměstnání nejsou. umřeš tak jako tak. a já už si jdu svou cestou - jsem jako takový zubař, který trhá společnosti zuby. je to to jediný, co umím. už je pozdě. a ty víš, jak se zachází s bejvalejma trestancema. víš, jak se chovají k tobě, říkal jsem ti, že..."
"já vím, co jsi mi říkal, ale..."
"ale ale ale ALE!!!" skočil jí do řeči Duke, "nech mě domluvit, sakra!"
"tak domluv."
"to jsou ti průmysloví čuráci, co vysávají otroky a žijou si v Beverly Hills a v Malibu. to jsou ti chlápci, co se specializujou na 'rehabilitování' muklů, bejvalejch muklů. díky nim je pak každej zasranej mukl propuštěnej na čestný slovo čistej jako lilie. je to podfuk. otrocká práce. odvolací soudy to vědí, oni to vědí, my to víme. ušetřit prachy státu, vydělávat na někoho jinýho. svinstvo. samý svinstvo. všechno. makat třikrát tolik jako normální člověk, a přitom tě ze zákona o všecko oberou - prodávat jim sračky za desetinásobek nebo dvacetinásobek skutečný ceny. ale všechno je podle zákona, podle jejich zákona..."
"jdi s tím někam, to jsem už slyšela mockrát..."
"a ty jdi do háje, jestli si to neposlechneš ještě JEDNOU! ty si myslíš, že nic nevidím a necítím? myslíš si, že mám držet hubu? i před vlastní ženou? jsi snad moje žena, ne? mrdáme spolu, ne? žijeme spolu, ne?"
"to ty vždycky všechno zmrdáš. a teď jenom řveš."
"NA TEBE mrdám! udělal jsem chybu, technickej přehmat! byl jsem mladej; nechápal jsem ty jejich buzerantský zákony..."
"a teď se snažíš svou blbost nějak ospravedlnit!"
"hele, to je dobry! to se mi LÍBÍ. ženuška. ty kundo. ty jsi prostě kunda. nejsi nic jinýho než kunda, doširoka rozcapená na schodišti bílýho domu a s mentálním syflem..."
"děcko poslouchá, Duku."
"to je dobře. dopovím to, ty kundo. REHABILITACE. to je to slovo, to jsou ti duševní čuráci z Beverly Hills. jsou tak zatraceně decentní a HUMÁNNÍ. jejich manželky poslouchají v Hudebním centru Mahlera a přispívají na charitu, aby si snížily daňovej základ. a zvolej je v L. A. Times za deset nejlepších ženskejch roku. a víš, co jejich manžílci provedou s tebou? budou s tebou zacházet jako se psem ve svý křivácký fabrice. zkrouhnou ti vejplatu, rozdíl si strčej do kapsy a

na jakýkoli dotazy neodpovědí. je to všechno svinstvo, copak to nikdo nevidí? nikdo to NEVIDÍ?"
"já..."
DRŽ HUBU! Mahler, Beethoven, STRAVINSKIJ! donutěj tě pracovat zadarmo přesčas. celou tu strašlivou dobu tí tak akorát skopou prdel. a jakmile jen něco CEKNEŠ, už žhavějí linku k soudu: 'je mi líto, Jensene, ale musím vám říct, že ten váš chlápek ukradl ze zásuvky v pokladně pětadvacet dolarů. docela jsme ho přitom začali mít rádi.'"
"jakou chceš teda spravedlnost? kriste na nebi, Duku, já nevím, co mám dělat. ty jenom žvaníš a žvaníš. ožereš se a vyprávíš mi, že Dillinger byl nejskvělejší chlap, kterej kdy žil. houpeš se ožralej v křesle a camráš jako Dillinger. i já jsem naživu. poslouchej mě..."
"seru na Dillingera! ten je mrtvej. spravedlnost? v Americe není žádná spravedlnost. existuje jediná spravedlnost. zeptej se Kennedyů, zeptej se mrtvých, zeptej se, koho chceš!"
Duke se zvedl z houpacího křesla, šel do komory, zalovil pod krabicí s vánočními ozdobami a vytáhl bouchačku. pětačtyřicítku.
"tohle, tohleto. to je jediná spravedlnost, která platí v Americe. to je ta jediná věc, které všichni rozumí."
zamával tou proklatou věcí nad hlavou.
Lala si hrála s kosmonautem. padák se špatně otvíral. švindl. další švindl. jako strnule letící racek. jako kuličkové pero. jako Kristus hulákající přerývaně na Tátu.
"poslyš," řekla Mag, "vykašli se na ten bláznivej kanón. já si najdu práci. nech mě, abych si našla práci."
"TY si najdeš práci! jak dlouho už tohle poslouchám? umíš tak akorát mrdat zadarmo a válet se tady, číst časopisy a cpát se čokoládou."
"panebože, to není zadarmo - JÁ TĚ MILUJU, Duku, fakt tě miluju."
Duka to najednou zmohlo: "tak dobře, fajn. tak aspoň ukliď ten nákup. a něco mi uvař, než vyrazím."
Duke vrátil bouchačku zpátky do komory. posadil se a zapálil si cigaretu.
"Duku," zeptala se Lala, "chceš, abych ti říkala Duke nebo táta?"
"to je jedno, zlatíčko. jak jenom chceš."
"proč jsou na kokosovém ořechu chlupy?"
"kristepane, to nevím. proč mám chlupy na koulích?"
Mag přišla z kuchyně a nesla v ruce plechovku s hráškem: "takhle s mým děckem mluvit nebudeš."
"s tvým děckem? vidíš tu její kulatou pusinku? přesně jako moje. vidíš ty oči? vidíš ten pupek? přesně jako můj. tvoje děcko - jen kvůli tomu, že vyklouzlo z tý tvý kropenky a ocucávalo ti kozy. není to ničí děcko. patří jenom sobě."
"trvám na tom, " řekla Mag, "že nebudeš před dítětem takhle mluvit!"
"tak ty trváš... ty trváš..."
"ano, trvám!" držela plechovku s hráškem ve vzduchu volně na dlani levé ruky. "trvám."
"přísahám, že jestli mi tu plechovku s hráškem nedáš z očí, pak mi pomáhej pámbu, ale pámbu nepámbu, NACPU TI TEN HRÁCH DO ZADKU, ŽE TI BUDE LÍTAT VEN HUBOU!"
Mag odešla s hráškem do kuchyně a zůstala tam.
Duke si šel do komory pro kabát a pro bouchačku. políbil děvčátko na rozloučenou. usmíval se jako prosincové sluníčko, v němž šest bílých koní běží přes nízký zelený hřeben. tak nějak o tom uvažoval; začínalo ho to štvát. rychle vypadl. ale dveře zavřel tiše.
Mag přišla z kuchyně.
"Duke odešel," řeklo dítě.
"ano, já vím."
"jsem ospalá, mami, přečti mi knížku."
posadily se spolu na pohovku.
"vrátí se Duke, mami?"
"jo, ten hajzl se vrátí."
"co je to hajzl?"
"Duke. miluju ho."
"ty miluješ hajzla?"
"jo," zasmála se Mag. "jo. pojď sem, miláčku. sedni si mi na klín."
sevřela dítě v náručí: "jé, ty jsi tak teplá, jako pečínka, jako teplé koblížky!"
"já NEJSEM pečínka a NEJSEM KOBLÍŽKY! TY JSI pečínka a koblížky!"
"dneska je úplněk. moc velký světlo, moc velký světlo. bojím se, mám strach. ježíši, já toho chlapa miluju, kriste na nebi..."
Mag sáhla do kartonové krabice a vytáhla odtamtud dětskou knížku.
"mami, proč jsou na kokosovém ořechu chlupy?"
"chlupy na kokosovém ořechu?"
"ano."
"poslyš, já jsem postavila na kávu. slyším, jak vře voda. počkej, musím to jít vypnout."
"dobře."
Mag odešla do kuchyně a Lala seděla na pohovce a čekala.
Duke zatím stál před obchodem s alkoholem na rohu Hollywoodu a Normandie a říkal si: do prdele do prdele do prdele. nevypadalo to dobře, smrdělo to. jako by cítil v zádech hlaveň automatické pistole. tak dostali Louieho. rozstříleli ho na cucky jako porcelánovou kachničku na střelnici. zákonná vražda. celej zasranej svět se topil ve sračkách legálních vražd.

to místo nevypadalo dobře. snad by dnes byla lepší nějaká malá hospůdka. teploušskej bar. něco jednoduchýho. peníze na měsíční nájem.
ztrácím odvahu, pomyslel si Duke. zítra už budu jen sedět v křesle a poslouchat Šostakoviče.
vrátil se ke své černé fordce model '61.
vyrazil na sever. 3 bloky. 4 bloky. 6 bloků. 12 bloků do toho mrazivého světa. Mag seděla s dítětem na klíně a četla mu z knížky: ŽIVOT V LESE...
"lasička a její kamarádi norek, kuna a vydra jsou mrštná, rychlá, divoká zvířata. Jsou to masožravci a neustále krvežíznivě soupeří o..."
v tu chvíli krásné dítě usnulo a na nebi svítil úplněk.

V LOCHU S NEPŘÍTELEM STÁTU Č. 1

v roce 1942 jsem jednou poslouchal ve Filadelfii Brahmse. měl jsem malý gramofon. byla to Brahmsova druhá věta. bydlel jsem tehdy sám. pomalu jsem upíjel z láhve portského a kouřil laciný doutník. měl jsem malý útulný pokoj, jak se říká, a tu se ozvalo zaklepání na dveře. myslel jsem, že mi jde někdo předat Nobelovu nebo Pulitzerovu cenu. stáli tam ale dva slabomyslně vyhlížející křupani.
Bukowski?
jo.
ukázali mi placku: FBI
půjdete s námi. vezměte si raději kabát. budete pryč delší dobu.
netušil jsem, co jsem spáchal. neptal jsem se. pochopil jsem, že všechno je asi ztraceno. jeden z nich vypnul Brahmse.
sešli jsme po schodech dolů na ulici. z oken čouhaly hlavy, jako by o tom všichni věděli.
pak se ozval ten věčný ženský hlas: to je ten příšernej mužskej! konečně ho chytli!
prostě to s ženskýma neumím.
pořád jsem musel přemýšlet, co jsem asi provedl, a jediné, na co jsem přišel, bylo, že jsem možná někoho v opilosti zavraždil. nechápal jsem ale, co by s tím měla mít společného FBI.
dlaně si opřete o kolena a nehýbejte rukama!
dva chlápci seděli vpředu a dva vzadu, tak jsem si domyslel, že jsem musel odkrouhnout někoho opravdu důležitýho.
rozjeli jsme se a já se po chvíli zapomněla zvedl jsem ruku, abych se poškrábal na nose.
BACHA NA TU RUKU!!
když jsme dorazili do úřadovny, jeden z agentů ukázal na řadu fotografií visících kolem dokola na všech čtyřech stěnách.
vidíte ty fotky? zeptal se ostře.
rozhlédl jsem se po snímcích, všechny byly pěkně zarámované, ale žádná z tváří mi nepřipadala povědomá.
ano, vidím ty fotky, odpověděl jsem mu.
to jsou muži, kteří přišli o život při službě v FBI
nevěděl jsem, jakou odpověď ode mne očekává, a tak jsem raději nic neříkal.
vzali mě do jiné místnosti. tam byl za přepážkou další člověk.
KDE JE VÁŠ STRÝC JOHN? zařval na mě.
cože? zeptal jsem se.
KDE JE VÁŠ STRÝC JOHN?
netušil jsem, co tím myslí. na chvíli mě napadlo, že se tak v hantýrce říká nějakému tajemnému nástroji, jímž jsem vraždil lidi, když jsem byl opilý. znervózněl jsem a nic mi nedávalo sebemenší smysl.
chci od vás vědět, kde je JOHN BUKOWSKI!
aha, ten je mrtvý.
do prdele, tak to není DIVU, že ho nemůžeme najít!
odvedli mě dolů do žlutooranžové cely. byla sobota odpoledne. z okna cely jsem viděl kolem chodit lidi. jaké měli štěstí! naproti přes ulici byl obchod s gramofonovými deskami. z reproduktorů mi hrála hudba. všechno tam venku vypadalo tak svobodně a zdálo se tak snadné. stál jsem tam a snažil se přijít na to, co jsem provedl. měl jsem na krajíčku, ale nic jsem ze sebe nevymáčkl. bylo mi jen smutně a zle, zlý smutek, kdy už se nemůžete cítit hůř. myslím, že to znáte. myslím, že každý to občas zažije. ale taky si myslím, že já to zažívám poněkud příliš často.
vězení v Moyamensingu mi připomínalo starý hrad. otevřely se přede mnou dvě obrovské dřevěné brány a pohltily mě dovnitř. divím se, že jsme nešli přes padací most.
strčili mě do cely s tlusťochem, který vypadal jako účetní ze státního úřadu.
jmenuju se Courtney Taylor, nepřítel státu č. 1, představil se.
proč sem šoupli tebe? zeptal se.
(už jsem to věděl, protože jsem se cestou zeptal.)
vyhýbání se vojenské povinnosti.
dvoje případy tady nesnášíme: odpírače vojenský služby a úchyláky.
zlodějská honorace, co? jen ať země vzkvétá, ať je co krást.
přesto nemáme rádi odpírače vojenský služby.
jsem v tom fakt nevinně. přestěhoval jsem se a zapomněl jsem oznámit na vojenskou správu novou adresu. na poště jsem to řekl. dostal jsem tady předvolání k odvodu ze St. Louis. řekl jsem jim, že se do St. Louis nedostanu, ať mě pošlou k odvodu tady. udali mě a odvlekli sem. nechápu to: kdybych se chtěl vyhýbat odvodu, nedával bych jim přece

adresu.
vy jste všichni nevinní. mám pocit, že to jsou všechno pěkný kraviny.
natáhl jsem se na pryčnu.
kolem šel bachař.
ZVEDNI TU SVOU ZATRACENOU PRDEL! zařval na mě.
zvedl jsem tu svou zatracenou odpíračskou prdel.
chceš se zabít? zeptal se mě Taylor.
jo, odpověděl jsem.
tak stáhni dolů tu trubku, na který visí světlo. do kyblíku si napusť vodu a stoupni si jednou nohou do něho. vyšroubuj žárovku, strč dovnitř prst a dostaneš se okamžitě odtud.
dlouho jsem světlo pozoroval.
děkuju, Taylore, opravdu umíš člověku pomoct.
když se zhaslo, uložil jsem se a v tu chvíli vtrhli dovnitř. štěnice.
co to je, do prdele? zařval jsem.
štěnice, odpověděl Taylor. máme tady štěnice.
vsadím se, že mám víc štěnic než ty, řekl jsem.
vsaď se.
deset centů?
deset centů.
začal jsem chytat a zabíjet štěnice na své pryčně. skládal jsem je na dřevěný stolek.
nakonec jsme ohlásili konec soutěže, vzali své štěnice ke dveřím cely, kde bylo trochu světlo, a spočítali je. měl jsem jich 13, Taylor 18. dal jsem mu deseťák. teprve později jsem zjistil, že ty svoje půlil a mačkal, aby vypadaly delší. byl to podvodník. profík. hajzl.
na dvoře, kde jsme mívali vycházky, jsem propadl kostkám. vyhrával jsem jeden den za druhým a bohatl jsem. na vězeňské poměry. za den jsem vydělal tak patnáct, dvacet dolarů. kostky se hrát nesměly a oni na nás mířili ze strážních věží kulomety a řvali: NECHTE TOHO! nám se ale vždycky podařilo hrát dál. kostky pronesl dovnitř jeden úchylák.
neměl jsem vlastně žádnýho z nich rád. všichni měli útlou bradu, vodový oči, malý zadky a slizácký způsoby. desetiprocentní chlapi. myslím, že to nebyla tak úplně jejich vina, ale pohled na ně jsem neměl rád. jeden z nich za mnou chodil po každé hře. ty jsi frajer, úžasně to válíš, dej mi pár drobnejch. nasypal jsem mu do fialové dlaně pár mincí a on se odplazil, svinskej hadí čurák snící o tom, jak ukazuje ptáka tříletejm holčičkám. bylo to to jediný, co jsem mohl udělat, aby ho nezmlátili, i když za rvačky dávali samotku a díra byla depresivní, ale chleba s vodou byly ještě horší. viděl jsem, jak odtamtud vycházejí, a trvalo dobrej měsíc, než vypadali zase jako dřív. všichni jsme ale byli šáhlí. já byl šáhlej. já určitě. byl jsem na něho moc tvrdej. když jsem se na něho nedíval, uvědomoval jsem si to.
byl jsem bohatej. když se zhaslo, chodil za mnou kuchař s talíři plnými jídla, dobrého jídla v obrovském množství: zmrzlina, koláč, zákusky, dobrá káva. Taylor mi poradil, abych mu nikdy nedával víc než patnáct centů, to byla nejvyšší sazba. kuchař vždycky zašeptal díky a zeptal se, jestli má přijít i další večer.
v každým případě, odpovídal jsem.
bylo to jídlo, jaký jedli bachaři, a ti si evidentně nežili špatně. vězni všichni umírali hlady a my s Taylorem chodili po dvoře a vypadali jsme jako dvě ženský v devátým měsíci těhotenství.
je to dobrej kuchař, říkal Taylor. zavraždil dva lidi. zabil jednoho chlápka, dostal se ven a rovnou zabil dalšího. teď už tady bude pořád, pokud se mu nepodaří utýct. jednou v noci si vzal do parády hošana, sjel ho do hnědky a pěkně mu ji natrh. hošan tejden nechodil.
ten kuchař se mi líbí, řekl jsem. myslím, že je to hodnej kluk.
je to hodnej kluk, souhlasil Taylor.
pořád jsme si bachaři stěžovali na štěnice a bachař na nás ječel:
KDE SI MYSLÍTE, ŽE JSTE? V HOTELU? DYŤ SI TO, CHLAPI, NOSÍTE S SEBOU!
což jsme pochopitelně považovali za urážku.
bachaři byli zlí, bachaři byli blbí a bachaři se taky báli. bylo mi jich líto.
nakonec mě s Taylorem rozhodili do různejch cel a naši celu vydezinfikovali.
potkali jsme se s Taylorem na vycházkovým dvoře.
dali mě ke klukovi, řekl Taylor, k nějakýmu nováčkovi, úplně blbýmu, neví vůbec nic. je to příšerný.
mě dali ke starýmu chlapovi, kterej neumí anglicky, sedí celej den na kýblu a pořád dokola opakuje: TARA BUBBA ŽERE, TARA BUBBA SERE! celej svůj životní problém už vyřešil: žrát a srát. myslím, že mluví o nějaké mýtické postavě ze své vlasti. že by šlo o Tarase Bulbu? nevím. když jsem šel poprvý na vycházku, staroch mi roztrhal prostěradlo a udělal si z něho prádelní šňůru; pověsil si na ni ponožky a spodky, a když jsem vešel dovnitř, ze šňůry kapalo. staroch celu nikdy neopouštěl, nechodil dokonce ani do sprchy. říkalo se, že žádný zločin nespáchal, chtěl tam jen zůstat a oni ho nechávali. že by dobročinný skutek? šílel jsem z něho, protože mně vadila vlněná deka, která mě škrábala. já mám strašně jemnou pokožku.
ty starej zmrde, ječel jsem na něho, jednoho chlapa jsem už zabil, a jestli se okamžitě nezvedneš, tak budeš druhej!
on ale dál seděl na kýblu, usmíval se a opakoval: TARA BUBBA ŽERE, TARA BUBBA SERE!
vzdal jsem to. ale aspoň jsem nemusel drhnout podlahu, ten jeho zasranej domov byl pořád mokrej a vydrhnutej. měli jsme tu nejčistší celu v Americe. na světě. a taky miloval to noční jídlo navíc. určitě.
FBI rozhodla, že pokud jde o odpírání vojenské služby, jsem nevinný, a nahnali mě k odvodové komisi, spoustu nás tam nahnali. prošel jsem tělesnými testy a potom mě poslali k psychiatrovi.

věříte ve válku? zeptal se mě.
ne.
jste ochotný jít do války?
ano.
(měl jsem bláznivý nápad, že se zvednu ze zákopu a půjdu střelbou kupředu, dokud mě nezabijí.)
psychiatr dlouho nic neříkal a pořád si něco psal na kus papíru. potom ke mně vzhlédl.
mimochodem, příští středu máme večírek lékařů, umělců a spisovatelů. chtěl bych vás pozvat. přijdete?
ne.
dobře, řekl, nemusíte chodit.
kam chodit?
do války.
podíval jsem se na něho.
nemyslel jste si, že to chápeme, že ne?
ne.
dejte tenhle papír tomu člověku u vedlejšího stolu.
byla to dlouhá cesta. papír byl přeložený a připíchnutý k mé kartě spínátkem. zvedl jsem rožek a nakoukl: "...skrývá extrémní senzitivitu za maskou klidného obličeje..." co je to za směšnost, pomyslel jsem si, panebože! já a senzitivní!! tak to bylo v Moyamensingu. a tak jsem vyhrál válku.

OBRÁZKY ZE SLAVNÝCH ČASŮ

Nováčky vždycky dávali na čištění holubího trusu, a když jste uklízeli holubí trus, holubi vždycky létali kolem a srali vám trošku víc do vlasů, do tváře a na šaty. Nedostali jste ale pochopitelně žádný saponát - jen vodu a kartáč, a tak šel ten trus dolů těžko. Později vás přeřadili do dílny ke stroji za tři centy na hodinu, ale jako nováček musel člověk napřed chvíli uklízet holubí trus.
Byl jsem zrovna s Blainem, když Blaine dostal nápad. Uviděl v rohu jednoho holuba, který nemohl létat. "Poslyš," řekl Blaine, "já vím, že tihle ptáci se umějí dorozumívat. Vzkážeme přes něho něco těm ostatním. Vyřídíme si to s ním a pak ho vyhodíme na střechu a on řekne všem ostatním ptákům, jak to tady dole chodí."
"Dobře," souhlasil jsem.
Blaine šel a sebral ptáka. Měl u sebe malou hnědou žiletku. Rozhlédl se. Byl to stinný kout vězeňského dvora. Byl horký den a na dvoře nebylo moc vězňů.
"Chce mi někdo z vás, pánové, asistovat při operaci?" zeptal se Blaine.
Nikdo neodpověděl.
Blaine začal odřezávat jednu nohu. I ti nejotrlejší se odvraceli. Viděl jsem, jak si ti, kteří byli blízko, dívají dlaně ke spánkům a odvracejí zrak.
"Sakra, co je to s váma, hoši?" rozkřičel jsme sena ně. "Máme už dost těch holubích hoven ve vlasech a v očích! Vyřídíme si to s tímhle ptákem, a až ho vyhodíme zpátky na střechu, řekne těm ostatním ptákům: 'Tam dole jsou nějací pěkní hajzlové! Nepřibližujte se k nim!' Tenhle holub řekne těm ostatním holubům, aby nám přestali srát na hlavu!"
Blaine vyhodil ptáka na střechu. Nepamatuje si už, jestli to fungovalo nebo ne. Ale pamatuje si, že při drhnutí jsem s kartáčem narazil na ty dvě holubi nohy. Bez připojeného ptačího těla vypadaly velice zvláštně. Rozmatlal jsem je kartáčem spolu s trusem.

II

Většina cel byla přeplněná a vypuklo několik rasových nepokojů. Bachaři ale byli sadističtí. Přeložili Blaineho z mé cely do cely plné černochů. Když vešel dovnitř, Blaine zaslechl, jak jeden z černochů říká: "To je můj hošan! Pánové, z tohodle chlapa si udělám svýho hošana! Ale všichni si můžeme střihnout! Tak se pěkně svlíkni, hošánku, nebo ti máme pomoct?"
Blaine si svlíknul šaty a natáhl se na podlahu.
Slyšel, jak kolem něho přecházejí.
"Panebože! To je ten nejhnusnější vejfuk, jakej jsem kdy viděl!"
"Na tohle se mi nepostaví, Hošo, nemůže si pomoct!"
"Ježíši, vypadá to jako zkurvená kobliha!"
Všichni odešli stranou a Blaine vstal a oblíkl se. Vyprávěl mi o tom při procházce na dvoře: "Měl jsem štěstí. Roztrhali by mě na cucky!"
"Díky tvé hnusné řiti," řekl jsem.

III

Pak tu byl Sears. Searse dali na celu s tlupou černochů a Sears se rozhlédl a popral se s tím nejmohutnějším. Ten ležel na kavalci. Sears vysoko vyskočil a oběma koleny dopadl vší silou obrovi na hrudník. Začali se rvát. Sears ho seřezal. Ostatní se koukali.

Zdálo se, že Searsovi je to jedno. Venku na dvoře dřepěl na bobku, snažil se najít nejméně bolestivou polohu pro své hýždě a kouřil vajgla. Pohlédl na černocha. Usmál se a vyfoukl kouř.
"Víš, odkud jsem?" zeptal se černocha.
Černoch neodpověděl.
"Pocházím od soutoku Mississippi," šlukoval a zadržel na chvíli kouř v plicích, potom ho vyfoukl, usmál se a pořád neklidně posedával. "Líbilo by se ti tam."
Potom típl vajgla, vstal, otočil se a zamířil přes dvůr...

IV

Sears vyjížděl i na bělochy. Měl dost směšný vlasy, vypadaly,
jako by je měl k hlavě přilepený a stály pěkně zpříma, špinavě zrzavý. Na jedné tváři měl jizvu po noži a oči měl kulaté, příšerně, strašně kulaté.
Ned Lincoln vypadal na devatenáct, ale bylo mu dvacet dva - halasný hrbáč, jehož levé oko zpola pokrýval bílý film.
Sears ho zmerčil na dvoře hned první den, kdy chlapec přišel.
"HELE, TY!" zaječel na kluka.
Hoch se otočil.
Sears na něho namířil prstem: "TY! TEBE ZNIČÍM, ČLOVĚČE! PŘIPRAV SE NA TO, ZÍTRA TĚ DOSTANU! ZLIKVIDUJU TĚ, CHLAPE!"
Ned Lincoln tam jen stál a moc toho nechápal. Sears se pustil do hovoru s jiným vězněm, jako by na celou záležitost zapomněl. Věděli jsme ale, že nezapomněl. To byl prostě jeho způsob. Učinil prohlášení a to stačilo.
Jeden z chlapcových spoluvězňů na cele s ním ten večer mluvil.
"Měl by ses na to připravit, chlapče, on to myslí vážně. Měl by sis něco pořídit."
"Co?"
"Můžeš si třeba vyrobit malou kudlu z páky vodovodního kohoutku, kterou naostříš o beton. Nebo ti můžu prodat fakt dobrou kudlu za dva dolary."
Hoch si koupil kudlu, ale příští den zůstal ve své cele, na dvůr nepřišel.
"Ten malej hajzlík se bojí," řekl Sears.
"Já bych se bál taky," řekl jsem já.
"Ty bys přišel ven," řekl.
"Zůstal bych uvnitř," odpověděl jsem.
"Ty bys přišel ven," opakoval Sears.
"Tak dobře, přišel bych ven."
Sears ho sprovodil ze světa následujícího dne ve sprše. Nikdo nic neviděl, jen čerstvá rudá krev odtékala do kanálku spolu s mýdlovou vodou.

V

Některé lidi prostě nezlomíte. Dokonce ani samotka je nenapraví. Joe Statz byl jedním z nich. Zdálo se, že bude v díře už navždycky. Byl oblíbeným terčem jednoho bachaře. Kdyby se mu podařilo zlomit Joea, lépe by ovládal i ostatní vězně.
Jednoho dne ten bachař se dvěma dalšími svými muži odsunul víko samotky, klekl si k otvoru a zaječel dolů na Joea: "JOE! JOE, UŽ MÁŠ DOST? NECHCEŠ NAHORU, JOE? JESTLI NEHODLÁŠ TEĎ VYLÍZT, JOE, NEPŘIJDU HODNĚ DLOUHO!" Nepřicházela žádná odpověď.
"JOE! JOE! SLYŠÍŠ MĚ?"
"Jo, slyším tě."
"CO NA TO ŘÍKÁŠ, JOE?"
Joe popadl kýbl s chcankami a hovny a mrštil jím bachařovi do obličeje. Bachařovi muži vrátili víko na místo. Pokud je mi známo, Joe je ještě pořád tam dole, ať už mrtvý nebo živý. To, co provedl bachařovi, se rozneslo. Často jsme na Joea mysleli, většinou po večerce.

VI

Až se odtud dostanu, říkával jsem si, chvilku počkám a potom se sem vrátím, budu se dívat na lapák zvenčí a budu přitom přesně vědět, co se děje uvnitř, budu zírat na ty stěny a rozhodnu se, že se už nikdy nesmím dostat dovnitř.
Ale když jsem odtamtud vypadl, nikdy jsem se nevrátil. Nikdy jsem si lapák neprohlídl zvenčí. Je to jako se špatnou ženskou. Nemá vůbec smysl vracet se zpátky. Nechcete ji ani vidět. Můžete ale o ní mluvit. To jde snadno. A to jsem dnes trochu udělal. Přeju ti mnoho štěstí, kamaráde, ať už uvnitř nebo venku.

BLÁZINEC KOUSEK NA VÝCHOD OD HOLLYWOODU

Zdálo se mi, že někdo klepe, tak jsem se podíval na hodiny a bylo teprve půl druhé odpoledne, ježíšikriste, hodil jsem

na sebe starý župan (vždycky jsem spával nahý: pyžama mi připadají směšná) a otevřel jsem rozbité okno vedle dveří.
"Ano?" zeptal jsem se. Byl to Bláznivej Jimmy.
"Ty jsi spal?"
"Ano, ty ne?"
"Ne, já jsem klepal."
"Pojď dál." Přijel na kole. A na hlavě měl nový panamák.
"Líbí se ti můj novej panamák? Myslíš, že vypadám jako fešák?"
"Ne."
Posadil se na pohovku a pozoroval se ve velkém zrcadle za křeslem, popotahoval si klobouk, posouval si ho na stranu a zase zpátky. Měl s sebou dva hnědé papírové pytlíky. V jednom byla obvyklá láhev portského vína. Druhý vysypal na konferenční stolek - nože, vidličky, lžíce; panenky - následoval plechový ptáček (světle modrý s ulomeným zobáčkem a oprýskanou barvou) a další harampádí. Prodával ty nakradené nesmysly po různých hipísáckých obchůdcích, kde jste dostali všechno od indických tyčinek po narkotika, v oblasti Sunsetu a Hollywood Boulevardu - tedy v chudinských částech těchto ulic, kde jsem bydlel, kde jsme všichni bydleli. Chci říct, abych byl přesný, že jsme žili nedaleko: na polorozpadlých dvorcích, v podkrovích, v garážích, nebo jsme spávali na podlaze u dočasných přátel. Bláznivej Jimmy si tehdy myslel, že je malíř, ale já jeho obrazy pokládal za strašně špatné a taky jsem mu to říkal. I on tvrdil, že mé obrazy jsou strašně špatné. Bylo možné, že oba máme pravdu.
Ale já si myslím, že Bláznivej Jimmy byl fakt vyšinutej. Oči, uši a nos neměl v pořádku. Ve zvukovodech levého i pravého ucha měl nánosy mazu; sliznici v nose měl lehce zanícenou. Bláznivej Jimmy věděl naprosto přesně, co ukrást, aby to mohl do těch obchůdků prodat. Byl to vynikající a zároveň neškodný zloděj. Ale to jeho dýchací ústrojí: v horních částech obou překrvených plicních laloků měl nějaké šelesty. Když zrovna nekouřil cigaretu, balil si jointa nebo nasával z flašky víno. Měl systolický tlak 112 a diastolický 78, přičemž měl puls 34. Šlo mu to s ženskýma, ale měl strašně nízkou hladinu hemoglobinu: 73, ale spíš 72 procent. Jako my všichni nejedl, když chlastal, a chlastal rád. Bláznivej -Jimmy si nepřestával hrát před zrcadlem s panamákem a vydával přitom tiché hnusné zvuky. Usmíval se na sebe. Zuby měl v podstatě zkažené a sliznice v ústech a v krku zanícené.
Potom si pod tím přiblblým panamákem přihnul vína, což mě přimělo, abych si přinesl dvě piva.
Když jsem se vrátil, řekl: "Změnils mi jméno z 'Šíleného Jimmyho' na 'Bláznivýho Jimmyho'. Myslím, že máš pravdu 'Bláznivej Jimmy' je mnohem lepší."
"Jenže ty jsi fakt šílenej, víš," řekl jsem mu.
"Jak jsi přišel k těm dvěma dírám v pravé paži?" zeptal se Bláznivej Jimmy. "Vypadá to, jako by všechno maso bylo spálený. Vidím skoro až na kost."
"Byl jsem v rauši a pokoušel se v posteli číst Klokana od D. H. Lawrence. Zachytil jsem rukou za šňůru a lampička mi spadla na paži. Než se mi podařilo tu zasranou věc ze sebe setřást, málem mě to odrovnalo. Byla to stowattová žárovka od General Electric."
"Byls s tím u doktora?"
"Můj doktor na mě sere. Vždycky tam jen sedím, diagnózu si dělám sám, navrhnu si léčbu a potom jdu a zaplatím to u sestry. Dohání mě k šílenství. Rád stojí a vypráví mi o době, kdy sloužil v nacistický armádě. Francouzi ho zajali a zajatý nácky strkali na cestu do zajateckých táborů do dobytčáků. A civilisti při zastávkách na nádražích házeli dovnitř na ty nevinný ubožáky zápalný lahve a smradlavý kuličky a použitý šprcgumy plný mravenčí kyseliny a já mám těch jeho historek už plný zuby..."
"Podívej!" řekl Bláznivej Jimmy a ukázal na konferenční stolek. "Podívej na ty stříbrný příbory! Nádherná starožitnost!"
Podal mi lžíci: "Jen se podívej na tu lžíci!"
Díval jsem se na lžíci.
"Hele," pokračoval, "musíš mít ten župan takhle rozhrnutej?"
Odhodil jsem lžíci na stolek. "Co má bejt, tos nikdy neviděl na chlapovi ptáka?"
"Jde o tvý koule! Jsou příšerně velký a chlupatý! Hnusný!"
Nechal jsem si župan rozevřenej. Nerad poslouchám rozkazy. On seděl a dál si různě kroutil s panamákem. Ten jeho stupidní panamák a palpitace nad apendixem. Spodní okraj jater při palpaci citlivý. Slezina negativní. Všechno negativní a palpitace. Dokonce i ten zasraný žlučník snad palpituje.
"Hele, můžu si zavolat?" zeptal se Bláznivej Jimmy.
"Místní?"
"Jasně, místní."
"Dej si bacha, aby byl místní. Nedávno v noci jsem málem oddělal čtyři chlapy. Honil jsem je v autě po celým městě. Nakonec zajeli k chodníku. Zaparkoval jsem za nima a vypnul motor. Neuvědomil jsem si, že oni si ho nechali běžet. Když jsem vystoupil, vyrazili. Strašně mě to naštvalo. Ve chvíli, kdy jsem startoval, byli už v trapu."
"Oni od tebe volali meziměsto?"
"Ne; neznal jsem je. Šlo o něco jinýho."
"Tohle je místní hovor."
"Tak jen do toho, vole."
Dopil jsem první pivo a prázdnou lahví jsem třískl do velké dřevěné bedny (o rozměrech rakve) uprostřed pokoje. Třebaže mi domácí dával na týden dvě popelnice, jediný způsob, jak se to tam mohlo vejít, spočíval v rozbíjení všech lahví. Byl jsem v širém okolí jediný člověk s dvěma popelnicemi, ale jak se říká, každý je aspoň v něčem dobrý.
Byl v tom však menší háček: rád jsem chodil bosý a střepy z rozbitých flašek přece jen občas vypadly na koberec a pak se mi zabodávaly do chodidel. To taky štvalo mýho dobrýho doktora - každý týden mi musel vytahovat střepy, zatímco

v čekárně umírala nějaká drahá stará dáma na rakovinu. Naučil jsem se proto větší kusy vyřezávat sám a menší jsem nechal, ať si dělají, co chtějí. A pochopitelně když nejste moc pod parou, cítíte, že vám střep zajede pod kůži, a hned ho vytáhnete. To je nejlepší způsob. Vyškubnete střep ještě začerstva a krev začne stříkat jako semeno, a tak se cítíte trochu jako hrdina - teda já se tak aspoň cítím.
Bláznivej Jimmy se díval na telefon ve své ruce zvláštním pohledem: "Nebere to."
"Tak zavěs, blbče!"
"Telefon pořád zvoní."
"A já ti naposled říkám, abys zavěsil!"
Zavěsil. "Jedna ženská mi včera v noci seděla na obličeji. Dvanáct hodin. Nakonec jsem jí vykoukl zpod kachlí a zrovna vycházelo sluníčko. Člověče, myslel jsem si, že mám jazyk vejpůl, jako bych měl z jazyka vidličku."
"To by teprve bylo něco."
"Jo. Mohl bych obdělávat dvě píči najednou."
"Jistě. A Casanova by se z toho v hrobě posrat."
Dál si hrál s panamákem. Rektálně vykazoval náběh na hemeroidy. Řitní svěrač velmi sevřený. Panamák. Prostata poněkud zduřelá a při palpaci citlivá.
Potom ten zasranej ubožák vyskočil a vytočil znova stejný číslo.
Hrál si s panamákem. "Pořád to vyzvání," řekl.
Potom si sedl, poslouchal vyzvánění, podělané pohybové ústrojí - mám na mysli úplně zesrané držení těla (kyfóza). Pátý obratel dolní páteře vykazuje možnou anomálii.
Hrál si s panamákem: "Pořád to vyzvání."
"Pochopitelně," řekl jsem, "s někým šoustá."
"Pochopitelně. A pořád to vyzvání." Přistoupil jsem k němu a zavěsil.
Potom jsem zařval: "Do prdele!"
"Co se děje, čéče?"
"Sklo! Na tý zasraný podlaze se všude válí sklo!"
Stál jsem na jedné noze a z druhé jsem si vytahoval sklo. Bylo to pěkné. Rozřízlo bolavé nežity. Okamžitě vytryskla krev. Přešel jsem ke svému křeslu, vytáhl starý hadr, do něhož jsem si otíral malířské štětce, a zkrvavenou patu ovázal.
"Ten hadr je špinavej," řekl Bláznivej Jimmy.
"Tvoje duše je špinavá," odpověděl jsem mu.
"Zapni si, prosím tě, župan!"
"Tady," řekl jsem, "vidíš?"
"Já vím. Vidím. Proto tě žádám, aby sis ho zapnul."
"Tak dobře, do prdele."
Velice zdráhavě jsem si přehodil župan přes genitálie. V noci si může každý svoje genitálie odhalovat. Ve dvě odpoledne to vyžaduje jistou odvahu.
"Poslyš," řekl Bláznivej Jimmy, "pamatuješ si, jak jsi jednou v noci pochcal ve Westwood Village policajtům auto?"
"Kde byli oni?"
"Asi padesát metrů daleko a cosi tam domlouvali."
"Asi si ho navzájem honili."
"Možná. Tobě to ale nestačilo. Musel ses vrátit a pochcat jim ho podruhý."
Ubohej Jimmy. Fakt celej rozesranej. Luxace prvního, pátýho a šestýho obratle na krční páteři.
Taky slabost pravého třísla.
A stěžuje si, že jsem pochcal policajtům auto.
"Tak dobře, Jimmy, ty si asi myslíš, že jsi senzační frajer, co? S tím svým pytlíkem ukradenejch cetek. Tak já ti něco povím!"
"Cože?" zeptal se a dál hleděl do zrcadla a mačkal si svůj panamák. Potom si ucucl z láhve s vínem.
"Shánějí se po tobě od soudu! Ty si na to nepamatuješ, ale zlomils Mary žebro a pak ses za pár dní vrátil a praštil ji do obličeje."
"Shánějí se po mně od SOUDU? Od SOUDU? Ale ne, člověče, to nemyslíš vážně, že by se po mně sháněli od SOUDU?"
Mrštil jsem druhou pivní lahví do velké dřevěné bedny uprostřed pokoje: "Ale ano, můj chlapče, jsi úplnej blázen, potřebuješ pomoct. A Mary tě udala pro ublížení na zdraví..."
"Co to znamená 'ublížení na zdraví'?"
Odklusal jsem pro další dvě piva (pro sebe) a vrátil se. "Poslouchej, pitomče, ty víš moc dobře, co znamená 'ublížení na zdraví'! Celej život nejezdíš jenom na kole!"
Zadíval jsem se na něho. Měl poněkud suchou, přirozeně pružnou pokožku. Věděl jsem taky, že má na levé půlce zadku (uprostřed) malý výrůstek.
"Ale já tomu s tím SOUDEM nerozumím! Co to má ksakru znamenat? Jistě, trochu jsme se pohádali. Proto jsem odešel za Georgem na poušť. Třicet dní jsme tam pili portský víno. Když jsem se vrátil, tak na mě začala JEČET! Měls ji vidět! Já jsem jí nechtěl ublížit. Jenom jsem jí trošku skopal prdel a kozy..."
"Bojí se tě, Jimmy. Jsi nemocnej. Já tě zblízka studoval. Víš, když neonanuju nebo nejsem pod parou, tak čtu knížky. Nejrůznější knížky. Ty jsi dementní, příteli."
"Ale byli jsme tak výborní přátelé. Ona si s tebou dokonce chtěla zašoustat, ale nemrdala by s tebou, protože milovala mě. Tak mi to řekla."

"Jenže, Jimmy, to bylo tenkrát. Ty nemáš sebemenší představu, jak se věci mění. Mary je strašně hodnej člověk. Je..."
"Panebože na nebesích! Zapni si ten župan! PROSÍM!"
"No nazdar! Promiň."
Ubohý Jimmy. Jeho genitálie - levý chámovod a kus pravého byly snad srostlé nebo aspoň tam měl jakousi jizvu. Pravděpodobně pozůstatek po nějaké patologické záležitosti z minulosti.
"Zavolám Anně," řekl. "Anna je nejlepší Maryina kamarádka. Ta o tom bude vědět. Proč mě chce dát Mary k soudu?"
"Tak jí zavolej, vole."
Jimmy si v zrcadle upravil panamák a vytočil číslo.
"Anno? Tady Jimmy. Co? Ne, to není možný! Hank mi to právě řekl. Poslouchej, já tuhle hru nemíním hrát. Co? Ne, já ji nepřerazil žebro! Já jí jen skopal tu velkou prdel a kozy. Chceš říct, že to fakt dala k soudu? Já tam nepřijdu. Pojedu k Jeromovi do Arizony. Seženu si tam místo. Tři sta pětadvacet za měsíc. Právě jsem vydělal dvanáct tisíc dolarů na velkým pozemkovým kšeftě... Zavři už, proboha, hubu o tom SOUDU! Víš, co hned teď udělám? Pojedu OKAMŽITĚ za Mary! Dám jí pusu a užvejkám jí pysky! Sežeru jí všechny chlupy z kundy! Co je mi po nějakým soudu? Nacpu jí ho do zadku, do jamky pod paží, mezi kozy, do pusy, do..."
Jimmy se na mě zadíval: "Zavěsila."
"Jimmy," řekl jsem, "měl by sis nechat vypláchnout zvukovody. Máš zřetelné symptomy emfyzému. Cvič a nechej kouření. Musíš si léčit páteř. Kvůli tomu oslabenýmu tříslu bys neměl zvedat nic těžkýho a buď opatrnej při stolici..."
"Co to je všechno za kraviny?"
"Ten výrůstek na zadku vypadá na veruku."
"Co je to veruka?"
"Bradavice, taková hnida, vole."
"Ty jsi hnida, vole."
"Jo," řekl jsem. "Kde jsi přišel k tomu kolu?"
"Patří Arturovi. Artur má spoustu blbostí a sraček. Půjdeme k Arturovi a nějakou sračku si zakouříme."
"Já nemám Artura rád. Je to takovej zhýčkanej spratek. Některý zhýčkaný spratky mám rád. Artur patří k těm druhejm."
"Příští týden odjíždí na půl roku do Mexika."
"Spousta těch zhýčkanejch spratků pořád někam jezdí. O co jde? Grant?"
"Ano, grant. Ale on neumí malovat."
"Já vím. Ale určitě jde o jeho sochy," řekl jsem.
"Mně se jeho sochy nelíbí," řekl panamák.
"Poslouchej, Jimmy, nemusím mít rád Artura, ale jeho sochy jsou mi blízký."
"Jenže je to pořád všechno jako ty starý řecký blbosti - holky s velkejma kozama a prdelema a ve vlajících šatech. Zápasící chlapi, kteří se tahají za ptáky a za vousy. Co to má, sakra, být?"
Zapomeňme tedy, milý čtenáři, na chvilku na Bláznivého Jimmyho, a zabývejme se Arturem - což není žádný velký problém. Souvisí to i s mým způsobem psaní: můžu přeskakovat z jedné věci na druhou a ty mě můžeš sledovat a vůbec na tom nezáleží, jak záhy zjistíš.
Arturovo tajemství spočívalo v tom, že je dělal v nadživotní velikosti. Strašně, opravdu velice působivé. Toho zasranýho betonu. Jeho nejmenší mužští i ženský se tyčili v slunečním nebo měsíčním světle - případně ve smogu, to záleželo na tom, kdy jste přijeli - do dvouapůlmetrové výše.
Chtěl jsem k němu jednou přijít v noci a všude kolem stáli venku ti betonoví lidé, ti betonoví obři. Někteří měřili čtyři až pět metrů. Obrovská prsa, pizdy, ptáci, koule, všude kolem. Právě jsem doposlouchal Elixír lásky od Donizettiho. Nepomohlo to. Pořád jsem se cítil jako pygmej v pekle. Rozkřičel jsem se na celé kolo: "Arture, Arture, pomoc!" Ale on byl sjetej hašeni nebo možná jsem byl sjetej já, už nevím. V každým případě to ve mně vzbudilo sakramentsky božskou bázeň.
Já mám šest stop a sto pět kilo, tak jsem tomu největšímu hajzlovi, co tam byl, nasadil bodyček.
Nabral jsem ho zezadu, když se nedíval. Spadl dopředu na obličej, fakt - SPADL! Rána se rozlehla po celém městě.
Pak jsem ho ze zvědavosti převrátil na záda a pochopitelně jsem zjistil, že jsem mu urazil čurák a jednu kouli, druhá křapla vejpůl; odlomila se i část nosu a asi polovina vousů.
Cítil jsem se jako vrah.
Potom vyšel Artur a řekl: "Hanku, jsem rád, že tě vidím!"
A já odpověděl: "Promiň mi ten randál, Arte, ale vrazil jsem do jednoho tvýho mazlíčka a ta zpropadená socha škobrtla, spadla a polámala se."
"To je v pořádku," odtušil.
Šel jsem tedy dovnitř a celou noc jsme hulili. A pak už jen vím, že na obloze stálo slunce a já jel sám v autě - bylo asi devět hodin ráno - a projel jsem přes všechny stopky a červený na křižovatkách. Vůbec žádný problém. Dokonce se mi podařilo zaparkovat jen asi jeden a půl bloku od bytu.
Když jsem ale přišel ke svým dveřím, našel jsem toho betonovýho ptáka v kapse. Ta kurevská věc měla dobrejch šedesát centimetrů. Sešel jsem zpátky dolů a strčil ho domácí do poštovní schránky, ale velký kus zůstal čouhat ven, zahnutý a nesmrtelný, s obrovským žaludem ponechaným napospas pošťákově velkomyslnosti.
Dobře. Zpátky k Bláznivýmu Jimmymu.
"Ale chci se zeptat," řekl Bláznivej Jimmy, "vy mě opravdu chcete dostat k SOUDU? K SOUDU?"
"Poslyš, Jimmy, ty fakt potřebuješ pomoc. Zavezu tě do Pattonu nebo do Camarilla."
"Z tý přišerný šokový terapie se mi dělá zle... Brrrr!! ! Brrrr!!!"
Bláznivýmu Jimmovi se v křesle roztřáslo celý tělo, jak tu terapii znovu prožíval.

Potom si před zrcadlem upravil svůj novej panamák, usmál se, vstal a zamířil znovu k telefonu.
Vytočil svoje číslo, podíval se na mě a povídá: "Pořád to vyzvání."
Zavěsil a vytočil číslo znovu.
Všichni za mnou chodí. Dokonce i můj doktor mi telefonuje: "Kristus z nich byl největší psycholog a měl největší ego tvrdil, že je Syn boží. Jenže pak vyhodil z chrámu ty směnárníky. To byla přirozeně chyba. Dostali se mu na kůži. Dokonce ho požádali, aby si zkřížil nohy, protože chtěli ušetřit hřebík. Je to k zblití."
Všichni mě chodí navštěvovat. Existuje chlápek s příjmením Ranch nebo Rain, něco na ten způsob, a ten vždycky chodí se spacími pytli a s nějakou smutnou historkou. Jezdí mezi Berkeley a New Orleansem. Tam a zpátky. Jednou za dva měsíce. A píše špatné, staromódní rondely. A vždycky, když přijede (nebo "přidusá", jak tomu s oblibou říkají), stojí to bůra a případně dalších pár dolarů, plus všechno, co sní a vypije. To je v pořádku, rozdal jsem víc peněz, než nahrabal, ale tihle lidi by si měli jednou uvědomit, že i já mám problémy, abych zůstal naživu.
Seděl tam tedy Bláznivej Jimmy a já naproti němu.
Nebo přijde Maxie. Maxie hodlá ve jménu lidu zavřít všechny kanály v Los Angeles. Je to proklatě pěkný gesto, to musíte uznat. Maxie, kamaráde, říkám mu, dej mi ale vědět, až budeš všechny ty kanály zavírat. Já jsem pro lid. Jsme dlouholetí přátelé. Odjedu z města o týden dřív.
Maxie si neuvědomuje, že šlechetná věc lidu a hovna jsou dvě různé věci. Nechte mě vyhladovět, ale neberte mi moje hovna a záchodovou mísu. Vzpomínám si, jak můj domácí jednou odjel na nádhernou dvoutýdenní dovolenou na Havaj. Fajn.
Den poté, co odjel z města, záchod vypověděl službu. Měl jsem svůj vlastní plunžr, protože se sraček strašně bojím, ale strkal jsem ho dovnitř pořád dokola, a nic se nedělo. Je vám jasné, co mi zbylo.
Zavolal jsem proto svým nejbližším přátelům, ale já nejsem typ člověka, který má příliš mnoho nejbližších přátel, a když už nějaké mám, tak nemají záchod, neřku-li telefon... mnohem častěji nemají vůbec nic.
Zavolal jsem tedy těm několika málo, kteří měli záchod. Byli na mě strašně hodní.
"Samozřejmě, Hanku, u mě se můžeš vysrat kdykoli!"
Jejich pozvání jsem nepřijal. Nevím, snad to bylo tím způsobem, jakým to řekli. Můj domácí na Havaji se tedy koukal na tanečnice hula-hula a mně tam zatím ležely ty zasraný hovna, plavaly na hladině a pokukovaly po mně.
Každý večer jsem se tudíž vysral, potom vylovil hovna z vody, zabalil je do voskovýho papíru, balíček dal do hnědýho pytlíku, nasedl do auta a vyrazil do města, abych to někam vyhodil.
Většinou jsem jen zaparkoval ve druhé řadě, nechal motor běžet a vyhodil ty zpropadený hovna přes nějakou zeď, jedno jakou. Snažil jsem se nepodléhat předsudkům, ale domov důchodců se jevil jako obzvlášť příhodné a klidné místo a myslím, že jsem jím svůj pytlík hoven hodil nejmíň třikrát.
Jindy jsem prostě za jízdy stáhl okénko a hovna vyhodil, jako jiní odklepávají popel nebo vyhazují nedopalky doutníků. Mluvíme-li už o hovnech, zácpy jsem se vždycky bál víc než rakoviny. (K Bláznivýma Jimmymu se vrátíme. Já vám říkal, že píšu tímhle způsobem.) Když se mi jeden den nepodaří vysrat, nikam nemůžu jít, nic nemůžu dělat - jsem z toho tak zoufalý, že se často snažím vykouřit si vlastního ptáka, abych uvolnil vnitřnosti, rozpohyboval střeva. A pokud jste někdy zkoušeli vykouřit si vlastního ptáka, pak jistě znáte to strašné pnutí v páteři, krčních obratlů a všech svalů, úplně všeho. Nahoníte si ho, aby byl co nejdelší, a potom se zkroutíte, až vás to odrovná jako na mučidlech, nohy máte daleko za hlavou a zaklesnuté o příčle postele, řiť se vám chvěje jako umírající vrabčák v mrazu, všechno máte ohnuté přes tu ohromnou pivní cejchu, všechny svaly zaťaté a napnuté k prasknutí, ale opravdu bolí to, že vám nechybí půl metru nebo třicet centimetrů - schází vám půl centimetru - špička jazyka a koneček ptáka jsou tak blízko, ale zároveň je to jako věčnost nebo čtyřicet mil. Bůh nebo kdo to sakra byl, věděl moc dobře, co dělá, když nás dával dohromady.
Ale zpátky k těm šílencům.
Jimmy vytáčel pořád dokola to samé číslo od půl druhé až do šesti, kdy jsem to já vzdal. Ne, to už bylo půl sedmé, když jsem to vzdal. Komu na tom záleží? Po sedmistém čtyřicátém devátém volání jsem tedy nechal župan úplně rozevřít, přistoupil jsem k Bláznivýmu Jimmymu, vzal mu sluchátko z ruky a řekl: "To stačí."
Poslouchal jsem Haydnovu symfonii č. 102. Měl jsem dost piva, aby mi vydrželo na zbytek večera. A Bláznivej Jimmy mě nudil. Byl to křupan. Pakomárec. Krokodýlí ocas. Psí hovno na podpatku.
Podíval se na mě: "Soud? Myslíš, že mě požene k soudu? Ne ne, nevěřím na tyhle hrátky, co lidi mezi sebou hrají..."
Otřepané fráze. A maz v uších.
Zívl jsem a zavolal Izzymu Steinerovi, jeho nejlepšímu příteli, který mi ho přihrál. Izzy Steiner tvrdil, že je spisovatel. Já říkal, že neumí psát. On říkal, že já neumím psát. Bylo možné, že jeden z nás má pravdu, nebo taky ne. To víte.
Izzy byl rozložitý židovský mladík asi sto osmdesát čísel vysoký a vážící přes devadesát kilo. Měl silné paže, mohutná zápěstí, býčí šíji a tik hlavy; měl malá očka a velice nesympatická ústa - jen takovou malou díru do hlavy, z níž se bez ustání řinuly oslavné věty o Izzy Steinerovi a dovnitř zase proudilo bez přerušení jídlo: kuřecí křidýlka, krůtí stehna, dlouhé bochníky francouzského chleba, pavoučí trus - cokoli, cokoli, na čem spočinulo jeho vilné oko.
"Steinere?"
"Hm?
Studoval na rabína, ale rabínem být nechtěl. Chtěl jenom žrát a být pořád širší a širší. Odešli jste se jenom vychcat, a když jste se vrátili, lednička byla prázdná a on tam stál s tím hladovým, zahanbujícím pohledem a hltal posledni zbytky.
Jediné, co vás před tím útokem ze zálohy při příchodu Izzyho může ochránit, je to, že nejí syrové maso - má ho rád krvavé a nepropečené, ale ne syrové.
"Steinere?"
"Grk... "Hele, jen klidně dopolykej. Musím s tebou mluvit."
Poslouchal jsem, jak žvýká. Znělo to, jako když dvanáct králíků šoustá na slámě.

"Poslyš, člověče. Mám tady Bláznivýho Jimmyho. Je to tvůj hoch. Přijel na kole. Já budu každou chvilku zvracet. Přijď hned sem. Pospěš si. Varuju tě. Ty jsi jeho přítel. Jsi jeho jedinej přítel. Na tvým místě bych si pěkně pospíšil. Odveď si ho, odtáhni mi ho z očí. Už za sebe dlouho neručím."
Zavěsil jsem.
"Tys volal Izzymu?" zeptal se Jimmy.
"Jo. Je to tvůj jedinej kamarád."
"Ježíšikriste," odtušil Bláznivej Jimmy a začal shrnovat všechny ty lžíce a dřevěný panenky a spoustu dalších blbostí do pytle, vyběhl ven ke svýmu kolu a schoval vše na nosič.
Ubožák Izzy se řítil. Tank. Malá dírka úst nasávala oblohu. Byl zkurvenej převážně Hemingwayem a Faulknerem s drobnou příměsí Mailera a Mahlera.
Pak byl náhle Izzy na místě. Nikdy nechodil. Zdálo se, že prostě proletěl dveřmi. Jako by přikvačil na malých koulích vzduchu - hladový a téměř nepřemožitelný.
Potom uviděl Bláznivýho Jimmyho s lahví vína.
"Potřebuje prachy, Jimmy! Stoupni si!"
Izzy převrátil Jimmymu kapsy naruby, ale nic nenašel.
"Co to děláš, člověče?" ptal se Bláznivej Jimmy.
"Když jsme se naposled servali, Jimmy, roztrhls mi košili. Roztrhals mi kalhoty. Dlužíš mi 5 dolarů za kalhoty a 3 dolary za košili."
"Jdi do prdele, kámo, já ti žádnou zasranou košili neroztrhal."
"Drž hubu, Jimmy, varuje tě!"
Izzy vyběhl zpátky ke kolu a začal prohrabávat papírový pytel, který visel vzadu na nosiči. Vrátil se s hnědým papírovým pytlíkem. Vysypal ho na konferenční stolek.
Lžíce, nože, vidličky, gumové panenky... vyřezávané obrázky ze dřeva...
"To je všechno zboží na hovno!"
Izzy vyběhl zpátky ke kolu a prohledával pytel na nosiči znovu.
Bláznivej Jimmy přistoupil ke stolku a začal si svoje krámy strkat zpátky do pytlíku: "Jenom to stříbro je za dvacet dolarů! Vidíš, jakej je to blbec?"
"Jo."
Izzy se vřítil zpátky dovnitř: "Jimmy, ty na tom kole nemáš ani hovno! Dlužíš mi osm dolarů, Jimmy. Poslouchej, když jsem tě naposled zmlátil, roztrhals mi šaty!"
"Seru na tebe, kámo!"
Jimmy si znovu před zrcadlem upravil svůj novej panamák.
"Podívejte se na mě! Koukněte, jak skvěle vypadám!"
"Jo, vidím," řekl Izzy, přistoupil k Jimmymu, vzal mu panamák z hlavy a roztrhl mu ho podél vnějšího okraje. Potom ho roztrhl i na druhé straně a vrátil panamák Jimmymu na hlav. Jimmy už nevypadal jako fešák.
"Podej mi izolepu," řekl Jimmy, "potřebuje si spravit klobouk."
Izzy našel kus izolepy, přistoupil k Jimmymu, protáhl špulku skrz díru v klobouku, odmotal přes trhlinu dlouhý kus pásky, ale většinou mimo, a konec přetáhl přes okraj Jimmymu do obličeje, kde mu zůstal viset u nosu.
"Proč mě chtějí dát k soudu? Tohle já nehraju. Co to má sakra znamenat?"
"Dobře, Jimmy," řekl Izzy. "Odvezu tě do Pattonu. Jsi nemocnej člověk! Potřebuješ pomoc! Dlužíš mi osm dolarů, Mary přerazils žebro, praštils ji do obličeje... jsi nemocnej, strašně nemocnej!"
"Seru na tebe, kámo!" Bláznivej Jimmy vstal a ohnal se po Izzym, netrefil se a upadl na podlahu. Izzy ho zvedl a začal s ním prudce točit.
"Nech toho, Izzy," vložil jsem se do toho, "bude celej pořezanej. Na podlaze je spousta skla."
Izzy mrštil Jimmyho na pohovku. Bláznivej Jimmy vyběhl se svým hnědým papírovým pytlíkem ven, dal si ho na nosič, vrátil se a začal nadávat:
"Izzy, ukradls mi flašku vína! Měl jsem tady další flašku vína. Stála mě 54 centů. Když jsem ji kupoval, měl jsem 60 centů. Teď mám jenom šest."
"Hele, Jimmy, tak Izzy ti sebral láhev vína? A co se to válí vedle tebe na pohovce?"
Jimmy zvedl láhev. Podíval se jí do hrdla:
"Ne, to není ona. Tohle je nějaká jiná, tu moji sebral Izzy."
"Podívej, Jimmy, tvůj kámoš víno nepije. Nechce tvoji flašku. Proč už tu svou prdel nezvedneš a neodjedeš na tom svým kole do horoucích pekel?"
"Já tě mám taky plný zuby, Jimmy," řekl Izzy, "vypadni. Máš, cos chtěl."
Jimmy stál před zrcadlem a upravoval si, co zbylo z jeho panamáku. Potom vyšel z místnosti, nasedl na Arturovo kolo a za svitu měsíce odjel. Strávil u mě několik hodin. Už byla noc.
"Ubohej bláznivej hajzl," řekl jsem a díval jsem se za ním, jak šlape, "je mi ho líto."
"Mně taky," řekl Izzy.
Potom sáhl pod keř a vytáhl láhev vína. Šli jsme dovnitř.
"Přinesu sklenky," řekl jsem.
Vrátil jsem se se sklenicemi, posadili jsme se a pili víno.
"Zkoušel sis někdy vykouřit vlastního ptáka?" zeptal jsem se Izzyho.
"Zkusím to, až přijdu domů."
"Myslím, že to nejde," řekl jsem.

"Dám ti vědět."
"Mně chybí asi půl centimetru. Jsem z toho otrávenej."
Dopili jsme víno a pak jsme šli k Shakeymu, lili do sebe po kýblech tmavé pivo a sledovali staré slavné zápasy. Viděli jsme, jak Louise vyřídil Holanďan, třetí zápas Zale versus Rocky, Braddock - Baer, Dempsey - Firpo, celou starou školu, a potom pustili starý grotesky Laurela a Hardyho... byla tam i ta, jak se ti hajzlové perou o přikrývky ve spacím vagóně. Byl jsem jediný, kdo se tomu smál. Lidi na mě zírali. Loupal jsem oříšky a smál se na celé kolo. Pak se rozesmál Izzy. Potom se jim začali smát všichni, jak se perou o přikrývky ve spacím voze. Úplně jsem zapomněl na Bláznivýho Jimmyho a po dlouhých hodinách jsem se zase konečně cítil jako lidská bytost. Život je prostý - jenom mu nesmíte bránit. A musíte mít trochu peněz. Ať si jiní vedou svoje války, jiní ať si chodí do vězení.
Zůstali jsme do zavíračky a Izzy pak šel domů a já taky.
Svlékl jsem se, namastil si tágo, zahákl se palci u nohou za příčle postele a stočil se přes hlavu. Bylo to stejné: půl centimetru scházelo. Prostě nemůžete mít všechno. Natáhl jsem se po knížce, otevřel ji uprostřed a začal číst Tolstého Vojnu a mír. Nic se nezměnilo. Byla to pořád mizerná kniha.

DOPORUČIL BYSTE PSANÍ JAKO PROFESI?

Hospoda. Kde jinde. S výhledem na ranvej. Seděli jsme u baru, ale číšník si nás nevšímal. Barmani v letištních hospodách jsou snobové, říkal jsem si, jako bývali snobové zřízenci v lůžkových vlacích. Navrhl jsem Garsonovi, že místo abychom se na něho rozkřičeli, což je přesně to, co (barman) chce, sedneme si ke stolu. Vstali jsme a sedli si ke stolu.
Všude kolem byli perfektně oblečení zloději, vypadali spokojeně a hloupě, popíjeli ze sklenic, tiše hovořili a čekali na svá letadla. My s Garsonem seděli a koukali po číšnicích.
"Do prdele," pravil Garson, "koukni, jak mají ty šaty - čouhají jim kalhotky."
"Hmmm ehmm," řekl jsem.
Pak jsme k nim měli poznámky. Jedna neměla žádnou prdel. Druhá měla příliš hubený nohy. A obě vypadaly hloupě a myslely si o sobě, že jsou kdovíjaký fešandy. Ta, co neměla prdel, přišla k našemu stolu. Dal jsem Garsonovi přednost a pak jsem si objednal skotskou se sodou. Odešla pro nápoje a za chvíli se vrátila. Panáky nebyly větší než v normální hospodě, ale pak jí budu muset dát pořádný dýško za to, že jí vidím tak pěkně zblízka kalhotky.
"Bojíš se?" zeptal se Garson.
"Ano," odpověděl jsem, "ale čeho?"
"Že poletíš poprvý letadlem."
"Myslel jsem, že se budu bát. Ale podívej se na ty lidi..." mávl jsem rukou kolem dokola po hospodě. "Je jim to úplně jedno..."
"A co čtení?"
"Já nemám rád čtení. Jsou blbá. Jako kopání strouhy. Kvůli přežití."
"Aspoň děláš to, co tě baví."
"Ne," řekl jsem, "já dělám to, co baví tebe."
"Tak dobře, tak aspoň lidi oceňují tvou práci."
"Doufám. Nesnáším pomyšlení, že by mě mohli za sonet zlynčovat."
Vzal jsem svou cestovní tašku, dal si ji na klín a dolil si sklenku. Vypil jsem ji a pak objednal Garsonovi i sobě další. Ta, co neměla prdel, měla načechrané kalhotky: přemýšlel jsem, jestli pod těmi načechranými kalhotkami nosí ještě jiné kalhotky. Dopili jsme. Přispěl jsem Garsonovi bůrem nebo dokonce možná pětkou za to, že mě dovezl na letiště, a šli jsme nahoru do letadla. Sotva jsem se usadil na posledním sedadle v poslední řadě, letadlo začalo rolovat. Přitížilo se mi.
Zdálo se, že to trvá dlouho, než se letadlo vznese. U okénka vedle mě seděla nějaká stará babka. Vypadala klidně, téměř znuděně. Pravděpodobně létala čtyřikrát nebo pětkrát týdně a provozovala řetěz bordelů. Nedařilo se mi řádně dopnout bezpečnostní pás, ale když si nikdo jiný nestěžoval, nechal jsem ho volně viset. Bylo by trapnější ptát se letušky, jak se zapíná pás, než se nechat vymrštit do vzduchu.
Byli jsme ve vzduchu a já se nerozkřičel. Bylo to klidnější než jízda vlakem. Žádný pohyb. Nuda. Jako bychom jeli padesátkou; hory a mraky kolem nás nijak neubíhaly. Uličkou chodily dvě letušky a usmívaly se na celé kolo. Jedna z nich nevypadala špatně, ale na krku měla strašně naběhlé žíly. To bylo ošklivé. Druhá letuška neměla žádnou prdel.
Pojedli jsme a pak se začalo roznášet pití. Za dolar. Všichni panáka nechtěli. Divní čuráci. Pak jsem začal doufat, že letadlu upadne křídlo a já konečně uvidím, jak vypadají tváře těch letušek. Věděl jsem, že ta s naběhlými žílami by strašně nahlas ječela. A ta, co neměla prdel - inu, kdo ví? Tu se žílami bych popadl a během pádu vstříc smrti bych ji znásilnil. Rychlovka. Sevřeni v objetí a vzájemné ejakulaci těsně před dopadem na zem.
Nehavarovali jsme. Dal jsem si druhého povoleného panáka a pak si potají nalil extra jeden svůj vlastní přímo před očima babky. Ani nehnula brvou. Já jo. Plnou sklenku. Na ex. Bez sody.
A už jsme byli na místě. Seattle...
Nechal jsem všechny vystoupit před sebou. Musel jsem. Teď jsem se totiž neuměl ze svého bezpečnostního pásu vyprostit.
Zavolal jsem na tu s naběhlými žílami na krku.
"Letuško! Slečno!"
Přišla za mnou dozadu.
"Víte, promiňte... ale jak se... tahle zatracená věc rozepíná?"

Nedotkla se pásu a nepřiblížila se ke mně.
"Otočte si to, pane."
"Ano?"
"Jen zatáhněte za ten malý háček vzadu..."
Odešla. Zatáhl jsem za háček. Nic. Tahal jsem a tahal. Kristebože! Potom to povolilo.
Popadl jsem svou leteckou tašku a snažil se tvářit normálně.
U otevřených dvířek vedoucích na plošinu schůdků se na mě usmála:
"Přeji vám pěkný den, pane, doufáme, že opět poletíte s námi!"
Sešel jsem dolů na ranvej. Stál tam nějaký mladík s dlouhými blond vlasy.
"Pan Chinaski?" zeptal se.
"Jo, to jste vy, Belforde?"
"Neustále vyhlížím všechny tváře..." řekl.
"To je v pořádku," odpověděl jsem, "pojďme odtud."
"Do čtení ještě máme několik hodin volna."
"Skvělý," odtušil jsem.
Letiště bylo rozkopané. Na parkoviště jsme museli jet autobusem. Nechali nás čekat. Na autobus čekal obrovský dav lidí. Belford se vydal směrem k němu.
"Počkejte, počkejte!" řekl jsem. "Já tady mezi tolika zasraným lidma nemůžu stát!"
"Oni vás neznají, pane Chinaski."
"To vím moc dobře. Ale já znám je. Zůstaneme tady. Až autobus přijede, doběhneme tam. Zatím bychom si mohli dát panáka, co říkáte?"
"Ne, děkuju, pane Chinaski."
"Hele, Belforde, říkej mi Henry."
"Já jsem taky Henry," odpověděl.
"Aha, já zapomněl..."
Stáli jsme tam a já pil.
"Autobus už jede, Henry!"
"Fajn, Henry!"
Dobíhali jsme autobus...
Potom jsme se rozhodli, že já budu "Hank" a on "Henry". Měl v ruce papírek s adresou. Srub jednoho přítele. Mohli jsme tam odpočívat až do začátku čtení. Jeho přítel byl pryč. Čtení mělo vypuknout až v devět večer. Henrymu se nějak nedařilo srub najít. Byla to pěkná krajina. Určitě to byla moc pěkná krajina. Borovice, borovice, jezera a zase borovice. Čerstvý vzduch. Žádný provoz. Nudilo mě to. Žádnou krásu jsem v tom nenacházel. Říkal jsem si, že asi nejsem moc dobrý člověk. Tady je život, jak by měl být, a já se tu cítím jako ve vězení.
"Pěkná krajina," řekl jsem, "ale řekl bych, že jednoho dne ji zkrotí."
"Určitě," odpověděl Henry. "Měl byste to tady vidět, když začne sněžit."
Díky bohu, pomyslel jsem si, že jsem něčeho takového ušetřen...
Belford zastavil před hospodou. Vešli jsme dovnitř. Nenávidím hospody. Napsal jsem o nich příliš mnoho povídek a básní. Belford si myslel, že mi prokazuje laskavost.
O hospodách se toho dá napsat spoustu, ale má to své meze. Po čase toho máte plné zuby. Lidi v hospodách se podobají lidem v laciných obchoďácích: zabíjejí čas i všechno ostatní.
Vešel jsem jako druhý. Znal pár lidí u jednoho stolu. Běda, byl tam jeden profesor čehosi. A další profesor čehosi jiného. A tenhle a támhleten. Bylo jich kolem stolu plno. Pár žen. Ženy se z jakéhosi důvodu podobaly margarínu. Všichni seděli a pili z půllitrů zelené jedovaté pivo.
I přede mnou se objevil půllitr zeleného piva. Zvedl jsem ho, zadržel dech a napil se.
"Odedávna se mi líbí vaše práce," řekl jeden z profesorů. "Připomínáte mi..."
"Omluvte mě," skočil jsem mu do řeči, "hned se vrátím..."
Spěchal jsem na hajzl. Pochopitelně to tam páchlo. Pěkně bizarní místo.
Hospoda... máte toho plný zuby!
Nestihl jsem dveře od kabinky otevřít. Musel jsem to hodit do mušle. U vedlejší mušle stál hospodský komik.
"Primátor" města. V červené čepičce. Legrační chlapík. Do prdele.
Hodil jsem šavli a obdařil ho tím nejodpornějším pohledem, jaký svedu. On potom odešel.
Pak jsem vyšel já a posadil se zpátky ke svému zelenému pivu.
"Vy dnes večer čtete v...?" zeptal se mě jeden z nich.
Neodpověděl jsem.
"Všichni určitě přijdeme."
"Já tam asi taky přijdu," řekl jsem.
Musel jsem. Dostal jsem už peníze a utratil šek. Na jiném místě, někdy jindy, se mi toho snad podaří zbavit.
Jediné, po čem jsem toužil, bylo vrátit se do svého pokojíku v L.A., zatáhnout rolety, zapíjet chandru a pojídat natvrdo uvařená vajíčka s paprikou a doufat, že někde v rádiu chytnu Mahlera...
Devět večer... Belford mě vede dovnitř. Jsou tam malé kulaté stolky, kolem nichž sedí lidé. Je tam pódium.
"Chcete, abych vás uvedl?" zeptal se Belford.
"Ne," odpověděl jsem.
Našel jsem schůdky na jeviště. Stála tam připravená židle a stolek. Odložil jsem si svou cestovní tašku na stolek a začal

z ní vytahovat věci.
"Jmenuju se Chinaski," řekl jsem jim, "a tady mám spodky, pár ponožek, košili, lahvinku skotské a několik básnických sbírek."
Skotskou a knížky jsem nechal na stole. Rozbalil jsem celofán, do něhož byla skotská zabalená a napil se. "Chce se někdo na něco zeptat?"
Všichni byli zticha.
"Tak dobře, můžeme tedy začít."Napřed jsem jim přednesl starý věci. Pokaždý, když jsem si přihnul, zněla pak další báseň lip - mně určitě. Studenti byli na každý pád výteční. Chtěli jediné: abyste jim záměrně nelhali. To jsem pokládal za férové očekávání.
Přetrpěl jsem první půlhodinu a požádal o desetiminutovou přestávku. Sešel jsem z jeviště s lahví v ruce a sedl si ke stolu k Belfordovi a dalším čtyřem nebo pěti studentům. Přišla za mnou mladá dívka s jednou z mých knih. Panebože na nebesích, holka, pomyslel jsem si, tobě podepíšu všechno, co máš!
"Pane Chinaski?"
"Samo," odpověděl jsem a máchnul jsem svou geniální rukou. Zeptal jsem se jí na jméno. Potom jsem tam něco napsal. Nakreslil obrázek nahýho chlápka pronásledujícího nahatou ženskou. Datum.
"Mockrát děkuju, pane Chinaski!"
Tak takhle to funguje? Kupa kravin.
Vytáhl jsem svou láhev jednomu hochovi z huby. "Hele, kámo, ty už si přihejbáš podruhý. Já se budu muset potit tam nahoře ještě další půl hodiny. Už se lahve ani nedotkneš."
Seděl jsem uprostřed stolu. Loknul jsem si a položil láhev zpátky.
"Doporučil byste psaní jako profesi?" zeptal se mě jeden z mladých studentů.
"To má být pokus o vtip?" zeptal jsem se na oplátku já.
"Ne, ne, myslím to vážně. Radil byste věnovat se psaní profesně?"
"Psaní si vybírá tebe, ty si ho vybrat nemůžeš."
Odtáhli ho ode mě. Dal jsem si dalšího panáka a pak jsem vylezl zpátky na jeviště. To nejlepší jsem si vždycky nechával na konec. Bylo to poprvé, co jsem četl na univerzitě, ale jako zahřívací kolečko jsem absolvoval dva opilecké večery v jednom losangeleském knihkupectví. To nejlepší si nechat na konec. Tak to děláte v dětství. Přečetl jsem to všechno až do konce a pak jsem zavřel knížky.
Potlesk mě zaskočil. Byl mohutný a vytrvalý. Bylo to trapné. Ty básničky tak dobré nebyly. Museli tleskat něčemu jinému. Předpokládám, že tomu, že jsem to celé vydržel...
V domě u jednoho z profesorů se konal večírek. Profesor vypadal přesně jako Hemingway. Hemingway už byl ale pochopitelně mrtvý. Profesor koneckonců tak trochu taky. Bez ustání mluvil o literatuře a o psaní - o samých takových posraných záležitostech. Ať jsem šel kamkoli, pořád mě sledoval. Chodil za mnou všude kromě záchodu. Vždycky, když jsem se otočil, stál za mnou...
"Aha, Hemingway! Myslel jsem, že jste mrtvej!"
"Víte, že Faulkner byl taky alkoholik?"
"Jo."
"Co si myslíte o Jamesi Jonesovi?"
Ten staroch byl nemocnej: nikdy si s tím nedal pokoj.
Našel jsem Belforda: "Poslyš, chlapče, lednička je prázdná. Hemingway toho moc nenakoupil..."
Dal jsem mu dvacku: "Nevěděl bys o někom, kdo by mohl zajít aspoň pro pár piv?"
"Jistě, o někom bych věděl."
"Tak dobře. A pár doutníků."
"Jakou značku?"
"Jakoukoli. Lacinou. Deset, patnáct centů. Díky."
Bylo tam asi dvacet nebo třicet lidí a jednou už jsem ledničku zásobil. Tak takhle ta blbost funguje?
Vybral jsem si tu nejlíp vypadající ženskou v baráku a rozhodl se, že ji přinutím, aby mě nenáviděla. Našel jsem ji, jak sedí sama u stolu v jídelně.
"Holka," řekl jsem jí, "ten zasranej Hemingway je nemocnej člověk."
"Já vím," odpověděla.
"Já chápu, že chce vypadat příjemně, ale nedokáže se zbavit literatury. Kristaboha, to je nechutnej mužskej! Víš, že jsem nikdy nepotkal spisovatele, kterej by se mi líbil? Všechno to jsou takový zastydlí puritáni, nejhorší lidskej odpad..."
"Já vím," řekla, "já vím..."
Popadl jsem ji za hlavu, přitáhl si ji a políbil. Neodporovala. Hemingway nás zahlédl a odešel do jiné místnosti. Hej! Ten stařec přece jenom dokázal zachovat klid! Pozoruhodné!
Belford se vrátil s nákupem a já před nás naskládal hromadu piv a mluvil jsem, líbal ji a mazlil se s ní celé hodiny.
Teprve následující den jsem zjistil, že je to Hemingwayova žena...
Probudil jsem se sám v posteli kdesi v patře. Pravděpodobně jsem byl pořád ještě v Hemingwayově domě. Měl jsem vážnější kocovinu než obvykle. Odvrátil jsem obličej od sluníčka a zavřel oči.
Kdosi mnou zatřásl.
"Hanku! Hanku! Vzbuďte se!"
"Do prdele. Táhni někam."
"Musíme jít. Hned. V poledne máte čtení. Je to daleko. Sotva to stihneme."
"Tak to nestihneme."

"Musíme to stihnout. Podepsal jste smlouvu. Čekají tam. Chtějí vás natočit z televize."
"Z televize?"
"Ano."
"Panebože, mohl bych se jim třeba před kamerou vyzvracet..."
"Hanku, musíme to stihnout."
"Dobře, dobře..."
Vstal jsem z postele a zadíval se na něho: "Jseš hodný, Belforde, že se o mě tak staráš a že posbíráš všechny moje krámy, Proč se na mě nenaštveš a nevynadáš mi?"
"Jste můj nejoblíbenější žijící básník," odpověděl.
Zasmál jsem se: "Proboha, já bych snad mohl klidně vytáhnout ptáka a celýho tě pochcat..."
"To ne," řekl, "zajímám se o vaše slova, nikoli o vaše chcanky."
Pěkně mě ponížil a já se s ním cítil dobře. Nakonec jsem se dal dohromady, jak jsem musel, a Belford mi pomohl dolů ze schodů. Dole stál Hemingway se svojí ženou.
"Panebože, vypadáte příšerně!" řekl Hemingway.
"Promiň mi tu včerejší noc, Ernie. Nevěděl jsem, že je to tvá žena, až..."
"To nic," řekl, "dáte si trochu kávy?"
"Rád," odpověděl jsem, "něco potřebuju."
"A něco k snědku?"
"Díky, jíst nebudu."
Seděli jsme mlčky u stolu a popíjeli kávu. Potom Hemingway cosi říkal. Nevím už, o čem to bylo. Myslím, že asi o Jamesi Joyceovi.
"Nech už toho, zatraceně!" řekla jeho žena. "Nemohl bys už jednou zavřít hubu?"
"Poslyšte, Hanku," řekl Belford, "měli bychom jít. Je to daleko."
"Dobře," odpověděl jsem.
Vstali jsme a zamířili k autu. Potřásl jsem si s Hemingwayem rukou.
"Vyprovodím vás k autu," řekl.
Belford s H. šli ke dveřím. Otočil jsem se k ní.
"Sbohem," řekl jsem.
"Sbohem," odpověděla a pak mě políbila. Nikdy mě takhle nikdo nepolíbil. Ona prostě všechno vzdala, úplně všechno. Nikdy mě takhle nikdo neošoustal.
Vyšel jsem ven. Znovu jsme si s Hemingwayem potřásli rukou. Pak jsme odjeli a on se vrátil do svého domu a ke své manželce...
"Učí literaturu," řekl Belford.
"Jo," odtušil jsem.
Bylo mi opravdu blbě. "Nevím, jestli to zvládnu. To je pěkná pitomost, mít čtení v poledne."
"To ale může přijít nejvíc studentů, aby si vás poslechli."
Jeli jsme dál a já náhle věděl, že už není žádného úniku. Vždycky je něco, co se musí udělat, jinak vás vymažou a zničí. Je to tvrdá realita, ale já ji přijal a přemýšlel, jestli bude vůbec někdy nějaká příležitost, abych jí unikl.
"Nevypadáte moc na to, že to zvládnete," řekl Belford.
"Zastav někde. Koupíme láhev skotské."
Zajel k jednomu z těch podivně vyhlížejících washingtonských obchodů. Koupil jsem třetinku vodky, abych se pokusil rovnou dostat do kondice, a půllitr skotské na čtení. Belford řekl, že na té příští štaci jsou pěkně konzervativní a že by bylo lepší, kdybych si přelil skotskou do termosky. Tak jsem koupil i termosku.
Kdesi jsme se zastavili na snídani. Bylo to tam pěkné, ale holky neukazovaly kalhotky.
Kristebože, všude byly nějaký ženský a víc než polovina z nich vypadala dobře na šoustačku, ale nic se s tím nedalo dělat - můžete se na ně jen dívat. Kdo kdy vynalezl tak hnusnej podvod? Všechny ale vypadaly dost podobně - když si odmyslíme tady trochu tuku navíc nebo jinde žádnej zadek - tolik kytek na poli. Kterou si vybereš? Která si vybere tebe? Je to jedno, a všechno je to tak smutné. A když je výběr hotov, nikdy to nefunguje, nikdy nikomu to nefunguje, bez ohledu na to, co sami říkají.
Belford nám oběma objednal k vajíčkům čerstvé housky. Přespříliš prosté.
Číšnice. Poměřoval jsem její prsa, boky, rty, oči. Ubožačka. Úplná ubožačka, do háje. V jejím mozku pravděpodobně nebyla žádná jiná myšlenka než obrat nějakýho hajzla o poslední halíř...
Podařilo se mi sníst většinu housek a už jsme byli zpátky v autě.
Belford se ještě vrátil k včerejšímu čtení. Oddaný mladík.
"Ten hoch, co vám o přestávce dvakrát upil z láhve..."
"Jo. Ten si o něco koledoval."
"Všichni se ho bojí. Vyhodili ho z kolejí, ale on se tam pořád potlouká. Je neustále na LSD. Je to blázen."
"Mně je to úplně jedno, Henry. Můžete mi ukrást moje ženský, ale nešahejte mi na whisky."
Zastavili jsme se pro benzin a jeli dál. Přelil jsem skotskou do termosky a pokusil se vypít vodku.
"Už se blížíme," řekl Belford, "za chvíli uvidíte věžáky kampusu. Podívejte!"
Podíval jsem se.
"Kristova noho!" řekl jsem.
Sotva jsem uviděl věžáky kampusu, musel jsem vystrčit hlavu z auta a začal jsem zvracet. Cákance zvratků klouzaly a zůstávaly přilepené z boku na Belfordově autě. Jel oddaně dál. Nějak vycítil, že to zvládnu, jako bych zvracel jen tak z

legrace. Zvracel jsem pořád dál.
"Promiň," stačil jsem jen říct.
"To je v pořádku," řekl. "Už bude poledne. Máme asi pět minut. Jsem rád, že jsme to stihli."
Zaparkovali jsme. Popadl jsem svou cestovní tašku, vystoupil a vyzvracel se na parkovišti.
Belford vykročil odhodlaně kupředu.
"Počkej chviličku," řekl jsem.
Opřel jsem se o sloup a znovu zvracel. Kolem šli nějací studenti a hleděli na mě: co tady ten starý člověk dělá?
Šel jsem za Belfordem po cestičkách, nahoru, dolů... Americká univerzita - spousta křoví, cestiček a kravin. Zahlédl jsem své jméno na plakátu: HENRY CHINASKI ČTE SVOU POEZII V...
To jsem já, pomyslel jsem si. Málem mě to rozesmálo. Šoupli mě do jakési místnosti. Všude bylo plno lidí. Drobné bílé tváře. Bílé lívanečky.
Usadili mě do křesla.
"Pane," řekl člověk za kamerou, "až zvednu ruku, můžete začít."
Pozvracím se, pomyslel jsem si. Snažil jsem se najít nějaké knížky s básničkami. Hledal jsem všude kolem sebe. Potom jim Belford začal vyprávět, co jsem zač... jak skvělou příležitost to máme zde na severozápadním tichomořském pobřeží...
Chlápek zvedl ruku.
Začal jsem: "jmenuju se Chinaski. První báseň se jmenuje..."
Po třech, čtyřech básních jsem si přihnul z termosky. Lidi se zasmáli. Bylo mi jedno, čemu. Loknul jsem si znovu a začal se uklidňovat. Tentokrát žádná přestávka. Podíval jsem se stranou na televizní obrazovku a zjistil jsem, že čtu už půl hodiny s pramínkem vlasů padajícím mi přes čelo přímo doprostřed nosu. Pobavilo mě to; pak jsem si ho odhrnul a dal se do práce. Zdálo se, že jsem to zvládl. Potlesk byl dobrý, i když ne tak mohutný jako včera. Komu to vadí? Jen se odtud dostat živý. Někteří měli moje knížky a chodili si pro podpisy.
Ehm, hmm, pomyslel jsem si, tak takhle ty kraviny fungují. Víc nic moc. Podepsal jsem papír na svých sto dolarů, představili mě vedoucí katedry literatury. Ztělesnění sexu, tak vypadala. Říkal jsem si, že bych ji měl znásilnit. Řekla, že chtěla přijít do toho srubu v horách - k Belfordovi -, ale po vyslechnutí mých básní to pochopitelně neudělala. Bylo to za mnou. Vracel jsem se na svůj zatuchlý dvorek a do svého šílenství, ale bylo to moje šílenství. Belford mě s jedním přítelem zavezl na letiště a sedli jsme si do hospody. Koupil jsem pití.
"Je to legrační," řekl jsem, "asi jsem se zbláznil. Pořád slyším svoje jméno."
Měl jsem pravdu. Když jsme doběhli ke schůdkům, moje letadlo už uhánělo po ranveji a právě se začalo odlepovat od země. Musel jsem se vrátit a jít do zvláštní místnosti, kde mě vyslýchali. Cítil jsem se jako školák.
"Tak dobře," řekl mi člověk, co seděl naproti mně, "zařadíme vás do dalšího letu. Ale ten už určitě musíte stihnout."
"Děkuju vám, pane," řekl jsem. On něco pověděl do telefonu a já se vrátil do hospody a objednal další pití.
"Je to v pořádku," řekl jsem, "dali mě do dalšího letu."
Pak mě napadlo, že bych mohl další let zmeškávat už pořád. A pak bych se musel vždycky vracet a zase se vidět s tím samým člověkem. Pokaždé by to bylo o trochu horší: on by měl větší vztek a já čím dál provinilejší výraz. Klidně se to mohlo stát. Belford s přítelem by se vytratili. Přišli by jiní. Uspořádali by na mě menší sbírku...
"Mami, co se stalo s tatínkem?"
"Umřel v hospodě na letišti v Seattlu, když se snažil dostat na nějaký let do Los Angeles.
"Možná tomu nebudete věřit, ale druhý let jsem stihl tak tak. Sotva jsem dosedl, letadlo se dalo do pohybu. Nechápal jsem to. Proč to bylo tak těžké? Ale byl jsem na palubě. Odzátkoval jsem láhev. Letuška mě přistihla. Porušil jsem pravidla. "Víte, že vás můžeme vysadit, pane." Kapitán právě ohlásil, že jsme ve výšce 15 000 metrů.
"Mami, co se stalo s tatínkem?"
"Byl básník."
"Co je to básník, mami?"
"Říkal, že neví. A běž si umýt ruce, budeme obědvat."
"On to nevěděl?"
"Přesně tak, nevěděl. A běž, řekla jsem, že si máš umýt ruce..."

VELKÁ ZENOVÁ SVATBA

Seděl jsem vzadu, zabořený v sedadle s dalamánky, játrovkou, pivem a limonádami; na sobě jsem měl zelenou kravatu, první kravatu od smrti otce před deseti lety. Teď jsem měl být svědkem na zenové svatbě, Hollis se řítila stočtyřicítkou a Royovy metrové vousy mi vlály do obličeje. Jeli jsme mým autem značky Comet, model 1962, ale já jsem nemohl řídit: neměl jsem pojištění, zato dva záznamy v rejstříku za řízení v opilosti a navíc už jsem začínal být opilý. Hollis s Royem spolu žili před svatbou tři roky a Hollis Roye vydržovala. Já seděl na zadním sedadle a cucal pivo. Roy mi představoval jednoho po druhém všechny členy Holliiny rodiny. Royovi šla zkrátka líp intelektuálština. Nebo možná jen řeči. Doma měli na stěnách spoustu fotek přežvykujících chlápků schoulených v kabátech.
A taky fotku Roye při orgasmu, když masturbuje. Roy ji dělal sám. Podvedl fofák. Sám. Provázek. Drát. Přípravy kolem. Roy tvrdil, že musel onanovat šestkrát, než získal dokonalý snímek. Celodenní práce: mléčná kapka letící vzduchem, umělecké dílo. Hollis odbočila z dálnice. Nebylo to daleko. Někteří boháči mají příjezdovou cestu dlouhou dva kilometry. Tahle nebyla špatná: půl kilometru. Vystoupili jsme. Tropické skleníky. Čtyři nebo pět psů. Obrovská černá chlupatá hloupá ucintaná zvířata. Nedostali jsme se ke dveřím - ten boháč stál na verandě a díval se dolů s panákem v ruce. Roy zaječel: "Nazdar, Harveyi, ty hajzlíku, jsem rád, že tě vidím!"
Harvey se usmál: "Vítám tě, Royi."

Jedna z těch černých chlupatých potvor mi žmoulala levou nohu. "Zavolej si toho psa, Harveyi, ty hajzlíku, jsem rád, že tě vidím!" zakřičel jsem.
"Aristotele, NECHEJ TOHO!"
Aristoteles toho nechal, právě včas.
A.
Chodili jsme nahoru dolů po schodech se salámem, maďarskými marinovanými rybičkami, garnáty. Humři. Bagety. Mleté hrdliččí prdýlky.
Pak jsme to měli všechno přichystané. Sedl jsem si a popadl pivo. Byl jsem jediný, kdo měl kravatu. Taky jsem byl jediný, kdo koupil svatební dar. Schovával jsem ho u stěny za Aristotelem ožužlanou nohou.
"Charles Bukowski..."
Vstal jsem.
"Ach, Charles Bukowski!"
"Ehm."
A dál:
"To je Marty."
"Ahoj, Marty."
"A toto je Elsie."
"Ahoj, Elsie."
"Vy opravdu," zeptala se, "rozbíjíte nábytek a okna holýma rukama, když jste opilý?"
"Ehm."
"Jste na to už trochu starý."
"Tak podívej, Elsie, neser mě s takovým..."
"A tohle je Tina."
"Ahoj Tino,"
Sedl jsem si.
Jména! Se svou první ženou jsem byl ženatý dva a půl roku. Jednou večer přišlo na návštěvu pár lidí. Představoval jsem je své ženě: "Tohle je intoš Louie, tohle je Marie, královna rychlovek, a tohle je kulhavej Nick." Potom jsem se obrátil k nim a řekl: "Tohle je moje žena... moje žena... tohle..." Nakonec jsem se jí musel zeptat: "JAK SE VLASTNĚ, DO PRDELE, JMENUJEŠ?"
"Barbara."
"Tohle je Barbara," sdělil jsem jim...
Zenový mistr nepřijel. Seděl jsem a popíjel pivo.
Potom začali chodit další lidé. Pořád se valili po schodech nahoru. Celá rodina Hollis. Vypadalo to, že Roy rodinu nemá. Ubohý Roy. V životě jediný den nepracoval. Dal jsem si další pivo.
Pořád chodili po schodech nahoru: bývalí muklové, podvodníci, mrzáci, dealeři v různých převlecích. Rodina a přátelé. Desítky lidí. Žádné svatební dary. Žádné kravaty.
Odsunul jsem se dál do svého kouta.
Jeden chlápek byl pěkně zřízenej. Trvalo mu pětadvacet minut, než vyšel po schodech nahoru. Měl speciálně vyrobené berle, které vypadaly velmi pevně, s kruhovými otvory pro paže. Speciální úchytky. Hliník a guma. Žádné dřevo pro hošíka. Pochopil jsem to: pančovaná samohonka nebo mizerný plat. Přihýbal si ve starém holičském křesle s horkým vlhkým ručníkem přes obličej. Štamprle minuly jen pár životně důležitých míst.
Byli tu další. Kdosi učil na Kalifornské univerzitě v Los Angeles. Někdo jiný vozil sračky na čínských rybářských lodích přes přístav v San Pedro.
Představili mě nejslavnějším vrahům a kšeftařům století.
Já práce střídal.
Potom se objevil Harvey.
"Bukowski, nedal byste si trochu skotské se sodou?"
"Jasně, Harveyi, samo."
Zamířili jsme do kuchyně.
"Na co ta kravata?"
"Mám nahoře na kalhotech rozbitý zip. A mám moc malý spodky. Konec vázanky mi zakrývá chlupy těsně nad ptákem."
"Považuju vás za žijícího mistra současné povídky. Nikdo vám nesahá ani po kotníky."
"Jasně, Harveyi. Kde je ta skotská?"
Harvey mi ukázal na flašku skotské.
"Piju tuhle značku, protože ji vždycky zmiňujete ve svých povídkách."
"Já teď ale, Harveyi, značky střídám. Objevil jsem lepší vizoury."
"Které?"
"To kdybych si tak vzpomněl."
Našel jsem vysokou sklenici a nalil do ní napůl skotskou a vodu.
"Je to dobrý na nervy, víte?" řekl jsem mu.
"Jistě, Bukowski."
Vypil jsem to na ex.
"Co takhle ještě jednu?"

"Samo."
Vzal jsem si druhou sklenici a šel do obývacího pokoje, kde jsem se usadil zpátky do svého rohu. Mezitím zde došlo k nové vzrušující události: zenový mistr přece jen PŘIJEL!
Zenový mistr měl na sobě velice módní oblečení a neustále se díval kolem sebe přimhouřenýma očima. Ale možná to měl vrozené.
Zenový mistr potřeboval tabla. Roy běhal po domě a sháněl tabla.
Zenový mistr byl zatím velice klidný a vlídný. Dopil jsem svůj drink a šel si nalít další. Vrátil jsem se do místnosti.
Dovnitř vběhlo děcko se zlatými vlásky. Asi jedenáct let.
"Bukowski, četl jsem některý tvoje povídky. Já si myslím, že jsi ten nejlepší spisovatel, kterýho jsem kdy četl!"
Dlouhé blonďaté kudrny. Brýle. Hubené tělo.
"Výborně, zlatíčko. Už jsi dost stará. Vezmeme se. Budeme žít z tvejch peněz. Jsem už unavenej. Budeš mě moct vodit ve skleněné kleci s větracími otvory. Nechám tě, abys mohla mít mladý kluky. Budu se třeba i dívat."
"Bukowski! Jenom proto, že mám dlouhý vlasy, tak si myslíš, že jsem holka! Já se jmenuju Pavel! Představovali nás! Copak jsi na to zapomněl?"
Pavlův tatínek Harvey mě pozoroval. Všiml jsem si jeho očí. Hned mi bylo jasné, že se právě rozhodl, že koneckonců zase tak dobrý spisovatel nejsem. Možná jsem dokonce špatný spisovatel. Inu, žádný člověk se nedokáže věčně přetvařovat.
Ale můj hošík byl výtečný: "To neva, Bukowski! Pořád jsi ten nejúžasnější spisovatel, kterýho jsem kdy četl! Táta mi dovolil, abych si přečetl jen některý tvoje povídky..."
Potom všude vypnula elektřina. To ten kluk právě potřeboval pro tu svoji velkou hubu...
Všude ale byly svíčky. Všichni hledali svíčky, chodili s nimi kolem a zapalovali je.
"Do prdele, to jsou jenom pojistky. Vyměňte pojistky," řekl jsem.
Kdosi odpověděl, že to nejsou pojistky, že je to něco jiného, a tak jsem to vzdal a ve světle svící jsem odešel do kuchyně pro další skotskou. Do prdele, stál tam Harvey.
"Máš šikovnýho synka, Harveyi. Ten tvůj kluk Petr..."
"Pavel."
"Promiň. Biblický přeřeknutí."
"Rozumím."
(Bohatí rozumějí; jenom s tím nic nedělají.)
Harvey odzátkoval novou sedmičku. Mluvili jsme o Kafkovi. Dostojevskij, Turgeněv, Gogol. O všech těch fádních pitomostech. Potom už byly svíčky úplně všude. Zenový mistr chtěl začít. Roy mi dal předtím dva prstýnky. Nahmatal jsem je. Byly pořád na místě. Všichni na nás čekali. Já čekal, že Harvey se každou chvíli po vší té skotské zřítí na podlahu. Nevypadalo to dobře. Držel se mnou krok a vypil vždy jednoho panáka, zatímco já dva, a ještě se držel na nohou. To se často nestává. Vyžahli jsme půl sedmičky během deseti minut, co se svítilo svíčkami. Vyšli jsme za ostatními. Vyklopil jsem Royovi prstýnky. Před pár dny Roy sdělil zenovému mistru, že jsem opilec: nespolehlivý, zbabělý a nemravný. Nepožadujte proto během obřadu prstýnky od Bukowského, protože Bukowski by tam třeba nemusel být. Nebo může prstýnky ztratit, mohl by zvracet, případně ztratit Bukowského.
Tak to konečně bylo tady. Zenový mistr začal listovat v malé černé knížečce. Nevypadala moc tlustě. Řekl bych takových sto padesát stránek.
"Žádám vás," řekl nenový mistr, "abyste během obřadu nepili a nekouřili."
Dopil jsem svou sklenici. Stál jsem Royovi po pravici. Všichni rychle dopíjeli.
Zenový mistr se přitrouble usmál s výrazem duchovní převahy.
Křesťanský svatební obřad jsem měl našprtaný zpaměti. A zenový obřad vlastně připomínal ten křesťanský, jenom do něho přidali pár kravin navíc. Během jednotlivých úkonů se postupně zapálily tři malé tyčinky. K zenovému obřadu byla třeba celá bedna různých věcí - snad dvě nebo tři stovky. Po zapálení jednu tyčinku umístili do středu džbánu s pískem. To byla zenová tyčinka. Potom byl Roy požádán, aby svoji hořící tyčinku umístil po jedné straně zenové tyčinky, a Hollis měla svou tyčinku zapíchnout z druhé strany.
Jenže tyčinky nebyly úplně v pořádku. Zenový mistr se musel s chápavým úsměvem natáhnout a upravit tyčinky do správné hloubky a sklonu.
Potom zenový mistr vytáhl náhrdelník z hnědých korálků.
Podal náhrdelník Royovi.
"Teď?" zeptal se Roy.
Do prdele, pomyslel jsem si, Roy byl odjakživa ve všem sečtělý. Proč si nic nepřečetl o vlastní svatbě?
Mistr Zen se k nim sklonila vložil pravou ruku Hollis do Royovy levice. A korálky obkroužily obě ruce.
"Bereš si..."
"Beru si..."
(To je zen? pomyslel jsem si.)
"A ty, Hollis, bereš..."
"Beru..."
Mezitím tam ve světle svíček nějaký pitomec pořizoval z obřadu stovky fotografií. Znervózňovalo mě to. Klidně to mohla být FBI
"Cvak! Cvak! Cvak!"
Všichni jsme byli pochopitelně čistí. Bylo to ale zneklidňující, protože to bylo bezohledné.
Potom jsem si všiml ve světle svící mistrových uší. Světlo svíček je prosvěcovalo, jako by byly vytvořeny z toho

nejjemnějšího toaletního papíru.
Zenový mistr měl ty nejtenčí uši, jaké jsem kdy u člověka viděl. Právě to mu poskytovalo svatost! Ty uši jsem musel získat! Na peněženku, pro kocoura nebo jen pro vzpomínku. Nebo pod polštář.
Bylo mi pochopitelně jasné, že to ke mně promlouvá všechna ta skotská se sodou a pivo, ale na druhou stranu jsem vlastně něco takového vůbec netušil.
Nepřestával jsem sledovat uši zenového mistra.
Ozývala se pořád další slova.
"...a ty, Royi, slibuješ, že nebudeš užívat ve svém svazku s Hollis žádné drogy?"
Zdálo se, že nastala trapná pauza. Potom s rukama svázanýma hnědými korálky Roy promluvil: "Slibuju, že nebudu..."
Brzy to bylo za námi. Nebo aspoň se zdálo, že je to za námi. Zenový mistr se napřímil a naznačil úsměv.
Poklepal jsem Royovi na rameno: "Blahopřeju."
Potom jsem se předklonil, vzal do dlaní hlavu Hollis a políbil ji na nádherné rty.
Všichni tam pořád ještě seděli. Národ vyšinutců.
Nikdo se nehýbal. Svíčky hořely jako vyšinuté svíčky.
Přistoupil jsem k zenovému mistru. Potřásl jsem mu rukou: "Děkuju vám. Zvládl jste obřad výborně."
Zdálo se, že ho to potěšilo, a já se díky tomu cítil trochu líp. Ale zbytek těch gangsterů - kongres a mafie: ti byli příliš hrdí a blbí, aby si třásli rukou s Orientálcem. Jenom jeden z nich políbil Hollis. Jenom jeden si ještě potřásl rukou se zenovým mistrem. Klidně to mohla být svatba s přestřelkou. To byla rodinka! Já jsem byl poslední, který by něco věděl, nebo komu by něco řekli.
Když teď bylo po svatbě, začalo být uvnitř dost chladno. Seděli a zírali jeden na druhého. Nikdy nedokážu pochopit lidské plémě, ale někdo vždycky musí hrát klauna. Strhl jsem si zelenou kravatu a roztočil ji ve vzduchu:
"HEJ! VY ČURÁCI! NEMÁTE HLAD?"
Šel jsem ke stolu a začal se ládovat sýrem, marinovanými vepřovými nožičkami a kuřecími kundami. Několik z nich prkenně vstalo, přistoupili ke stolu a začali se hrabat v jídle, protože nevěděli, co jiného by měli dělat.
Přiměl jsem je oždibovat prostřené stoly. Potom jsem odešel loknout si skotské se sodou.
Když jsem si v kuchyni znovu naléval, zaslechl jsem, jak zenový mistr říká: "Musím teď odejít."
"Ach, neodcházejte..." slyšel jsem starý, ječivý ženský hlas vyrůstající ze středu té největší sešlosti zločineckého podsvětí za poslední tři roky. A ani ona nezněla tak, jako by to mínila vážně. Co jsem tu mezi nimi dělal? Nebo ten profesor z Kalifornské univerzity? Ne, profesor z Kalifornské univerzity sem patřil.
Musí existovat nějaké pokání nebo něco. Nějaká akce, která by všechna jednání zlidštila.
Sotva jsem uslyšel, že za zenovým mistrem zaklaply vstupní dveře, otočil jsem do sebe velkou sklenici skotské. Potom jsem proběhl pokojem osvětleným svícemi a plným švitořících hajzlů, našel dveře (to mi dalo na chvíli docela práci), otevřel je, zavřel a náhle jsem byl... asi 15 kroků za mistrem Zenem. Zbývalo ještě čtyřicet, padesát kroků dolů na parkoviště.
Dohonil jsem ho a potácel se vedle něho, přičemž jsem dělal na každý jeho krok dva.
Vykřikl jsem: "Hej, mistře!"
Zen se otočil ke mně: "Ano, starý muži?"
Starý muži?
Oba jsme se zastavili a dívali se na tom točitém schodišti v měsícem zalité tropické zahradě jeden na druhého. Zdál se to být příhodný čas pro navázání bližšího vztahu.
Řekl jsem mu: "Chci buď ty vaše zasraný uši, nebo váš zasranej oblek - ten neonovej župan, co máte na sobě!"
"Starý muži, vy jste se zbláznil!"
"Myslel jsem, že zen má víc šťávy a kuráže, než aby spatra pronášel kategorická a nepravdivá tvrzení. Znechucujete mě, mistře!"
Zen sepjal ruce a vzhlédl vzhůru.
Řekl jsem mu: "Chci buď váš zasranej oblek, nebo vaše zasraný uši!"
Měl i nadále sepjaté dlaně a díval se vzhůru.
Vrhl jsem se dolů ze schodů, pár jsem jich minul, ale letěl jsem kupředu, snažil jsem se, abych si nepřerazil lebku, a když jsem padal na něj, pokusil jsem se ho vší silou praštit, ale představoval jsem jen neusměrněnou pohybovou energii puštěnou ze řetězu. Zen mě zachytil a zvedl zpátky do svislé polohy.
"Můj synu, můj synu..."
Byli jsme v těsné blízkosti. Praštil jsem. Pěkně jsem ho nabral. Slyšel jsem, jak zasyčel. O krok ustoupil. Znovu jsem se rozmáchl a udeřil. Netrefil jsem se. Máchl jsem nalevo do prázdna. Spadl jsem na jakési kytky importované z pekla. Vstal jsem. Znovu jsem se na něho začal sápat. A v měsíčním světle jsem si všiml svých kalhot - potřísněných od krve, kapajícího vosku a zvratků.
"Teď jsi narazil na svýho mistra, ty hajzle!" upozornil jsem ho, když jsem se k němu blížil. Čekal. Roky devíti řemesel nedopustily, aby mi svaly úplně ochably. Vrazil jsem mu vší silou svých sto pěti kil pořádně do břicha.
Zen tiše hekl, znovu vzhlédl k obloze, cosi orientálsky pronesl a zasadil mi něžně jednoduchý úder karate, po němž mě zanechal válet se mezi mexickými kaktusy a něčím, co mi připadalo jako masožravé rostliny z hlubokých brazilských džunglí. Odpočíval jsem v měsíčním světle až do chvíle, kdy se mi zazdálo, že se mi jeden fialový květ začal plížit směrem k nosu a jemně mi bránit v dýchání.
Do prdele, trvalo přinejmenším 150 let, než se člověk dostane do harvardské klasické knihovny. Neexistovala jiná volba: vymanil jsem se ze záhonu a začal se šplhat zpátky nahoru po schodech. Když jsem byl téměř na vrcholu, vstal jsem, otevřel dveře a vstoupil. Nikdo si mě nevšiml. Pořád kecali o blbostech. Praštil jsem sebou do svého kouta. Úder

karate mi natrhl levé obočí. Našel jsem kapesník.
"Do prdele! Potřebuju panáka!" zaječel jsem.
Harvey mi ho přinesl. Čistá skotská. Otočil jsem ji do sebe na ex. Proč může znít šum lidského hovoru tak nesmyslně?
Všiml jsem si, že žena, již mi představili jako nevěstinu matku, teď odhalovala značný kus nohy, která nevypadala vůbec špatně. Dlouhé nylonky a drahé lodičky s jehlovými podpatky plus dole u prstů maličké drahokamy. To by dostalo do varu i idiota a já byl jen poloviční idiot.
Vstal jsem, přistoupil k nevěstině matince, roztrhl jí sukni až ke stehnům, rychle ji políbil na pěkná kolena a začal ji líbat výš a výš.
Světlo svíček pomáhalo. Všemu.
"Hej!" probrala se náhle. "Co to děláte?"
"Vyšoustám z tebe duši, hodlám tě mrdat, že se z toho posereš! Co na to říkáš?"
Odstrčila mě a já upadl pozpátku na koberec. Ležel jsem bezmocně na zádech, házel sebou a pokoušet se vstát.
"Zasraná Amazonko!" ječel jsem na ni.
Nakonec se mi asi po třech či čtyřech minutách podařilo postavit se na nohy. Kdosi se zasmál. Když jsem zjistil, že už mám nohy zase pevně na zemi, zamířil jsem do kuchyně. Nalil jsem si panáka a otočil ho do sebe. Nalil jsem si druhého a šel zpátky.
Všichni tam byli: celé zpropadené příbuzenstvo.
"Royi a Hollis?" oslovil jsem je. "Proč si nerozbalíte váš svatební dar?"
"Jasně," řekl Roy, "proč ne?"
Dárek byl zabalený ve čtyřiceti metrech staniolu. Roy ho trpělivě odmotával. Konečně se mu to celé podařilo.
"Šťastné manželství!" vykřikl jsem.
Všichni to viděli. V místnosti zavládlo naprosté ticho.
Byla to malá rakev, ručně vyrobené dílo těch nejlepších španělských řemeslníků. Měla dokonce i růžovorudé polstrování. Byla to přesná replika velké rakve, jen snad byla vyrobena s větší láskou.
Roy po mně vrhl vražedný pohled, utrhl visačku s návodem, jak pečovat o lak na dřevě, hodil ji do rakve a zaklapl víko.
Bylo naprosté ticho. Jediný dar nepřišel nazmar. Brzy se však zase všichni dali dohromady a dál si povídali o nesmyslech.
Já jsem nemluvil. Byl jsem na svojí ozdobnou rakvičku opravdu pyšný. Hledal jsem dárek celé hodiny. Málem jsem se z toho zbláznil. Potom jsem ji uviděl v regále, stála tam úplně sama. Hladil jsem její stěny, obracel ji ze všech stran a pak jsem se podíval dovnitř. Bylo to drahé, ale platil jsem za dokonalé řemeslné provedení. Dřevo. Titěrné závěsy. Všechno.
Zároveň jsem potřeboval nějaký sprej na mravence. Našel jsem ho vzadu v obchodě pod značkou Černý prapor.
Mravenci si vybudovali mraveniště pod prahem vstupních dveří. Vzal jsem si zboží k pokladně. Seděla tam mladá holka a já to před ni vyložil. Ukázal jsem na rakvičku:
"Víte, co to je?"
"Co?"
"To je rakvička!"
Otevřel jsem ji a ukázal jí vnitřek.
"Z mravenců se můžu zbláznit. Víte, co hodlám udělat?"
"Co.?"
"Všechny ty mravence zabiju, dám je do rakvičky a pohřbím!"
Rozesmála se: "Vy jste mi zvedl náladu na celej den!"
Mladé už dnes ničím nezaskočíte; mají naprostou převahu. Zaplatil jsem a vyšel ven...
Teď na svatbě se ale nikdo nesmál. Tlakový hrnec ovázaný rudou stuhou by je potěšil. Nebo ne?
Harvey, ten boháč, byl nakonec ze všech nejlaskavější. Možná proto, že si mohl laskavost dovolit? Potom jsem si vzpomněl na citát ze své četby, na něco ze starověké Číny:
"Byl bys raději bohatý, nebo se věnoval umění?"
"Raději bych byl bohatý, protože se zdá, že umělec vždycky sedí u dveří boháče."
Popíjel jsem ze sedmičky a už mi bylo všechno jedno. Vzpomínám si jenom, že pak bylo náhle po všem. Seděl jsem na zadním sedadle svého automobilu, Hollis opět řídila, Royovy vousy mi zase vlály do obličeje. Já popíjel ze své sedmičky.
"Hele, snad jste tu moji rakvičku vy dva nevyhodili? Mám vás oba rád, vždyť to víte! Proč jste tu rakvičku vyhodili?"
"Podívej, Bukowski! Tady je tvoje rakvička!"
Roy mi ji dal přímo před oči.
"Aha, dobře!"
"Chceš ji zpátky?"
"Ne! Ne! To máte ode mě dárek! Váš jedinej dárek! Nechte si ji! Prosím!"
"Tak dobře."
Zbytek cesty jsme víceméně mlčeli. Bydlel jsem v jednom bloku nedaleko Hollywoodu (pochopitelně). S parkováním to bylo zlé. Nakonec našli místo asi půl bloku od mého domu. Zaparkovali moje auto a podali mi klíče. Viděl jsem, jak jdou přes ulici ke svému autu. Díval jsem se za nimi, pak jsem se otočil, abych se vydal na cestu k domovu. Pořád jsem se po nich ohlížel a zároveň jsem si opatroval zbytek Harveyovy sedmičky, a tak jsem špičkou boty zachytil o lem kalhot a upadl jsem. Padal jsem na záda a mým prvním instinktem bylo ochránit zbytek výtečné sedmičky, aby se nerozbila o beton (jako matka s dítětem). Snažil jsem se zbrzdit pád rameny, hlavu i láhev jsem držel ve vzduchu. Láhev jsem zachránil, ale hlava dopadla temenem na chodník: BUM!

Oba stáli a dívali se, jak padám. Byl jsem omráčený téměř do bezvědomí, ale podařilo se mi na ně přes ulici zakřičet:
"Royi! Hollis! Pomozte mi, prosím, dojít domů, jsem zraněný!"
Chvíli nerozhodně stáli a dívali se na mě. Pak nasedli do auta, nastartovali, opřeli se do sedaček a hladce odjeli.
Byla to pomsta za něco, co jsem asi provedl. Že by za tu rakvičku? Ať to bylo cokoli - jízda mým autem, nebo já sám jako klaun a svědek na svatbě... opotřeboval jsem se. Nad lidmi jsem odedávna pociťoval znechucení. To, co mi je znechucovalo, spočívalo především v nemocných rodinných vztazích, které zahrnovaly manželství, výměnu moci a podpory, a které se jako vředy, jako lepra šířily dál: vaši nejbližší sousedé, vaše okolí, vaše čtvrť, vaše město, váš kraj, vaše země, váš národ... všichni se drží vzájemně za prdel v medové plástvi přežívání z čiré blbosti zvířecího strachu.
Všechno jsem to chápal, rozuměl jsem tomu, proč mě tam nechali prosícího válet se na zemi.
Ještě pět minut, říkal jsem si. Pokud tady budu moct ležet ještě pět minut, aniž by mě někdo otravoval, vstanu a doplazím se k sobě domů. Byl jsem poslední psanec. Billy Kid byl proti mně nula. Pět minut. Jen mě nechte, abych se dostal do své jeskyně. Dám se do pořádku. Až mě příště požádají, abych fungoval v tom jejich světě, povím jim, kam si to mají strčit. Pět minut. To je vše, co potřebuju.
Kolem prošly dvě ženy. Otáčely se a dívaly se po mně.
"Podívej se na něho. Co s ním je?"
"Je opilý."
"Není nemocný, že ne?"
"Ne, podívej, jak drží tu láhev. Jako kojence."
Do prdele. Zařval jsem na ně:
VYLÍŽU VÁM PÍČE! VYLÍŽU VÁM OBĚ VAŠE PÍČE DO SUCHA, VY KUNDY!"
"Áááááá!" Obě utekly do proskleného věžáku. Skleněnými dveřmi. A já ležel venku, nedokázal jsem vstát, svědek bůhvíčeho. Potřeboval jsem se jenom dostat k sobě domů - 30 metrů daleko, blízko jako tři miliony světelných let. Třicet metrů od pronajatých vstupních dveří. Ještě dvě minuty a mohl bych vstát. Při každém pokusu jsem se cítil silnější. Starý ožrala to nakonec vždycky dokáže, když mu dají dost času. Minuta. Ještě jedna minuta. Mohl bych to dokázat.
Pak byli kolem mě. Součást šílené rodinné struktury tohoto světa. Šílenci, kteří se sotva zabývali tím, co je přimělo k jejich konání. Při zaparkování nechali běžet své dva červené majáky. Vystoupili z auta. Jeden měl baterku.
"Bukowski," řekl ten s baterkou, "zdá se, že se nedokážete vymanit z potíží, co?"
Odkudsi znal moje jméno, z jiné doby.
"Podívejte," řekl jsem, "já jsem jenom zakopl. Praštil jsem se do hlavy. Neztratil jsem vědomí ani schopnost přemýšlet. Nejsem nebezpečný. Proč mi, chlapci, nepomůžete k mým dveřím? Je to odtud 30 metrů. Nechte mě odkutálet se do své postele a já se z toho vyspím. Nemyslíte, že právě to by byla ta správná laskavost, již byste mi mohli prokázat?"
"Pane, dvě dámy nám nahlásily, že jste se je pokusil znásilnit."
"Pánové, já bych se nikdy nepokoušel znásilnit dvě dámy zároveň."
Jeden z policajtů mi tou svojí stupidní baterkou pořád svítil do obličeje. Dodávalo mu to úžasný pocit nadřazenosti.
"Jen 30 metrů ke svobodě! Copak to, hoši, nechápete?"
"Jste ta nejzábavnější atrakce ve městě, Bukowski. Dejte nám nějaké lepší alibi."
"Tak podívejte - to, co tady vidíte rozpláclé na chodníku, je výsledný produkt jedné svatby, zenové svatby."
"Chcete říct, že se nějaká žena skutečně pokusila si vás vzít?"
"Mě ne, ty blbče..."
Policajt s baterkou mi ji přiložil až k nosu:
"Prosili bychom úctu k mužům zákona."
"Promiň. Na chvilku jsem na to zapomněl."
Po krku a dál na košili mi stékala krev. Byl jsem strašně unavený - ze všeho.
"Bukowski," zeptal se ten s baterkou, "proč se nedokážete vyhejbat potížím?"
"Nechte si ty kecy," řekl jsem, "pojďme tedy do lapáku."
Nasadili mi želízka a hodili mě na zadní sedadlo. Stará smutná scéna.
Jeli pomalu a mluvili spolu o různých možných i šílených záležitostech - například o rozšíření vstupní verandy, o bazénu, o zadním pokoji pro babičku. A když došlo na sport - byli to opravdoví chlapi -, tak Dodgers mají ještě pořád šanci, třebaže kromě nich ještě taky dva nebo tři další týmy. Zpátky k rodině - jestli Dodgers vyhrají, tak vyhrají. Jestli člověk přistane na Měsíci, to oni přistanou na Měsíci. Ale když je hladovějící člověk požádá o šesták - nemáš doklady, seru na tebe, vole. Myslím tím situaci, když jsou v civilu. Myslím, že se ještě nenašel hladový žebrák, který by někdy požádal o almužnu policajta. V tomhle je náš rejstřík čistý.
Potom mě prohnali mlýnem. Poté, co jsem byl 30 metrů od domu. Poté, co jsem byl jediná lidská bytost v baráku, kde se nacházelo 59 osob.
Zase jsem se ocitl v té podivné situaci, kdy jsem byl z jakéhosi důvodu vinen. Ti mladí kluci netušili, o co jde. Popletli jim hlavu ÚSTAVOU a PRÁVEM. Mladí policajti, městští i státní, byli na opilce školení. Museli ukázat, že to mají zmáknutý. Díval jsem se, jak vzali jednoho chlápka do výtahu a jezdili s ním sem a tam, nahoru dolů. Když ho pustili ven, sotva jste ho poznávali - nějaký černoch vykřikoval o lidských právech. Potom přivedli bělocha, který křičel něco o ÚSTAVNÍCH PRÁVECH; asi pět z nich se na něho vrhlo a srazili ho na zem tak rychle, že nedokázal vstát, a když ho přivedli zpátky, opřeli ho o stěnu, kde jen roztřeseně zůstal stát. Po celém těle měl zarudlé podlitiny, stál tam a třásl se jak osika.
Pořád dokola mě fotili. Neustále mi brali otisky prstů.
Vzali mě dolů do cely, otevřeli dveře. Pak už to jen znamenalo najít si místo na zemi mezi sto padesáti dalšími mužskými

v místnosti. Jeden kýbl na sraní. Všude zvratky a chcanky. Našel jsem si mezi svými spoluvězni místo. Byl jsem Charles Bukowski, s portrétem v literárních archivech Kalifornské univerzity v Santa Barbaře. Někdo si tam o mně myslel, že jsem génius. Natáhl jsem se na pryčnu. Vtom jsem zaslechl mladičký hlas. Hodně mladý kluk.
"Pane, za čtvrťák vám ho vykouřím!"
Měli vás obrat o všechny drobné, o bankovky, občanku, klíče, nože a tak dál, taky o cigarety, a na to na všechno jste dostali potvrzení. To jste ale bud ztratili, nebo vám ho někdo ukradl. Nicméně peníze i cigarety byly v cele neustále.
"Promiň, chlapče," odpověděl jsem mu, "ale obrali mě do posledního halíře."
Po čtyřech hodinách se mi podařilo usnout.
Tam na místě.
Svědek na zenové svatbě; a vsadím se, že nevěsta s ženichem si tu noc ani nezašukali. Někdo ale ano.

USMÍŘENÍ

Vystoupil jsem z autobusu na Rampartu, vrátil jsem se o blok zpátky na Coronado, vyšel malý kopec, vyšplhal pár schodů na cestičku a po ní došel ke dveřím na svůj horní dvorek. Postál jsem pěknou chvíli přede dveřmi a vychutnával si slunce na pažích. Potom jsem našel klíč, otevřel dveře a začal stoupat po schodech.
"Haló?" slyšel jsem Madge.
Neodpověděl jsem. Pomalu jsem stoupal do schodů. Byl jsem bledý jako stěna a nějak zesláblý.
"Haló? Kdo je to?"
"Nevyskakuj, Madge, to jsem jenom já."
Stál jsem na vrcholu schodiště. Seděla na pohovce ve svých starých šatech ze zeleného hedvábí. V ruce měla sklenici s portským, portské s kostkami ledu, jak to mívala ráda.
"Miláčku!" vyskočila. Zdálo se, že má radost, políbila mě.
"Ach, Harry, ty ses opravdu vrátil?"
"Snad. Pokud vydržím. Máš někoho v ložnici?"
"Nebuď hloupý! Chceš panáka?"
"Říkali, že nesmím. Musím jíst vařená vejce, vajíčka naměkko. Dali mi seznam."
"To jsou ale svině. Poraď se. Chceš se vykoupat? Něco k jídlu?"
"Ne, jenom si sednu."
Přešel jsem k houpacímu křeslu a sedl si do něj.
"Kolik ti zůstalo peněz?" zeptal jsem se jí.
"Patnáct dolarů."
"Utrácíš rychle."
"No...
"Kolik času nám zbývá do placení činže?"
"Dva týdny. Nemohla jsem najít práci."
"Já vím. Hele, kde je auto? Neviděl jsem ho stát venku."
"Panebože, mám pro tebe špatnou zprávu. Někomu jsem ho půjčila. Nabourali ho zepředu. Doufala jsem, že bude opravené, než se vrátíš. Je dole, v tom servisu na rohu."
"Jezdí?"
"Jo, ale já ti chtěla nechat ten předek opravit."
"S autem s nabouraným předkem se dá jezdit. Pokud je v pořádku chladič a světla, je to jedno."
"Ježíšikriste! Já se jen snažila udělat to, co jsem pokládala za nejlepší!"
"Hned jsem zpátky," řekl jsem jí.
"Kam jdeš, Harry?"
"Podívat se na to auto."
"Proč s tím nepočkáš do zítřka, Harry? Nevypadáš dobře. Zůstaň se mnou. Popovídáme si."
"Vrátím se. Vždyť mě znáš. Nemám rád rozdělanou práci."
"Do prdele, Harry!"
Začal jsem scházet po schodech. Pak jsem se ještě vrátil.
"Dej mi těch patnáct dolarů."
"Do prdele, Harry!"
"Hele, někdo musí tuhle loď zachránit před potopením. Ty to udělat nehodláš, to oba víme."
"Kristaboha, Harry, já fakt dělala, co jsem mohla. Co jsi byl pryč, chodila jsem každý dopoledne po úřadech a po podnicích. O nic se mi nepodařilo zavadit."
"Dej mi těch patnáct dolarů."
Madge vzala svou kabelku a nahlédla do ní.
"Hele, Harry, nechej mi peníze na flašku vína na dnešní večer, tahle je už skoro prázdná. Chtěla bych oslavit tvůj návrat."
"Já vím, že to uděláš, Madge."
Sáhla do kabelky a podala mi desetidolarovku a čtyři dolarovky. Popadl jsem kabelku, obrátil ji vzhůru nohama a vysypal z ní obsah na pohovku. Všechny její serepetičky vyhřezly ven. Spolu s drobnými mincemi, malou lahvinkou portského, dolarovou a pětidolarovou bankovkou. Natáhla se po pětidolarovce, ale já byl rychlejší, zvedl jsem se a uhodil ji do obličeje.

"Ty hajzle! Jsi pořád ta stejná kurva, že jo?"
"Jo, díky tomu jsem ještě neumřel."
"Ještě jednou mě praštíš a stěhuju se!"
"Ty víš, že tě nerad mlátím, miláčku."
"Jo, do mě si praštíš, ale jinak bys neuhodil člověka, že ne?"
"Co to s tím má, do prdele, společnýho?"
Vzal jsem si pětidolarovku a vydal se opět po schodech dolů.
Autoservis byl hned za rohem. Když jsem vešel na dvůr, Japonec právě natíral nově instalovanou masku chladiče stříbrnou barvou. Chvíli jsem tam stál.
"Ježíši, vy z toho děláte hotovýho Rembrandta," řekl jsem mu.
"To je vaše auto, pane?"
"Jo. Co jsem dlužen?"
"Sedmdesát pět dolarů."
"Cože?"
"Sedmdesát pět dolarů. Přivezla ho sem paní."
"Kurva ho sem přivezla. Tak podívejte, celý to auto vůbec za pětasedmdesát dolarů nestojí. Ani teď. Tu masku jste koupil na smeťáku za pět dolarů."
"Podívejte, pane, paní říkala..."
"Kdo?"
"Tak dobře, ta žena říkala..."
"Za tu já nejsem odpovědný, člověče. Já jsem právě přišel z nemocnice. Zaplatím vám, co můžu a jak to půjde, ale nemám práci a to auto potřebuju, abych si práci mohl sehnat. Budu ho potřebovat okamžitě. Jestli seženu práci, budu vám moct zaplatit. Jestli práci neseženu, nezaplatím vám nic. Jestli mi nevěříte, budete si prostě muset to auto nechat. Dám vám techničák. Víte, kde bydlím. Vyšplhám se tam ještě jednou, jestli chcete, a přinesu doklady."
"Kolik peněz mi můžete dát na místě?"
"Pět babek."
"To není moc."
"Říkal jsem vám, že jsem se právě vrátil z nemocnice. Jakmile si seženu práci, zaplatím vám. Buď tak, nebo si nechte auto."
"Tak dobře," řekl, "věřím vám. Dejte mi toho bůra."
"Kdybyste věděl, jaké úsilí mě stálo, abych toho bůra získal."
"Co tím chcete říct?"
"Jako bych nic neřekl."
Vzal si pětidolarovku a já si vzal auto. Nastartovalo. Dokonce tam bylo půl nádrže benzinu. O olej a vodu jsem se nestaral. Objel jsem párkrát blok, jen abych si zkusil, jaké to je, znovu řídit auto. Byl to dobrý pocit. Potom jsem zastavil před obchodem s alkoholem.
"Harry!" uvítal mě stařík v bílé špinavé zástěře.
"Ach, Harry!" řekla jeho žena.
"Kde jsi byl?" zeptal se ten stařec v bílé špinavé zástěře.
"V Arizoně. Prodával jsem tam nějaký pozemky."
"Vidíš, Sole," řekla stařena, "vždycky jsem ti říkala, že je to chytrej člověk. Vypadá, že mu to v hlavě pálí."
"Tak dobře," řekl jsem, "vezmu si dva balíky po šesti Millerech v lahvích, na účet."
"Tak moment," řekl stařík.
"Co se děje? Copak svůj účet nesplácím? Co to má, do prdele, znamenat?"
"S tebou je to v pořádku, Harry. Ale jde o ni. Zvedla účet na... hned se podívám... dělá to třináct sedmdesát pět."
"Třináct sedmdesát pět, to nic není. Už jsem vám dlužil osmadvacet babek a vyrovnal jsem to, ne?"
"Ano, Harry, jenže..."
"Jenže co? Chcete, abych si pro to zajel někam jinam? Chcete, abych tu ten dluh nechal? Vy mi po všech těch letech nevěříte kvůli dvěma všivejm kartonům piva?"
"Tak dobře, Harry," řekl stařec.
"Tak mi to hoďte do tašky. A karton pallmallek a dvakrát Dutch Masters."
"Dobře, Harry, dobře..."
Potom jsem znovu šplhal po schodech nahoru. Vystoupil jsem na vrchol.
"Ach, Harry, ty si neseš pivo! Nepij to, Harry. Nechci, abys mi umřel, miláčku!"
"Já vím, že to nechceš, Madge. Jenže doktoři hovno vědí. Otevři mi pivo. Jsem unavenej. Příliš jsem pracoval. A to jsem odtamtud teprve dvě hodiny."
Madge přišla s pivem a se sklenicí vína pro sebe. Vzala si lodičky s jehlovými podpatky a zkřížila nohy vysoko ve vzduchu. Pořád ještě byla kus. Pokud šlo o tělo.
"Dali ti auto?"
"Jo. "Tem malej Japonec je hodnej kluk, že?"
"Musel být."
"Co tím chceš říct? Nespravil snad to auto?"
"Jo. Je to hodnej kluk. Byl tady nahoře?"
"Harry, nezačínej zase! Já Japonce nešoustám!"

Vstala. Měla ještě pořád plochý břicho. Šunky, boky, prdel, všechno akorát. To byla kurva. Vypil jsem půl lahve piva a přistoupil k ní.
"Ty víš, že jsem do tebe blázen, Madge, miláčku, vraždil bych pro tebe, to přece víš, ne?"
Stál jsem už úplně těsně u ní. Maloučko se na mě usmála. Odhodil jsem svou pivní flašku, pak jsem jí vzal sklenici s vínem z ruky a vypil ji. Za celé dlouhé týdny jsem se zase poprvé cítil jako člověk. Stáli jsme těsně u sebe. Našpulila ty svoje rudé vášnivé rty. Potom jsem do ní oběma rukama prudce strčil. Upadla na pohovku.
"Ty kurvo! Zvedlas dluh u Goldbarthových na třináct sedmdesát pět, že?"
"Já nevím."
Šaty se jí vyhrnuly vysoko nad kolena.
"Ty kurvo!"
"Neříkej mi kurvo!"
"Třináct sedmdesát pět!"
"Nevím, o čem to mluvíš!"
Vlezl jsem na ni, zaklonil jí hlavu a začal ji líbat, přičemž jsem jí osahával prsa, nohy, boky. Rozbrečela se.
"Neříkej... mi... kurvo... ne, ne... Ty víš, že tě miluju, Harry!"
Vyskočil jsem a zůstal stát uprostřed koberce.
"Budu mít pro tebe práci, miláčku!"
Madge se jen zasmála.
Potom jsem k ní přistoupil, vzal ji do náruče, odnesl do ložnice a hodil ji na postel.
"Harry, vždyť jsi sotva přišel z nemocnice!"
"Což znamená, že se už pár týdnů těšíš na stříkající sperma!"
"Nemluv tak sprostě!"
"Jdi do prdele!"
Skočil jsem do postele za ní a cestou si stihl strhat šaty.
Vysoukal jsem jí šaty nahoru, líbal ji a mazlil. Byla to velká a baculatá ženská.
Sundal jsem kalhoty. Potom jsem byl uvnitř, jako za starých časů.
Osmkrát nebo desetkrát jsem ho pěkně pomalu do ní zasunul. Potom řekla: "Nemyslíš si, že jsem šoustala s tím hnusným Japončíkem, že ne?"
"Já myslím, že bys ošoustala cokoli hnusnýho."
Stáhla kundu dozadu a vyšoupla mě ven.
"Co to má, do prdele, znamenat?" zaječel jsem.
"Já tě miluju, Harry, ty víš, že tě miluju; zraňuje mě, když mluvíš tímhle způsobem."
"Fajn, miláčku, já vím, že nemrdalas s tím hnusným Japončíkem. Dělal jsem si jenom legraci."
Madge rozevřela nohy a já ho opět zasunul.
"Ach, taťko, to byla ale dlouhá doba!"
"Opravdu?"
"Co tím chceš říct? Zase si začínáš s nějakejma sprosťárnama?"
"Ani nápad, miláčku! Miluju tě!"
Zdvihl jsem hlavu a políbil ji, aniž bych ustal v pohybu.
"Harry," řekla.
"Madge," řekl jsem já.
Měla pravdu.
Byla to dlouhá doba.
V obchodě jsem dlužil třináct sedmdesát pět plus za dva kartony piva, doutníky a cigarety, a losangeleské Městské všeobecné nemocnici jsem dlužil 225 dolarů. 75 dolarů jsem dlužil tomu hnusnýmu Japončíkovi a pak tu byly ještě nějaké menší dluhy za opravy a my svírali jeden druhého a stěny se nad námi zavřely.
Dokázali jsme to.

KUNDA A KANT A ŠŤASTNÝ DOMOV

Jack Hendley vyjel po eskalátoru do klubu. vlastně nemířil do klubu - prostě si jen jezdil na tom zasraným zařízení. třiapadesátý dostihový program. večer. program dostal od starýho prošedivělýho člověka - 40 centů, otočil na první stránku - dostih na míli a jednu osminu, vyhlášená cena dva a půl tisíce dolarů - koně můžete pořídit levněji než nové auto.
Jack vystoupil z eskalátoru a vyzvracel se do odpadkového koše, který stál vedle. ty zkurvené noci strávené u whisky ho zabíjely. měl si od Eddieho vyzvednout trávu, než Eddie odjel z města. byl to ale stejně dobrý týden, šest set dolarů za týden, to bylo něco dost jiného než těch 17 babek týdně, za které kdysi ve čtyřicátém pracoval v New Orleans.
ale celé dnešní odpoledne bylo zkažené zaklepáním na dveře, po němž Jack vstal a pustil toho člověka dovnitř. byl to bezvýznamný pitomec, který seděl u něho na gauči 2 hodiny a žvanil o ŽIVOTĚ. strašný na tom bylo, že ten vůl o ŽIVOTĚ nic nevěděl. ten idiot o něm jenom povídal, ale vůbec se neobtěžoval tím, aby ho žil.
hlupák nicméně stihl vypít Jackovo pivo, vykouřit Jackovy cigarety a zabránit mu, aby se dostal k dostihovému programu a připravil se na sázení.
dalšímu chlapovi, který mi bude otravovat život, Bože pomoz mi, tomu dalšímu chlapovi, co mi bude otravovat život, to pěkně zčerstva nandám. jinak vás sežerou, jeden za druhým, až jste z toho úplně hotoví, pomyslel si Jack. já nejsem

žádnej kruťas, ale oni ano, v tom spočívá jejích tajemství.
zastavil se na kávu. posedávali tam staří muži, prohlíželi si číšnice a žertovali s nimi. byly to utahaný a zoufale osamělý kundy.
Jack si zapálil, obrátil se mu žaludek a hned cigaretu típl. našel si místo dole na tribuně, kde nikdo nebyl. s trochou štěstí ho tam nebude nikdo otravovat, aby mohl vyplnit sázenku. Jenže - vždycky se našli kolem nějaké ztracené existence - hoši, kteří neměli nic jiného než ČAS a neměli nic na práci - žádné znalosti, žádný program (v programu byla přiložena objednávka na postroje); neměli nic jiného na práci než se plížit kolem, všechno obhlížet a čenichat. přicházeli o celé hodiny dřív, tupí a duchem nepřítomní a prostě tam jen postávali.
káva byla dobrá, horká. jasný, čistý a chladný vzduch. dokonce žádná mlha. Jack se začínal cítit líp. vzal si do ruky pero a začal zaškrtávat první dostih. ještě to snad mohl zvládnout. ten hajzl prokecal na jeho pohovce celé odpoledne, ten hajzl ho přibil na kříž. bylo to celé natěsno, strašně narychlo - měl jen hodinu do prvního rozběhu, aby vyplnil celou sázenku. nedalo se to dělat mezi jednotlivými dostihy - bývala tam příliš velká tlačenice a bylo třeba sledovat výsledky na totalizátoru.
podařilo se mu vyplnit první dostih. zatím to bylo dobré.
potom ho zaslechl. další ztroskotanec. Jack ho zahlédl, jak zírá do prázdna na parkovišti, když scházel dolů ke svému sedadlu. nyní byl ten ztracenec už unavený hrou na sledování automobilů. pomalými kroky přicházel k Jackovi, muž ve středních letech v převlečníku. žádné oči, žádný kontakt. ztracená existence. ztroskotanec v kabátě.
somrák se k němu pomalu blížil. jedna lidská bytost k druhé, ano. bratrství, ano. Jack už ho slyšel. dorazil ke schodům a tam se zastavil. potom sešel o schod níž.
Jack se otočil a hleděl na toho hajzla. somrák tam jen stál v kabátě. sto metrů kolem nebyl nikdo jiný, ale somrák si ho musel přijít očichat.
Jack zasunul pero zpátky do kapsy. potom se ten somrák postavil těsně za něho a díval se mu přes rameno do programu. Jack zaklel, stočil program, vstal a posadil o třicet metrů dál nalevo, až za další příčnou uličku.
otevřel program a začal znovu a zároveň přemýšlel o lidech, kteří chodí na dostihy - byla to úžasná a hloupá zvěř, lačná, osamělá, útočná, nevychovaná, blbá, nepřátelská, egotická a posedlá. svět byl naneštěstí sužován miliardami lidí, kteří neměli nic jiného na práci, než ho i vás zabíjet.
byl z poloviny hotov s prvním dostihem, vyplňoval sázenku perem, když to zaslechl znovu. pomalé kroky směrem k sobě. rozhlédl se. nemohl tomu uvěřit. byl to ten samý beznadějný případ!
Jack stočil program a vstal.
"co mi chcete, pane?" zeptal se somráka.
"co tím chcete říct?"
"chci se zeptat, proč se mi chodíte koukat přes rameno? je tady prostor několika mílí a vy vždycky skončíte po mém boku. co teda, do prdele, chcete?"
"tohle je svobodná země, já..."
"tohle není svobodná země - všechno je koupené a prodané a je to něčí majetek."
"myslím tím, že si můžu chodit, kde se mí zachce. zaplatil jsem si vstupné stejně jako vy. můžu jít, kamkoli se mi zamane."
"to jistě můžete, pokud se mi ale přitom neserete do soukromí. jste hrubý a hloupý. jak se říká, člověče, ty mě DOŽENEŠ K ŠÍLENSTVÍ."
"já si zaplatil vstupné. nemůžete mi říkat, co mám a co nemám dělat."
"dobře, je to jen na vás. já opět změním místo. dělám všechno pro to, abych se ovládl. ale jestli za mnou přilezete POTŘETÍ, slibuju vám, že vás odtud vyženu!"
Jack opět změnil místo a viděl, jak somrák odchází, aby si našel jinou oběť. ale pořád mu ten hajzl zůstával vězet v hlavě a Jack se musel přesunout nahoru do baru a dát si skotskou se sodou.
když se vrátil, koně už byli na dráze a zahřívali se před prvním dostihem. pokusil se napsat pořadí na první dostih, ale nyní už tam byl dav lidí. Nějaký opilec s megafonovým hlasem vyprávěl lidem, že nevynechal jedinou sobotu na dostizích od roku 1945. totálně duševně zaostalý idiot. dobrý chlap. počkají, až se jednou večer snese mlha, a pošlou ho zpátky do jeho osamělé komůrky onanovat.
tak, pomyslel si Jack, visím na kříži. za dobrotu na žebrotu. ten hajzl na jeho pohovce mluvil o Mahlerovi a Kantovi a kundě a revoluci, přičemž ani o jednom tématu toho moc nevěděl.
k prvnímu dostihu potřeboval přistoupit s klidem. 2 minuty do startu. jedna minuta. tlačil se obvyklým denním davem. nula. "tady je máme!" ozval se výkřik. nějaký chlápek mu pošlapal obě nohy. dostal ostrou ránu loktem a z levého boku odrazil nějakého kapsáře.
somrácký, krysí dav. vsadil na Windale Ladybird. do prdele, favoritka dopoledního rozběhu. to rychle ztrácí hlavu. Kant a kunda. somráci.
Jack zamířil na vzdálený konec tribuny. startovací boxy byly připravené a koně se řadili ke startu dostihu na jednu míli a jednu osminu.
ještě ani nedosedl na místo, když se u něho objevil další somrák. byl jako v tranzu. hlavu měl otočenou nahoru a zíral na něco v trámech krovu. tělem ale mířil přímo k němu. nebylo možné uhnout. srážka. ve chvíli, kdy do sebe narazili, Jack nastavil loket, který se zabořil hluboko do měkkého břicha. chlap odskočil a zachroptěl.
když se Jack dostal na místo, Windale Ladybird vyhrávala v zatáčce před cílovou rovinkou o čtyři délky. Bobby Williams se pokoušel zvítězit na míli a jednu osminu. kůň ale nepřipadal Jackovi živý. po patnácti letech na dostizích dokázal podle kroku vytušit, jestli kůň běží snadno nebo ztěžka. Ladybird se příšerně namáhala - vedla o 4 délky, ale mlela z posledního.

na začátku cílové rovinky to byly 3 délky. potom vyrazil Hobbyho Record. kůň běžel rychle a vysoko. Jack byl v loji. s náskokem tří délek na začátku cílové rovinky byl v háji. 15 metrů před cílovou páskou se Hobbyho Record přehnal kolem a vyhrál přibližně o délku a půl. dobrá sázka na 7 ku 2.
Jack roztrhal čtyři pětidolarové sázenky. Kant a kunda, teď bych měl jít domů. ušetřit balík peněz. tohle je jeden z těch špatných večerů.
druhý dostih na jednu míli byl nakonec jednoduchý. selhání favoritů nebylo zapotřebí. dav sázel na koně Ambro Indigo, protože startoval na vnitřní dráze, měl rychlý klus a v sedle žokeje Joea O'Briena. druhý uchazeč o vítězství, Gold Wave, startoval na vnějším okraji ve startovacím boxu 9 a s neznámým Donem McIlmurrayem. kdyby to všechno bylo tak jednoduché, bydlel by už deset let v Beverly Hills. ale vzhledem k tomu, že se první dostih nepovedl, kvůli tomu Kantovi a kundě, vsadil Jack 5 na vítězství.
jako návnada na vylákání peněz se v závěru objevil Good Candy a všichni hoši si běželi na Good Candyho vsadit. Candy spadl od dopoledne z dvaceti na 9. teď to bylo 8 ku jedné. chlapci šíleli. Jack cítil, že tu něco smrdí a pokusil se tomu ubránit. potom se k němu najednou řítil OBR - ten hajzl musel mít aspoň dva metry čtyřicet - odkud se tu vzal? Jack ho nikdy dřív neviděl.
OBR chtěl CANDY, ale viděl jenom okno a auto, které táhlo startovací bránu na startovní čáru. chlapík byl mladý, vysoký, široký, vypadal stupidně a duněl po podlaze k Jackovi. Jack se pokusil vytratit. příliš pozdě. obr ho praštil loktem do spánku a odhodil ho pět metrů daleko. vzduch rozvířily červené, modré, žluté a modré kruhy.
"Hej, ty hajzle!" zařval Jack na obra. ale obr se už nakláněl do okénka a skupoval lístky na prohru. Jack se vrátil na své sedadlo.
Gold Wave proběhla zatáčkou do cílové rovinky s náskokem tří délek. a běžela lehce. snadné vítězství za 4 ku jedné. Jack měl ale jen 5 lístků na vítěze, což mu vynese šest a půl dolaru. aspoň se vyhrabe z toho nejhoršího.
prohrál třetí, čtvrtý a pátý dostih, v šestém vsadil šest ku jedné na Lady Be Fast a v sedmém se nechal zlákat na Beautiful Handovera, 8 ku 5. pak to ale stáhl a vsadil pouze třicet dolarů, zcela instinktivně, potom dal v osmém dostihu 20 na vítězství Propensity, 3 ku jedné, a Propensity spadla hned po startu a tak to šlo pořád dál.
další skotská se sodou. celá ta záležitost, žádná příprava před dostihy - bylo to jako pokoušet se ošoustat nafukovací míč v tmavé komoře. cesta domů - umírání teď bylo trochu snazší, když si občas vyjel na vzduch do Acapulka.
Jack si prohlížel holky, které se vystavovaly na židlích u stěny. personál klubu vypadal čistě a příjemně, dobře se na ně koukalo. ale právě tady byli zařízeni na to, aby z těch, co vyhráli, vytáhli peníze. dovolil si na chvíli se potěšit nohama jedné z holek. pak se vrátil k totalizátoru. ucítil, jak se o něho někdo opírá bokem a nohou. dotek prsu, závan parfému.
"promiňte, pane, omlouvám se."
"to nic."
opřela se o něho slabinami parádně. stačilo pronést pár kouzelných slůvek a mohl mít děvku za padesát dolarů, on ale nikdy ještě neviděl děvku, která by za padesát dolarů stála.
"tak jo," řekl.
"kdo běží v třetí dráze?"
"May Western."
"myslíte si, že vyhraje?"
"proti těmhle soupeřům ne. možná příště, z trochu lepší pozice."
"potřebovala bych koně, který by vydělal peníze. který z nich podle vás bude vydělávat?"
"ty budeš vydělávat," řekl Jack a odtáhl se od jejích nohou.
kunda a Kant a šťastný domov.
všichni sázeli na May Western a Brisk Risk padal dolů.
DOSTIH NA JEDNU MÍLI, HŘÍBATA A KLISNY, KTERÉ V ROCE 1968 DOSUD NEVYHRÁLY 10 000 DOLARŮ. koně vydělávali víc než lidé, jenom nemohli vydělané peníze utrácet.
kolem projela nosítka na kolečkách s šedovlasou ženou zabalenou do přikrývek.
u totalizátoru to hučelo jako v úle. Brisk Risk dále klesal. May Western stoupala prudce nahoru.
"haló, pane!"
byl to mužský hlas, který se ozval za jeho zády.
Jack se soustředil na totalizátor
"jo?"
"dejte mi čtvrťák."
Jack se ani neotočil. sáhl do kapsy a vytáhl čtvrťák. vložil si ho do dlaně a natáhl ruku za záda. cítil, jak se jeho dlaně dotkly cizí prsty a čtvrťák sebraly.
vůbec toho chlápka neviděl. na tabuli se objevila nula.
"už přicházejí!"
do prdele.
vsadil deset dolarů, dostal jeden lístek na vítěze PIXIE DEW, dvacet ku jedné a dva lístky na CECELII, 7/2. vůbec nevěděl, co dělá. na každou příležitost existoval jiný způsob chování, na býčí zápasy, na milování, smažení vajíček, pití vody a vína, a když ty činnosti neprovádíte správně, zaskočí vás a může vás to zabít.
Cecelia se dostala do čela a přivedla celé pole na vzdálenou rovinku. Jack kontroloval krok koně. šance. nešla dosud ztěžka a žokej ji držel zlehka. dobrá trefa. alespoň zatím. ale druhý kůň vypadal líp. Jack se podíval do programu. Kimpam, původně 12 ku jedné, nakonec 25, lidi ho nechtěli. na koni jel Joe O'Brien, ale Joe už s tímto koněm prohrál na 9 ku jedné o dva dostihy dřív. dokonalá sázka naslepo. Lighthill popustil Cecelii uzdu, běžela volně, ubrala na tempu, Lighthill to musel buď vydržet, nebo vzdát. ještě pořád byla naděje. na začátku cílové rovinky měl čtyři délky náskok.

O'Brien Lighthillovi 4 délky nechával. potom se předklonil a nechal Kimpama jít, do prdele, ne, ne na 25 ku jedné, pomyslel si Jack. přitáhni jí uzdu, Lighthille. máme 4 délky náskok. do toho. 20 na vítězství, to může při kurzu 7/2 dělat 98 babek, ještě můžeme zachránit večer.
pozoroval Cecelii. nezvedala nohy v kolenou dost vysoko. kunda a Kant a Kimpam. Cecelia zkrátila krok, uprostřed cílové rovinky se téměř zastavila. O'Brien se se svým kurzem 25 ku jedné přeřítil kolem, nadsedával v sedle, pracoval s uzdou a mluvil ke koni.
potom se z vnější strany objevil Pixie Dew a Ackerman se svými dvaceti ku jedné uvolnil uzdu přesně podle potřeby a přešel na bičík - dvacetkrát deset, 200 babek plus drobný. Ackerman stáhl O'Brienův náskok na jednu délku a tak došli do cíle - O'Brien s hlavou u ucha svého koně, prosvištěl cílem s úsměvem na rtech jako obvykle a všechno skončilo. Kimpam, čtyřletá hnědka z irské stáje Meadow Wick. Irské? a O'Brien? do prdele, to už bylo trochu příliš. konečně se tedy dočkaly ty šílené dámy s jehlicemi v kloboucích, které se zde objevovaly z blázinců ze samého pekla.
okénko na dvoudolarové vítěze bylo plné drobných stařenek na penzi s dvoudecovými lahvinkami ginu v kabelkách. Jack šel dolů po pevném schodišti. eskalátor byl přeplněný. přendal si peněženku do levé přední kapsy, aby se ubránil kapsářům. levou zadní kapsu mu ten večer napadli pětkrát nebo šestkrát, ale za celou dobu jim věnoval pouze hřeben s vylámanými zuby a starý kapesník.
nasedl do auta, vymotal se z tlačenice, přičemž se mu podařilo nepřijít o blatník, a právě začala pěkně padat mlha. na sever se ale dostal bez problémů, až na to, že když přijížděl ke svému domu, uviděl v mlze cosi pěkného, mladého, v krátkých šatech. stopovala při cestě, do prdele, dupl na brzdy, dobré nohy, ale v době, kdy přibrzdil, byl už o padesát metrů za ní a za sebou měl několik dalších aut. tak dobře, ať si ji znásilní nějakej idiot. nebude se otáčet a vracet.
zkontroloval pohledem světla v bytě, nikdo tam není, to je dobře. dostal se dovnitř, sedl si, palcem otevřel dostihový program na zítřek, otevřel si třetinku, plechovku piva a dal se do práce. byl doma 5 minut, když zazvonil telefon. vzhlédl, ukázal telefonu vztyčený prostředník a znovu se zahloubal do dostihového programu. starý profík se vracel do své branže.
během dvou hodin zmizelo šest půllitrových plechovek piva a třetinka whisky a Jack už spal v posteli. měl zítřejší program dokonale vypracovaný a na tváři mu spočíval nepatrný sebejistý úsměv. existovaly desítky způsobů, jak se člověk může zbláznit.

SBOHEM, WATSONE

je po špatném dni, kdy si uvědomíš, že to nikdy nedokážeš, přijdeš domů ve smradlavých ponožkách, pár pomačkaných dolarů v peněžence, víš, že zázrak se nikdy nestane, ba co hůř, myslíš na tu opravdu špatnou sázku v posledním dostihu na jedenáctého koně, o němž jsi věděl, že nemůže vyhrát, naprosto zelenáčská sázka na 9/2, jako bys ignoroval veškeré znalosti získané za dlouhá léta, přistoupila k desetidolarovému okénku a řekl: "dvakrát na jedenáctku!" a starý šedovlasý hoch za okénkem se zeptal: "na jedenáctku?" vždycky se ptá, když si špatně vyberu. možná nezná přímo vítěze, ale ví, jak sázejí zelenáči, a tak po mně jen vrhne smutný pohled a vezme si dvacku. potom jít ven a sledovat celý ten poslední dostih, vůbec si to člověk nepromyslel, poflakuješ se kolem a v mozku se ti začíná ozývat: "do prdele, já se asi musel zbláznit."
probíral jsem to se svým přítelem, který už strávil na dostizích pěkných pár let. často se mu něco podobného stalo a říká tomu "touha po smrti", což je otřepaná věc. mávneme nad tím termínem rukou, ale přesto má cosi zvláštního do sebe. během dostihů se totiž člověk opravdu unaví a opravdu EXISTUJE ono nutkání hodit celou hru přes palubu. ten pocit může na člověka dolehnout bez ohledu na to, zda vyhrává nebo prohrává, a v té chvíli začne se špatnými sázkami. já ale považuju za daleko reálnější problém to, že v tu chvíli chcete být OPRAVDU někde úplně jinde - sedět v křesle a číst si Faulknera nebo kreslit pastelkami svého dítěte. dostihy jsou nakonec jen další ZAMĚSTNÁNÍ, a je to pořádně těžké zaměstnání. ve chvíli, kdy mě přemůže podobný pocit, a jsem na tom dobře, opustím prostě závodiště; když mě ten pocit přemůže a nejsem na tom dobře, začnu špatně sázet. dále by si měl člověk uvědomit, že ve všem se TĚŽKO vyhrává; prohrát je jednoduché. je jistě vznešené být Velký Americký Ztroskotanec - kdokoli to může dokázat; a téměř všem se to podaří.
člověk, který umí sázet na koně, může dělat téměř vše, co si usmyslí. nepatří na dostihovou dráhu. měl by být někde na Left Bank břehu se svým nerozlučným malířským stojanem nebo psát v East Village avantgardní symfonii. nebo učinit šťastnou nějakou ženskou. nebo žít v jeskyni v horách.
ale chození na dostihy vám pomáhá uvědomit si sama sebe i dav. spousta kritiků, kteří neumějí psát, dnes skandálně snižuje Hemingwayův význam, a starý brach napsal v druhé polovině své dráhy pár špatných věcí, ale v hlavě to měl v pořádku a dokonce i tehdy vypadali jeho konkurenti jako školáčci, kteří se usilovně hlásí o dovolení přispět svými literárními pokusy. já vím, proč Ernie chodil na býčí zápasy, bylo to prosté: pomáhalo mu to v psaní. Ernie byl mechanik: rád na papíře věci spravoval. býčí zápasy byly rýsovacím prknem celého světa: tady Hannibal plácal po zadku slona při cestě přes hory nebo nějaký ožralá mlátil svou ženu v laciném hotelovém pokoji. a když se Hem dostal k psacímu stroji, psal vestoje. používal ho jako pušku. jako zbraň. býčí zápasy byly vším a k ničemu se nevztahovaly. měl to všechno v hlavě, která vypadala jako tlusté máslové slunce: stačilo to napsat.
mně dostihy okamžitě řeknou, kde mám slabiny a kde jsem silný, a řeknou mi, jak se v ten den cítím, i to, jak se neustále měníme, jak se POŘÁD měníme a jak málo o tom víme.
a odhalení davu je hororový film století. VŠICHNI do jednoho prohrávají. jen se na ně podívejte. jste-li toho schopni. jeden den na dostizích vás naučí víc než čtyři roky na univerzitě. kdybych někdy učil tvůrčí psaní, jednou z mých podmínek by bylo, že každý student musí jednou týdně na dostihy a v každém dostihu musí vsadit alespoň dva dolary na vítěze. žádné sázení na umístění mezi prvními třemi. lidi, kteří sázejí na umístění v první trojce, chtějí VE

SKUTEČNOSTI zůstat doma, ale nevědí jak.
z mých studentů by se tak automaticky stali lepší spisovatelé, i když většina z nich by asi chodila hůř oblékaná a do školy by museli chodit pěšky.
přímo vidím, jak takové tvůrčí psaní učím:
"tak jak vám to jde, slečno Thompsonová?"
"prohrála jsem 18 dolarů."
"na koho jste vsadila v hlavním dostihu?"
"na Jednookého Jacka."
"zelenáčská sázka. ten kůň zhubl o tři kila, což přitáhne pozornost davu, ale taky to znamená posun v třídě oproti povoleným limitům. favorit vyhrává jedině tehdy, když na papíře vypadá špatně. Jednookej Jack vykazoval nejvyšší rychlost, což opět navnadilo dav, jenže ta rychlost byla naměřená na šesti osminách míle a tahle rychlost je v porovnání vždycky vyšší než rychlost z normálních dostihů. kůň navíc uzavíral na šestce, takže si všichni mysleli, že bude v dostihu na míli a jednu šestnáctinu nejlepší. Jednookej Jack přitom v posledních dvou letech dvakrát ztratil dostih v posledních dvou zatáčkách. to není náhoda. ten kůň je prostě sprinter, je dobrej jedině na sprint. člověka by nemělo zmást, že se nakonec dostal až na 3 ku jedné."
"jak se vedlo vám?"
"prohrál jsem sto čtyřicet dolarů."
"na koho jste vsadil v hlavním dostihu?"
"na Jednookýho Jacka. hodina skončila."
než jsem začal chodit na dostihy, v dobách, kdy ještě neexistovala sterilní fantasknost televizního vymývání mozků, jsem pracoval jako balič v jedné obrovské továrně, z níž vycházely tisíce stropních svítidel k oslepení světa. s vědomím, že knihovny jsou k ničemu a básníci si jen pečlivě ošetřují své bolístky, studoval jsem po hospodách, barech a boxerských zápasech.
bývaly to skvělé večery, slavné doby klubu Olympic. měli tam malého plešatého Ira, který ohlašoval zápasy (jmenoval se Dan Tobey?), a ten měl styl, viděl, jak to všechno vzniká, snad ještě jako kluk na říčních parnících, a pokud snad nebyl až tak starý, tak určitě pamatoval zápasy Dempsey versus Firpo. pořád ho mám před očima, jak bere do ruky šňůru a pomalu zasouvá mikrofon a většina z nás byla opilá už před prvním zápasem, nás ale nebylo těžké opít, kouřili jsme doutníky a cítili lehkost života, čekali jsme, až tam vpustí dva hochy, byli jsme krutí, ale tak to chodí, takhle se chovali i k nám a my ještě pořád byli naživu a většina z nás měla s sebou obarvené zrzky nebo blondýny, ano, dokonce i já. jmenovala se Jane a podstoupili jsme spolu pěkných pár desetikolových zápasů a v posledním jsem já skončil k.o.
byl jsem pyšný, když se vracela ze záchodu a celá tribuna začala dupat, hvízdat a křičet, jak kroutila tím svým obrovským, kouzelným a nádherným zadkem v úzké sukni - a byla to kouzelná prdel, když dokázala, že člověka celého zamrazilo a zůstal stát s otevřenou pusou a křičel slova lásky do betonového stropu. přišla na místo a sedla si vedle mě a já pozvedl láhev jako diadém, nabídl jí, ona si lokla, podala mi ji zpátky a já řekl na adresu těch kluků na ochoze: "já ty uječený onany zabiju."
a ona se podívala do programu a řekla: "na koho sázíš v prvním zápase?"
vybíral jsem je dobře - tak na 90 procent -, ale musel jsem je napřed vidět. vždycky jsem si vybíral chlapa, který se míň pohyboval, který vypadal, jako by se mu nechtělo bojovat, a pokud se někdo před gongem pokřižoval a jeho soupeř ne, měli jste vítěze okamžitě: museli jste si vybrat toho, kdo se nekřižoval. většinou fungovalo obojí. ten, který předem imitoval box a poskakoval v rohu, se většinou nakonec pokřižoval a pak dostal na prdel.
v těch dobách nebývalo moc špatných zápasů, a pokud byly, bylo to stejné jako dnes: většinou šlo o těžkou váhu. my jim to ale tehdy dávali najevo - rozbourali jsme ring nebo jsme to tam celé zapálili, rozmlátili židle. nemohli si prostě dovolit dát nám příliš mnoho špatných utkání. v hollywoodské lize bývaly špatné zápasy často a my na ligu nechodili. i hoši z ligy věděli, že ty pravé zápasy se odehrávají v Olympicu. přišel tam Raft další, všechny ty hvězdy a hvězdičky, a zaplnili přední řady. kluci z ochozů byli nadšení a boxeři do toho dali všechno, a všude se vznášel modrý cigaretový dým a jak jsme křičeli, dej mu, a vyhazovali peníze a chlastali whisky, a když všechno skončilo, jeli jsme domů do svých starých milostných postelí s našimi odbarvenými neřestnými ženami. rozdivočelí jsme dorazili domů a spali jako ožralí andílkové. k čemu by byla veřejná knihovna? k čemu by byl Ezra? T.S.? E.E.? D.H.? H.D.? kterýkoli z Eliotů? kdokoli ze Sitwellových?
nikdy nezapomenu na večer, kdy jsem poprvé uviděl mladého Enriqua Balanose. právě včas. měl jsem v oblibě jednoho barevnýho. nosíval si s sebou do ringu malou bílou ovečku a před zápasem ji vždycky objal, což je jistě banálně sentimentální, ale on byl tvrdý a dobrý a tvrdej a dobrej chlap může mít nějakou úchylku, ne?
byl to prostě můj hrdina a jmenoval se Watson Jones nebo tak nějak. Watson byl třída a měl talent a styl - byl mrštný a rychlý a měl RÁNU a měl rád svou práci. ale potom proti němu jednou večer bez ohlášení kdosi postavil mladého Balanose a Balanos byl talent, byla to jeho doba, pomalu Watsona zpracovával a porazil ho, poslal ho k zemi těsně před koncem. mýho hrdinu. nemohl jsem tomu uvěřit. pokud si vzpomínám, Watson skončil k.o., což byl opravdu hořký večer. řval jsem se svou lahví po milosrdenství, toužil jsem po vítězství, k němuž prostě nedošlo. Balanos měl určitě navrch - ten hajzlík měl místo paží dva hady a vůbec se nehýbal - jen klouzal, točil se a trhavě pohupoval jako jakýsi druh zlého pavouka, ale vždycky byl na správném místě a dělal si svoje. bylo mi ten večer jasné, že k porážce Balanose bude potřeba výjimečného chlapa a že Watson si klidně může sbalit tu svou ovečku a jít domů.
teprve mnohem později ten večer, kdy už do mě whisky tekla proudem a nadával jsem svý ženský, že tam sedí a ukazuje mi celý nádherný nohy, teprve tehdy jsem připustil, že vyhrál lepší.
"Balanos má dobrý nohy. nemyslí, jen reaguje. je lepší nemyslet. dnes večer zvítězilo tělo nad duší. většinou to tak bývá. sbohem, Watsone, sbohem, Central Avenue, je po všem."

mrštil jsem lahví o stěnu, šel a popadl jakousi ženskou. byl jsem raněný. byla krásná. šli jsme do postele. pamatuju si, že oknem drobně pršelo. nechali jsme na sebe padat déšť, bylo to pěkné. bylo to tak příjemné, že jsme se milovali dvakrát po sobě, a když jsme usínali, měli jsme obličeje otočené k oknu a pršelo na nás celou noc a ráno byly peřiny celé mokré a my oba vyskočili, kašlali jsme a smáli se: "ježíšikriste! ježíšikriste!" bylo to legrační a ubohej Watson zatím kdesi ležel s roztřískaným a oteklým obličejem tváří v tvář Věčné Pravdě, tváří v tvář koncům v šestém kole, pak ve čtvrtém kole a pak zpátky do fabriky spolu se mnou, k vražedné osmihodinové nebo desetihodinové práci za pár halířů, bez perspektivy, jen čekat na padla a nechat si vysávat duši, kýchali jsme: "ježíšikriste!" bylo to legrační a ona řekla: "ty jsi celej promodralej, jako by tě obarvili NAMODRO! jéžiš, koukni se na sebe do zrcadla!" a já se klepal zimou a umíral jsem a stoupl jsem si před zrcadlo a byl jsem celej MODREJ! směšný! lebka a hnáty! rozesmálo mě to, smál jsem se tak, až jsem spadl na koberec a ona spadla na mě a oba jsme se smáli a smáli a smáli, ježíšikriste, smáli jsme se, až jsem si myslel, že jsme se zbláznili, a pak jsem musel vstát, oblíknout se, učesat se, vyčistit si zuby, bylo mi příliš blbě, abych mohl něco sníst, při čištění zubů jsem se pozvracel, šel jsem ven a zamířil pěšky do továrny vyrábějící stropní svítidla, slunce bylo skvělý, ale museli jste brát, co bylo.

VELCÍ BÁSNÍCI UMÍRAJÍ V KOUŘÍCÍM HRNCI PLNÉM SRAČEK

něco vám o něm povím. s příšernou kocovinou jsem jednoho dne vylezl zpod peřiny a pokusil se dojít do obchodu nakoupit si trochu jídla, najíst se a pustit se do práce, kterou nenávidím. v pořádku. byl jsem v potravinách a ten malý hajzlík (musel být stejně starý jako já), jen snad trochu líp zajištěný, hloupější a idiotštější, taková malá hlodavá veverka samý vytahování, která se nezajímá o nic jinýho, než o to, jak se ona cítí, co si myslí nebo jak se vyjadřuje... byla to veverka - hyena, neohrabanej nemotora. slimejš. pořád na mě zíral. potom řekl:
HEJ!!!
přišel blíž a stál tam a pořád zíral. HEJ! řekl, HEJ! měl příšerně vykulený oči a stál tam a těma vyvalenýma očima na mě ustavičně zíral. na dně těch očí byla špína jako špína na dně bazénu - nic se v nich neodráželo. měl jsem jen pár minut, musel jsem pospíchat. do práce jsem přišel pozdě už včera a byl jsem napomenut - bůh ví, pokolikáté - za nadměrné absentérství. opravdu jsem mu chtěl uniknout, ale bylo mi příliš blbě, abych se dal dohromady. vypadal jako správce činžáku, v němž jsem před pár lety bydlel. jeden z těch, co vždycky stojí ve vestibulu ve tři ráno když přicházíte s cizí ženskou.
nepřestával zírat, a tak mu povídám: NEPAMATUJU SE NA VÁS. JE MI LÍTO, ALE NEPAMATUJU SE NA VÁS. NEMÁM MOC DOBROU PAMĚŤ NA LIDI. přitom jsem si říkal: proč prostě neodejdeš? proč musíš být zrovna tady? nelíbíš se mi.
BYL JSEM JEDNOU U VÁS, řekl. TÁMHLE, ukázal. otočil se a ukázal na jih a na východ, kde jsem v životě nebydlel. pracoval jsem tam, ale nikdy jsem tam nebydlel. dobře, pomyslel jsem si, je to blázen. neznám ho, v životě jsem ho neviděl. jsem svobodný člověk. můžu ho odstrčit.
PROMIŇTE, řekl jsem, ALE URČITĚ SE MÝLÍTE - JÁ VÁS NEZNÁM. TAM JSEM NIKDY NEBYDLEL. JE MI LÍTO, ČLOVĚČE.
roztlačil jsem svůj vozík jiným směrem.
TAK TO TAM MOŽNÁ NEBYLO. ALE ZNÁM VÁS. BYLO TO VE DVOŘE, BYDLEL JSTE V BYTĚ VE DVOŘE, V DRUHÝM PATŘE. ASI PŘED ROKEM.
JE MI LÍTO, odpověděl jsem, ALE JÁ STRAŠNĚ CHLASTÁM. ZAPOMÍNÁM LIDI. OPRAVDU JSEM BYDLEL VE DVOŘE V DRUHÝM POSCHODÍ, ALE BYLO TO PŘED PĚTI LETY.
POSLYŠTE, MYSLÍM, ŽE SE MÝLÍTE. JÁ ALE OPRAVDU SPĚCHÁM. MUSÍM JÍT, NEMÁM ZROVNA ANI CHVILKU.
a odjel jsem s vozíkem do oddělení masa.
běžel vedle mě.
VY JSTE BUKOWSKI, ŽE ANO?
ANO.
BYL JSEM U VÁS. JENOM SI NA TO NEPAMATUJETE. PIL JSTE.
KDO VÁS KE MNĚ, SAKRA, PŘIVEDL?
NIKDO. PŘIŠEL JSEM SÁM. NAPSAL JSEM O VÁS BÁSEŇ. VY SE NA TO NEPAMATUJETE. ALE NELÍBILA SE VÁM.
MHMM, odtušil jsem.
JEDNOU JSEM NAPSAL BÁSEŇ PRO TOHO CHLÁPKA, CO NAPSAL "MUŽE SE ZLATOU PAŽÍ" .JAK SE JMENUJE?
ALGREN. NELSON ALGREN, řekl jsem.
JO, řekl. NAPSAL JSEM O NĚM BÁSEŇ. POSLAL JSEM JI DO JEDNOHO ČASOPISU. REDAKTOR MI NAVRHL, ABYCH POSLAL BÁSEŇ AUTOROVI. ALGREN ODEPSAL, NAPSAL MI POZDRAV NA DOSTIHOVEJ PROGRAM. "TO JE MŮJ ŽIVOT," NAPSAL MI.
VÝBORNĚ, řekl jsem, JAK SE TEDA JMENUJETE?
TO JE VEDLEJŠÍ. JMENUJU SE "LEGIE".
VELICE ZÁBAVNÉ, usmál jsem se. klusali jsme dál a pak jsme se zastavili. já sáhl do regálu a vylovil balení hamburgerů. pak jsem se rozhodl, že mu dám košem a zmizím. vzal jsem hamburger, vrazil mu ho do ruky, potřásl mu s ní a řekl: JSEM RÁD, ŽE JSEM VÁS POTKAL, ALE JÁ, ČLOVĚČE, OPRAVDU MUSÍM BĚŽET.
a prudce jsem vyrazil pryč. do oddělení pečiva. neotřáslo jím to.

PRACUJETE POŘÁD NA POŠTĚ? ptal se a klusal vedle mě.
BOHUŽEL ANO.
MĚL BYSTE ODTAMTUD ODEJÍT. JE TO PŘÍŠERNÝ MÍSTO. NEJHORŠÍ MÍSTO, NA JAKÝM MŮŽETE BÝT.
MYSLÍM, ŽE ANO. ALE JÁ SI NEMŮŽU PRÁCI MOC VYBÍRAT, VÍTE? JÁ NIC ZVLÁŠTNÍHO NEUMÍM.
JSTE SKVĚLÝ BÁSNÍK, ČLOVĚČE.
VELCÍ BÁSNÍCI UMÍRAJÍ V KOUŘÍCÍM HRNCI PLNÉM SRAČEK.
UZNÁVAJÍ VÁS ALE VŠICHNI LIDI NA LEVICI. COPAK PRO VÁS NIKDO NEMŮŽE NIC UDĚLAT?
lidé na levici? ten chlápek je blázen. klusali jsme dál.
JÁ MÁM UZNÁNÍ. OD SVEJCH KAMARÁDŮ Z POŠTY. JSEM UZNÁVANEJ JAKO MAZAVKA A SÁZKAŘ NA KONÍČKY.
TO NEMŮŽETE DOSTAT GRANT NEBO NĚCO PODOBNÝHO?
LONI JSEM TO ZKOUŠEL. SPOLEČENSKÝ VĚDY. DOSTAL JSEM JENOM STRUČNÝ ZAMÍTNUTÍ.
ALE KDEJAKEJ HŇUP V TÝHLE ZEMI PŘECE ŽIJE Z GRANTU.
KONEČNĚ Z VÁS NĚCO VYPADLO.
COPAK NEMÁTE ČTENÍ NA UNIVERZITÁCH?
RADĚJI BYCH JE NEMĚL. POKLÁDÁM TO ZA PROSTITUCL CHTĚJÍ PO VÁS JENOM...
nenechal mě domluvit. GINSBERG, řekl, GINSBERG ČTE NA UNIVERZITÁCH. A CREELEY A OLSON A DUNCAN A...
JÁ VÍM.
sáhl jsem do regálu a dal si do košíku chleba.
VŠECHNO TO JE SVÝM ZPŮSOBEM PROSTITUCE, řekl.
začínal filozofovat. kristenanebi. utíkal jsem k zelenině.
POSLYŠTE, MOHL BYCH SE S VÁMI ZASE NĚKDY VIDĚT?
MÁM MÁLO ČASU. JSEM FAKT NA ROZTRHÁNÍ.
vylovil zápisníček. NAPIŠTE MI SEM VAŠI ADRESU.
kriste bože, pomyslel jsem si, jak se z toho vykroutit, aniž bych toho chlapa urazil? napsal jsem adresu.
A CO TELEFON? zeptal se. ABYSTE VĚDĚL, AŽ SE ZA VÁMA VYPRAVÍM.
NE, ŽÁDNÝ TELEFONNÍ ČÍSLO. vrátil jsem mu zápisník.
KDY JE NEJLEPŠÍ DOBA?
MUSÍTE-LI UŽ PŘIJÍT, TAK NĚKDY V PÁTEK VEČER PO DESÁTÉ.
PŘINESU KARTON PIVA. A BUDU MUSET VZÍT S SEBOU ŽENU. JSEM ŽENATÝ UŽ 27 LET.
TO JE ZLÉ, řekl jsem.
ALE NE. JE TO JEDINÁ MOŽNÁ CESTA.
JAK TO VÍTE? JINOU CESTU NEZNÁTE.
ELIMINUJE TO ŽÁRLIVOST A NESHODY. MĚL BYSTE TO VYZKOUŠET.
NIC TO NEELIMINUJE, JEN PŘIDÁVÁ. A UŽ JSEM TO ZKOUŠEL.
ACH ANO, VZPOMÍNÁM SI, ŽE JSEM O TOM ČETL V JEDNÉ Z VAŠICH BÁSNÍ. BOHATÁ ŽENSKÁ.
dorazili jsme k zelenině. k zmražené.
V TŘICÁTÝCH LETECH JSEM ŽIL VE VILLAGE. ZNAL JSEM SE S BODENHEIMEM. PŘÍŠERNÝ ZAVRAŽDILI HO.
VÁLEL SE PO ULICÍCH. ZABILI HO, KDYŽ BYL S NĚJAKOU LACINOU ŠTĚTKOU. JÁ TEHDY ŽIL VE VILLAGE.
BYL JSEM BOHÉM. NEJSEM BEATNIK. ANI HIPÍK. ČTETE "FREE PRESS"?
OBČAS.
PŘÍŠERNÝ.
domníval se, že považuje hipíky za příšerný. byl nesmírně myšlenkově kýčovitý.
TAKY JSEM MALOVAL. PRODAL JSEM JEDEN OBRAZ SVÝMU PSYCHIATROVI. ZA TŘI STA DVACET DOLARŮ. VŠICHNI PSYCHIATŘI JSOU NEMOCNÍ, STRAŠNĚ CHOROBNÍ LIDI.
další hluboká myšlenka, jak vystřižená z roku 1933.
VZPOMÍNÁTE SI NA TU BÁSEŇ, KTEROU JSTE NAPSAL O TOM, JAK JDETE NA PLÁŽ A SCHÁZÍTE DOLŮ ZE SKÁLY A POD SEBOU VIDÍTE VŠECHNY TY MILENCE A VY JSTE SÁM A CHCETE RYCHLE ODTAMTUD A JDETE TAK RYCHLE, ŽE TAM ZTRATÍTE MEZI NIMI BOTY. TO BYLA SKVĚLÁ BÁSEŇ O OSAMĚLOSTI.
byla to báseň o tom, jak OBTÍŽNÉ bývá, aby člověk mohl být aspoň CHVILKU SÁM, ale to jsem mu neřekl.
vzal jsem si balení mražených brambor a zamířil k pokladně. klusal vedle mě.
PRACUJU JAKO ARANŽÉR VÝLOH V SAMOOBSLUHÁCH. 154 DOLARŮ TÝDNĚ. V KANCELÁŘI JSEM JEDEN DEN V TÝDNU. PRACUJU OD JEDENÁCTI DO ČTYŘ ODPOLEDNE.
TEĎ PRACUJETE?
JISTĚ, PRACUJU TADY NA VÝKLADECH. MOC BYCH SI PŘÁL MÍT NĚJAKÝ VLIV. VYTÁHL BYCH VÁS Z TOHO.
chlapec u pokladny začal markovat zboží.
HEJ! zaječel můj přítel. TEN NEBUDE TO ZBOŽÍ PLATIT! TO JE BÁSNÍK!
chlapec u pokladny to zvládl dobře. nic neodpověděl. prostě dál markoval.
můj přítel znovu zařval: HEJ! TO JE SKVĚLÝ BÁSNÍK! NENECHTE HO TO ZBOŽÍ PLATIT.
ON RÁD ŘÍKÁ HLOUPOSTI, řekl jsem chlapci u pokladny.
pokladní byl výborný, zaplatil jsem a vzal si svou tašku.
POSLYŠTE, JÁ BUDU MUSET JÍT, řekl jsem svému příteli.
z jakéhosi důvodu nemohl odejít z obchodu. měl strach. chtěl si tu svou dobrou práci udržet. skvělé. byl to vynikající

pocit, vidět ho bezmocně stát u pokladny. když už mi neklusal po boku.
NAVŠTÍVÍM VÁS, řekl.
zamával jsem mu zpod tašky, kterou jsem musel nést oběma rukama.
venku stála zaparkovaná auta a kolem chodili lidé. žádný z nich nečetl poezii, nerecitoval poezii, nepsal poezii.
najednou mi ty masy lidí připadaly docela rozumné. došel jsem k svému autu, hodil tašku dovnitř a chvíli jen nečinně seděl. ze sousedního auta vystoupila nějaká žena a ukázala mi záblesk bělostné nohy nad horním okrajem punčochy. jeden z nejskvělejších světových výkonů Umění: žena s krásnýma nohama vystupující z auta. postaví se a sukně se opět sveze dolů. na maličký okamžik se na mě usmála, potom se otočila a vydala se houpavou, pomalou a vzrušující chůzí ke koloniálu. nastartoval jsem a vycouval. téměř jsem zapomněl na svého přítele. on ale na mě nezapomene. dnes večer řekne:
MILÁČKU, HÁDEJ, KOHO JSEM DNES POTKAL V SAMOOBSLUZE? VYPADAL SKORO ÚPLNĚ STEJNĚ, MOŽNÁ NEBYL TAK OPUCHLÝ. A NA BRADĚ MÁ STRNIŠTĚ.
KDO TO BYL?
CHARLES BUKOWSKI.
KDO TO JE?
BÁSNÍK. UTEKL MI. NEPÍŠE UŽ TAK DOBŘE JAKO DŘÍV. ALE KDYSI NAPSAL PÁR ÚŽASNÝCH VĚCÍ. BÁSNĚ O OSAMĚLOSTI. JE TO OPRAVDU VELICE OSAMĚLÝ ČLOVĚK, ALE NEVÍ O TOM. V PÁTEK VEČER K NĚMU PŮJDEME NA NÁVŠTĚVU.
ALE JÁ NEMÁM CO NA SEBE.
JEMU JE TO JEDNO. ON NEMÁ RÁD ŽENY
ON NEMÁ RÁD ŽENY?
JO. ŘÍKAL MI TO.
POSLYŠ, GUSTAVE, TEN BÁSNÍK, U KTERÉHO JSME BYLI POSLEDNĚ, BYL PŘÍŠERNÝ ČLOVĚK. NEBYLI JSME TAM ANI HODINU A ON SE OŽRAL A ZAČAL HÁZET LAHVE NAPŘÍČ POKOJEM A NADÁVAT.
TO BYL PRÁVĚ BUKOWSKI. JENOM SI NA NÁS NEPAMATUJE.
NENÍ DIVU.
ALE ON JE STRAŠNĚ OSAMĚLÝ MĚLI BYCHOM ZA NÍM ZAJíT.
TAK DOBŘE, KDYŽ MYSLÍŠ, GUSTAVE.
DĚKUJU TI, ZLATO.
nepřáli byste si být Charlesem Bukowským? umím taky malovat. zvedat činky. a moje malá si myslí, že jsem Bůh.
jindy to tak skvělé není.

MŮJ POBYT NA CHALUPĚ BÁSNÍKŮ

pro ty, kteří se zajímají o šílenství, ať už své nebo moje, mohu něco o tom svém povědět. pobýval jsem na chalupě básníků na Arizonské univerzitě nikoli proto, že by si mě tam vybrali, ale protože jenom naprostý blb nebo ubožák může navštívit (neřkuli tam bydlet) v letních měsících Tucson. průměrná teplota zde během mého pobytu byla kolem jednačtyřiceti stupňů. nedalo se tam nic jiného dělat, než pít pivo. jsem básník, který dal na vědomí, že nepořádá čtení. jsem taky člověk, který se v opilosti chová jako pěkný pitomec. a když jsem střízlivý, nemám o čem povídat, takže na chalupu básníků nikdo moc neklepal. a mně to nevadilo. až na šuškandu, jež se mi donesla, že tam má být barevná pokojská, velmi pěkně stavěná, která má jednou za čas přijít poklidit, takže jsem v tichosti spřádal plány, jak ji znásilním, ale ona se o mně zjevně taky doslechla a nikdy nepřišla. drhl jsem si tedy vanu sám; svoje flašky jsem si sám vyhazoval do popelnice, na jejímž víku stálo černými písmeny: ARIZ. UNIV. obvykle jsem se po vyhozeni lahví kolem jedenácté ráno na popelnici vyzvracel. pak jsem se většinou po ranním pivu vrátil do postele a snažil jsem se zchladit a udělat si pohodu. hostující básník, vlastně spíš hostující opilec. za celý den a noc jsem většinou vypil čtyři nebo pět kartonů po šesti pivech.
klimatizace ale nebyla špatná, koule jsem měl v klidu, žaludek se uklidňoval a péro pořád myslelo na tu barevnou pokojskou, duše stále zvracela při pomyšlení na Creeleyho a další, kteří srali na stejném hajzlu, spali v té samé posteli - a přibližně uprostřed těchto myšlenek náhle zazvonil telefon. to bude určitě ta skvělá nakladatelka...
Bukowski?
jo. jo. aspoň myslím.
nechcete něco k snídani?
něco k čemu?
k snídani.
aha. já si myslel, že jste říkal tohle.
bydlíme tady se ženou kousek od vás za rohem. nesejdeme se v bufetu na kampusu?
v bufetu na kampusu?
ano, my tam budeme. půjdete pořád rovně na opačnou stranu od dálnice a pak se zeptáte, KDE JE BUFET NA KAMPUSU? ptejte se, koho potkáte: KDE JE BUFET NA KAMPUSU?
uf, panebože...
co je vám? stačí, když se budete ptát každého, koho potkáte, KDE JE BUFET NA KAMPUSU? posnídáme spolu.
poslyšte, odložme to. dnes ráno ne.
tak dobře, buku, jen jsem si myslel; že když už jsme tady...
jistě, díky.

asi po třech nebo čtyřech pivech a koupeli a po pokusu číst pár knížek poezie, které zde byly, a poté, co jsem pochopitelně shledal, že nejsou dobře napsané, mě všichni uspali: Pound, Olson, Creeley, Shapiro. byly tam stovky knížek a starých časopisů. žádná moje kniha tam nebyla, alespoň v téhle chalupě ne, takže tam úplně chcíp pes. když jsem se vzbudil, dal jsem si další pivo a vydal se ve čtyřicetistupňovém vedru asi o osm nebo deset bloků dál k velké nakladatelce. obvykle jsem se někde stavil a koupil pár kartonů. oni nepili. stárli a měli všemožná tělesná trápení. bylo to smutné. pro ně i pro mě. ale její jednaosmdesátiletý otec semnou málem držel krok, pivo za pivem. měli jsme se rádi. byl jsem tam, abych nahrál gramofonovou desku, ale když arizonský profesor, který měl za nahrávání odpovídat, slyšel, že mám přijet, skončil v Nemocnici u blahoslavenné panny Marie s žaludečními vředy. v den, kdy ho měli propustit, jsem mu osobně zatelefonoval, když jsem byl napůl opilý, a oni si ho tam ještě další 2 dny nechali. neměl jsem tedy nic jiného na práci, než pít s tím jednaosmdesátiletým stařík em a čekat, až k něčemu dojde: pokojské, požár, konec světa. se skvělou nakladatelkou jsem se pohádal a odešel jsem do zadního pokoje a seděl tam s jejím taťkou a sledovali jsme jakýsi televizní program, kde tančily samé ženské v minisukních. seděl jsem tam s pořádně ztopořeným ptákem... v každém případě se ztopořeným ptákem. jak na tom byl taťka, nevím.
jednou v noci jsem se ale ocitl na opačném konci města, velký vysoký chlap s vousem po celém obličeji. Archer nebo snad Archnip, tak nějak se jmenoval. chlastali jsme ostošest a kouřili - chesterfieldky. kecali jsme a propírali svoje prádlo. a potom se ten obrovský chlap s chlupatým obličejem, ten Archnip, složil hlavou na stůl a já začal jeho ženě osahávat nohy. nechala mě. nechala si to líbit. měla na těch nohách ty nejjemnější bílé chloupky - moment! bylo jí asi pětadvacet! - jenom jsem tím chtěl říct, že v elektrickém osvětlení ty chloupky na těch skvělých dlouhých nohách vypadaly trošku bíle. a ona pořád opakovala: já tě vlastně nechci, ale jestli jseš přichystanej, tak mě můžeš mít, to je víc, než většina z nich dokáže říct. a já jí pořád ty nohy osahával a snažil jsem se být přichystanej, ale chesterfieldky a pivo mě zbavily jakéhokoli náznaku něčeho takového, a tak jsem ji mohl tak akorát požádat, aby se mnou utekla do Los Angeles, kde by se mohla zaměstnat jako číšnice a vydržovat mě. z jakéhosi důvodu o takovou nabídku nejevila zájem. a koneckonců to povídání s jejím manželem, ať už jsme pitvali zákon, dějiny, sex, poezii, román, medicínu... dokonce jsem si manžela upravil, když jsem ho vzal do baru a nalil do něho v rychlém sledu 3 skotské se sodou. řekla mi jenom, že ji zajímá pouze Los Angeles. odpověděl jsem jí, že se jdu vychcat a ať na to zapomene. měl jsem zůstat v hospodě. odkudsi ze stěny vylezla nějaká holka a tančila na baru; pořád mi vrtěla rudými hedvábnými kalhotkami před obličejem. stejně to asi byla jenom nějaká komunistická konspirace, takže by to asi taky stálo za hovno.
příští den jsem jel zpátky s menším chlapíkem s kratšími vousy. dal mi chesterfieldku. čím se živíte, člověče, zeptal jsem se ho, s takovými vousy, co děláte?
maluju, řekl.
když jsme se tedy vrátili do chalupy, otevřel jsem pivo a vyptával se ho na malování. já maluju taky. prozradil jsem mu svůj tajný recept, jak se pozná, jestli je nový obraz dobrý nebo ne. taky jsem mu řekl, v čem spočívá rozdíl mezi malováním a psaním a co může člověku přinést malování na rozdíl od psaní. on moc nemluvil. po pár pivech se rozhodl odejít.
díky za svezení, řekl jsem mu.
není zač.
když mi zavolal skvělý nakladatel a pozval mě na snídani, musel jsem mu říct, že už nepřijdu, ale pověděl jsem mu o chlápkovi, co mě přivezl domů.
hodnej chlápek, řekl jsem, hodnej kluk.
jak jsi říkal, že se jmenoval?
zopakoval jsem jméno.
aha, odtušil, to byl profesor ..., učí malbu na Arizonské univerzitě.
aha, řekl jsem.
na malém rádiu se středními vlnami se nedal chytit žádný program s vážnou hudbou, tak jsem poslouchal jinou muziku, proléval si hrdlo pivem a poslouchal tu jinou bláznivou hudbu: až přijedeš do San Franciska, vpleť si růži do vlasů; hej hej, žij pro dnešní den; a tak dál, pořád dokola. na jedné stanici byla úplně posraná soutěž: ptali se na měsíc narození. srpen, řekl jsem jim. narodili jste se v listopadu? zapěla nějaká dáma v odpověď. promiňte, pane, netrefil jste se, oznámil mi hlasatel. jo? řekl jsem. jo? hlasatel zavěsil. museli jste spojit měsíc, v němž jste se narodili, s nahrávkou, kterou právě pouštěli. když se vám to povedlo, zkoušeli jste to se dnem narození, tedy sedmého, devatenáctého a tak dál. když se vám podařilo obojí, vyhráli jste VÝLET ZDARMA DO LOS ANGELES S UBYTOVÁNÍM V MOTELU A S KAPESNÝM NA ÚTRATU. podivínští hajzlové. šel jsem do ledničky. teď je čtyřicet tři stupňů, oznámil hlasatel.
přišel můj poslední den pobytu a ta barevná pokojská se ještě pořád neukázala, a tak jsem se začal balit. skvělý nakladatel mi nadiktoval jízdní řád autobusů. musel jsem jít jenom o tři ulice dál na sever a nasednout na autobus směrem na východ po Park Avenue do Elinu.
když přijdeš na zastávku příliš brzo, tak tam nestůj. běž do bistra a počkej tam. kup si kolu nebo něco jinýho k pití.
sbalil jsem se a šel na autobusovou zastávku ve čtyřicetistupňovém vedru. zasranej autobus nebyl nikde v dohledu.
do prdele, řekl jsem. vydal jsem se rychlou chůzí na východ. chlast ze mě crčel jako Niagarské vodopády. kufr jsem si přehazoval z ruky do ruky. mohl jsem si vzít na vlakové nádraží taxík, ale skvělý nakladatel mi chtěl dát s sebou nějaké knihy, cosi, co se jmenovalo KRUCIFIX V MRTVÉ DLANI, musel jsem si to přibalit do kufru. nikdo neměl auto. dorazil jsem na místo a otevřel si pivo, potom tam přišel z nemocnice profesor, přijel svým autem, aby se ujistil - aspoň si to myslím -, že jsem už odjel z města. vešel dovnitř.
strávil jsem celou dobu v chalupě básníků, řekl jsem mu.
propásl jste buka, řekl nakladatel. buk si vždycky vybuduje vlastní klec. nechodí na snídani do bufetu na kampusu.
potom jsem mu řekl, aby POČKAL V BISTRU, KDYBY MĚL AUTOBUS ZPOŽDĚNÍ. a víte, co udělal? šel sem celou

cestu pěšky v tomhle vedru s kufrem v ruce.
do háje, copak to nechápeš? řekl jsem nakladateli. já nesnáším bistra! nejsem rád v bistru a už úplně nerad tam čekám. mají tam mramorovou fontánku. sedíš tam a hledíš na tu kulatou mramorovou fontánku s pitnou vodou. vrtí se před tebou nějakej mravenec nebo tam umírá nějaká štěnice, jedním křídlem třepe a druhý má mrtvý. jsi cizinec. pár hloupejch lidí tě klidně pozoruje. nakonec přijde číšnice. nenechá tě čichnout ke svým smradlavým kalhotkám, ale přitom je ošklivá jak čert a navíc to ani netuší. neochotně přijme objednávku. kolu. přinese ti ji ve zteplalém, pomačkaném papírovém kelímku. nechceš ji. ale piješ. štěnice ještě pořád není mrtvá. autobus pořád nikde. mramor ve fontánce je ubleptanej mazlavým slizem. všechno je to fraška, chápeš? když jdeš k pultu a pokusíš se koupit si balíček cigaret, 5 minut čekáš, než se někdo objeví. cítíš se devětkrát omrdanej, než se ti podaří odtamtud vypadnout.
na bistrech není nic špatnýho, buku, říká nakladatel.
a já znám chlápka, kterej říká, že "na válkách není nic špatnýho". ale ježíšikriste, já si přece musím pěstovat svý neurózy a předsudky, protože nic jinýho nemám. nemám rád bistra, nemám rád bufety na kampusech, nemám rád shetlandský poníky a nemám rád Disneyland, nemám rád policajty na motorkách, nemám rád jogurt a nemám rád Beatles a Charlieho Chaplina, nemám rád okenní žaluzie a tu maniodepresivní kštici, která visí Bobbymu Kennedyovi do čela... kristenanebi, otočil jsem se na profesora - tenhle člověk mě tiskne už deset let, stovky básní, a ON VŮBEC NEVÍ, CO JSEM ZAČ! profesor se zasmál, a to je co říct.
vlak měl dvě hodiny zpoždění, a tak nás profesor zavezl k sobě domů do kopců za městem. začalo pršet. z obrovského skleněného okna byl výhled na celé město. jako ve filmu. pomstil jsem se skvělému nakladateli. profesorova manželka si sedla ke klavíru a zakvílela nějaký kousek z Verdiho. alespoň jsem věděl, že nakladatel trpí. MĚL JSEM HO VE SVÝM BISTRU. tleskal jsem a podněcoval ji, aby přidala další. nebyla vlastně moc špatná, měla v sobě úžasnou sílu, ale bezstarostně s ní plýtvala - příliš mnoho síly bez pořádně vybarvených tónů. pokusil jsem se ji přimět k dalšímu zpěvu, ale jelikož jsem byl jediný, kdo na tom trval, tak od toho jako praví dáma upustila.
zavezli mě v dešti na nádraží k vlaku s malými lahvemi po kapsách - meruňkovice, samý podobný chlast. podal jsem kufr jako spoluzavazadlo a nechal je tam všechny stát v hloučku a čekat se mnou na vlak. přešel jsem po peróně k místu, kde se měla nakládat zavazadla, posadil se v dešti na vozík a pustil se do meruňkovice. byl to teplý déšť, který usychal, sotva se člověka dotkl; jako by to byl jen takový zvláštní pot. seděl jsem a čekal na vlak do Los Angeles, do toho jediného města na světě. ano, chci říct, že je to město, v němž to stojí víc za hovno, než v kterémkoli jiném městě na světě, a to je právě ta zábava. je to moje město. moje meruňkovice. skoro jsem ho miloval. konečně se řítil proti mně. dopil jsem meruňkovici a šel vlaku naproti, hledal jsem číslo vozu, vůz číslo 110. žádný vůz 110 tam ale nebyl. ukázalo se, že to je čtyřicet dvojka. dostal jsem se do vozu s Indiány, Mexičany, šílenci a podvodníky. byla tam holka v modrých šatech, jejíž prdel vypadala jako nebeské dno. byla bláznivá. mluvila na malou panenku, jako by to bylo její děcko. seděla naproti mně a mluvila s panenkou. mohl bys ji mít, starče, kdybys to zkusil, říkal jsem si. jenže akorát by ji člověk přivedl do neštěstí. do háje s tím. lepší je jenom očumovat. otočil jsem se proto na bok a hleděl na ty úchvatné nohy v odrazu měsíčním svitem zalitého okna. Los Angeles se přibližovalo. Mexičani a šílenci chrápali. já hleděl na měsíční nohy a poslouchal, jak mluví se svou panenkou. co teď ode mě skvělý nakladatel očekává? co by udělal Hem? co Dos Passos? Tom Wolfe? Creeley? Ezra? měsíční nohy přestávaly mít smysl. otočil jsem se na druhou stranu a díval se na fialové hory. možná je tam taky nějaká kunda. a Los Angeles se mi blíží v ústrety, plné kund. a v chalupě básníků, když teď Bukowski odjel, ji vidím, tu barevnou pokojskou, jak se shýbá, zvedá, a hýbá, potí se a poslouchá rádio - až přijedeš do San Franciska, vpleť si růží do vlasů - ta barevná pokojská kvete láskou a nikdo tam není a já sahám do kapsy a otvírám další z mých malých lahví. a popíjím a popíjím, a už je tu Los Angeles, k čertu s ním.

BLBÍ KRISTOVÉ

tři muži museli zvednout gumovou masu a přenést ji ke stroji, který ji rozkrájel na nejrůznější tvary; nahříval ji a krájel a nakonec ze sebe plival takové věci jako bicyklové pedály, koupací čapky, termofory... museli jste dávat pozor při vkládání gumy do stroje, jinak vám mohl uříznout paži, a když jste měli kocovinu, vždycky jste měli o to větší strach, že by se vám to mohlo přihodit. v posledních třech letech se to stalo dvěma chlapům: Durbinovi a Petersonovi. Durbina strčili do kanceláře - vídali jste ho tam sedět s jedným volným rukávem. Petersonovi dali koště a mop a on uklízel hajzly, vyprazdňoval odpadkové koše, roznášel toaletní papír a dělal další podobný věci. všichni tvrdili, že je to úžasný, jak Peterson s jednou rukou všechny ty práce zvládá.
osmihodinová pracovní doba pomalu končila. Dan Skorski pomohl vsadit do mašiny poslední kus gumy. pracoval tuhle směnu s jednou z nejhorších kocovin svého života. minuty mu během práce připadaly jako hodiny, vteřiny jako dlouhé minuty. a kdykoli se člověk podíval, sedělo ve věži aspoň pět chlápků. kdykoli se tam člověk podíval, uviděl OČI, které ho bedlivě střežily.
Dan se vydal k panelu s píchačkami, když na dílnu vešel drobný hubený mužík, který vypadal jako doutník. zdálo se, jako by se doutník vůbec nedotýkal chodidly podlahy. doutník se jmenoval pan Blackstone.
"kam máš, sakra, namířeno?" zeptal se Dana.
"pryč odtud, to je můj cíl."
"PŘESČAS," řekl pan Blackstone.
"cože?"
"řekl jsem: PŘESČAS. podívej se kolem sebe. musíme všechen ten materiál zpracovat."
Dan se rozhlédl. všude kolem byly hory a hory gumy do strojů. a na přesčasech bylo nejhorší, že se vůbec nedalo odhadnout, jak dlouho budou trvat. mohlo to být někde mezi dvěma a pěti hodinami. to se nikdy nedalo říct předem. čas tak akorát na to, aby se člověk doštrachal do postele, položil se, vstal a zase začal krmit ty mašiny gumou. nemělo

to konce. pořád tam bylo víc gumy, víc objednávek, víc strojů, celá tovární hala kypěla, ejakulovala, blila gumu, hory gumy gumy gumy, a 5 chlápků ve věži bylo čím dál bohatějších.
"vraťte se zpátky DO PRÁCE!" řekl doutník.
"ne, nemůžu," řekl Dan. "už neuzdvihnu jedinej kus gumy."
"jak se nám podaří dostat odtud všechen ten materiál? " zeptal se doutník. "musíme udělat místo pro zítřejší dodávku."
"pořiďte si další halu, najměte víc lidí. udřete těch pár lidí k smrti, vymlátíte jim mozek z hlavy. ani nevědí, jak na tom vlastně jsou, jen se na ně PODÍVEJTE! koukněte se na ty ubožáky!"
byla to pravda. dělníci jen stěží připomínali lidské bytosti. měli skelné nemocné oči, z nichž trčelo šílenství. smáli se úplně všemu a pořád si jeden druhého dobírali. měli vyhřezlé vnitřnosti. zavraždili je.
"jsou to výborní muži," řekl doutník.
"to určitě jsou. půlka jejich platu jde na státní a federální daně; druhá půlka jde na nový auta, barevný televize, přiblblý ženušky a čtyři nebo pět různejch druhů pojištění."
"buď budete pracovat přesčas s ostatními, nebo dostanete padáka, Skorski."
"pak mám padáka, Blackstone."
"mám dobrý důvod vám nezaplatit."
"Státní pracovní komise."
"pošleme vám šek."
"dobře. ale udělejte to rychle."
když odcházel z budovy, zažíval tentýž svobodný a nádherný pocit, který měl vždycky po vyhazovu z práce nebo když sním nějakého zaměstnání nechal. odcházel z té haly a všechny ostatní tam nechával: "koledoval sis o to, Skorski. nikde ti nebylo líp!" bylo úplně jedno, o jak zasranou práci šlo, dělníci mu vždycky říkali to samé.
Skorski se zastavil v obchodě s alkoholem, koupil si půllitr Grandad a jel dál domů. byl to krásný večer a on dopil láhev a šel do postele a spal uvolněně, jak to už léta nepocítil. žádný budík, který ho o půl sedmé ráno vyburcuje do falešné a zvířecké lidskosti.
spal do poledne, pak vstal, vzal si dvě tabletky sody a vypravil se pro poštu do schránky. měl tam jeden dopis.

Vážený pane Skorski,
už dlouho patřím k obdivovatelům Vašich povídek a básní a rovněž jsem ocenil Vaši nedávnou výstavu obrazů na univerzitě v N. V naší redakci v nakladatelství WorldWay Books, Inc. se uvolnilo místo. Jsem si jistý, že,jste o naší firmě již slyšel Naše knihy jsou distribuovány v Evropě, Africe, Austrálii a dokonce i v Orientě. Vaši práci sledujeme už několik let a velice se nám líbil Váš výběr poezie i prózy v době, kdy jste byl v letech 1962-63 editorem nevýznamného časopisu LAMEBIRD. Jsme přesvědčeni, že byste byl platnou posilou našeho redakčního týmu. Domnívám se, že bychom společně mohli dát naší práci nový rozměr. Pro nabízené pracovní zařazení je určen počáteční plat 200 dolarů týdně a bude nám ctí přivítat vás v naší redakci. Hodláte-li o naší nabídce uvažovat, zavolejte nám na účet volaného na číslo ..... a my Vám obratem zašleme telegraficky letenku a finanční obnos, který, jak věříme, pokryje veškeré Vaše počáteční náklady.

s úctou Váš
D. R. Signo
šéfredaktor
WorldWay Books, Inc.

Dan si otevřel pivo, dal vařit pár vajíček a zatelefonoval Signovi. Signo zněl, jako by mluvil přes kus pomačkaného plechu. Jenže Signo vydával některé nejskvělejší spisovatele světa. a taky Signo působil velmi neformálně, vůbec ne jako jeho dopis.
"vy mě tam opravdu chcete?" zeptal se ho Dan.
"samozřejmě," odpověděl Signo, "přesně, jak jsme vám napsali."
"tak dobře, pošlete telegraficky prachy a už tam jedu."
"peníze jsou na cestě," řekl Signo. "budeme se těšit."
zavěsil. tedy Signo zavěsil. Dan vypnul vajíčka. šel do postele a spal další dvě hodiny...
v letadle do New Yorku to mohlo být lepší. jestli to bylo tím, že letěl poprvé v životě, nebo tím podivným plechovým zvukem Signova hlasu v telefonu, Dan nevěděl. od gumy k plechu. třeba měl Signo jenom moc práce. to by mohlo být ono. někteří lidí byli nevýslovně zaneprázdnění. pořád. když Skorski nastoupil do letadla, cítil se cestou docela dobře a taky měl s sebou nedopitou láhev Grandad. ta mu však došla asi v půli cesty a on začal vyžadovat panáky po letušce. neměl sebemenší představu, co mu letuška nalévá: bylo to fialově sladké a zdálo se, že to ke Grandadu moc nesedí. za chvíli už bavil všechny cestující a vyprávěl jim, že je bývalý boxer Rocky Graziano. napřed se smáli, ale pak ztichli, protože on usilovně lpěl na svém:
"já jsem Rock, ano, jsem Rock, a jak jsem jim dával do držky! odvaha a úder! a jak obecenstvo ječelo!"
potom se mu udělalo zle a stihl to záchod na poslední chvíli. když část vyzvracel, nějak se mu dostalo trochu do bot a měl to i na ponožkách, takže si boty i ponožky sundal, ponožky vypral a vyšel ven naboso. ponožky někam odložil, aby uschly, a potom kamsi odložil i boty a potom zapomněl, kde nechal jedno i druhé.
chodil sem a tam uličkou. bos.
"pane Skorski," oslovila ho letuška, "zůstaňte, prosím, na svém místě."
"Graziano. Rock. Šutr. a kdo mi, do prdele, čmajzl boty a ponožky? roztrhnu ho vejpůl."

vyzvracel se přímo v uličce a nějaká stará dáma na něho zasyčela jako had.
"pane Skorski," řekla letuška, "trvám na tom, abyste se posadil na své místo!"
Dan ji popadl za zápěstí.
"líbíte se mi. myslím, že vás přímo tady v uličce znásilním. představte si to! znásilnění na obloze! bude se vám to LÍBIT! bývalý boxer Rocky Graziano znásilnil letušku při přeletu nad státem Illinois! pojď sem!"
Dan ji objal kolem pasu. měla odporně prázdný a stupidní výraz v obličeji; byla mladá, egotická a ošklivá. měla IQ kozy a žádný kozy. ale měla sílu. vytrhla se mu a utekla do pilotní kabiny. Dan se ještě trochu vyzvracel a pak šel a sedl si na místo.
druhý pilot vyšel z kabiny. muž s tlustým zadkem a obrovskými čelistmi, třípatrovým barákem, čtyřmi dětmi a šílenou manželkou.
"hele, kamaráde," řekl druhý pilot.
"jo, kámo?"
"dej se do latě. slyšel jsem, že tady vyvádíš."
"vyvádím? co to má znamenat? jsi snad přihřátej, letče?"
"říkám ti, aby ses dal do latě!"
"na to ti seru, kámo! já jsem platící pasažér!"
tlustoprdelník uchopil bezpečnostní pás a připoutal ho s pohrdlivou přezíravostí a náznakem hrozby a síly k sedadlu, jako by to byl slon, který trhá ze země mangovník i s kořeny.
"a teď ZŮSTANEŠ na místě!"
"já jsem Rocky Graziano," řekl druhému pilotovi. druhý pilot už stál vpředu u své kabiny. když kolem procházela letuška a uviděla Skorského připoutaného k sedadlu, rozhihňala se.
"já ti ještě ukážu svejch TŘICET CENŤÁKŮ!" zařval na ni.
stará dáma na něho znovu sykla jako had...
bosý chytil na letišti taxík do nové části Village. našel si bez problémů pokoj a za rohem taky hospodu. v hospodě pil až do časného rána a nikdo se vůbec nezmínil o jeho bosých nohách. nikdo si ho nevšímal, nikdo na něj nepromluvil. byl v New Yorku a bylo to bezvadný.
dokonce ani tehdy, když si příští den ráno šel koupit boty a ponožky a vešel do obchodu bosý, nikdo mu nic neřekl. město bylo staré několik století a bylo blazeované a povznesené nad jakékoli názory a pocity.
po pár dnech zatelefonoval Signovi.
"měl jste dobrou cestu, pane Skorski?"
"ale jo."
"já dnes obědvám v Griffo's. je to hned za rohem vedle nakladatelství. myslíte, že bychom se tam mohli za půl hodiny setkat?"
"kde je Griffo's? tedy - jakou to má adresu?"
"stačí, když řeknete taxikáři Griffo's."
zavěsil. tedy Signo zavěsil.
řekl taxikáři Griffo's. a dorazili tam. vešel dovnitř. stál ve dveřích. uvnitř bylo 45 lidí. který z nich byl Signo?
"Skorski," uslyšel volání, "tady!"
u stolu seděl Signo ještě s jedním člověkem. pili koktejly. když se posadil, přišel číšník a postavil před něho koktejl. ježíšikriste, vypadal úplně stejně.
"jak jste mě poznal?" zeptal se Signa.
"ach, já vás znám," řekl Signo.
Signo se nikdy nedíval člověku do očí, hleděl nad něj, jako by očekával nějaký vzkaz nebo ptáka, který má přiletět, či snad jedovatý šíp z kmene Ubangi.
"tohle je Strange," řekl Signo.
"to jo," odtušil Dan.
"chci říct, že tohle je pan Strange, jeden z našich vedoucích redaktorů."
"dobrý den," pozdravil Strange. "odedávna obdivuji vaši práci."
Strange to měl jinak: pořád hleděl do země, jako by čekal, že něco vyleze ze škvír v podlaze - začne prosakovat nafta, proboura se sem krtek nebo dojde k invazi pivem zdivočelých švábů. nikdo nic neříkal. Dan vypil svůj koktejl a čekal na ně. pili strašně pomalu, jako by na tom nezáleželo, jako by to byla mýdlová voda. dali si ještě jeden koktejl a vrátili se do kanceláře...
ukázali mu jeho pracovní stůl. stoly byly od sebe oddělené stěnami z mléčného skla, skrze něž nebylo nic vidět. vzadu za stolem byly zavřené dveře z téhož skla. a na stisknutí knoflíku se před stolem také uzavřel skleněný panel a byli jste sami. mohli jste uvnitř obtahovat sekretářku a nikdo by o tom nevěděl. jedna ze sekretářek se na něho usmála. bože, to bylo tělo! všechno to maso, natřásající se a nacpané do šatů, přímo volající po ošoustání, a potom ten úsměv... přímo středověká muka.
hrál si s logaritmickým pravítkem na stole. bylo to na měření nějakých pikometrů nebo mikometrů nebo kýho čerta. nevěděl o pravítkách vůbec nic. jen tam seděl a s jedním si hrál. uběhlo 45 minut. začínal mít žízeň. otevřel zadní dveře a vydal se uličkou mezi mléčně bílými skleněnými stěnami. v každé skleněné kóji byl nějaký člověk. někteří telefonovali. jiní si hráli s papíry. všichni vypadali, že vědí, co dělají. našel Griffo's. sedl si k baru a dal si dva panáky. potom se vrátil. posadil se a dál si hrál s pravítkem. uběhlo 30 minut. potom vstala vrátil se do Griffo's. 3 panáky. zpátky k pravítku. zpátky dolů do Griffo's a zase zpátky. ztratil cestu. když ale později toho dne procházel uličkou kolem pracovních stolů, všichni redaktoři mačkali svoje knoflíky a přední skla se před ním zavírala: plesk, plesk, plesk - celou cestu až k jeho

stolu. jenom jeden redaktor svoje přední sklo nezavřel. Dan tam stál a hleděl na něho - byl to rozložitý muž nad hrobem, s poněkud tlustým, ale ochablým krkem, tkáně mu uhnívaly, tvář měl odulou a kulatou, nafouklou jako dětský nafukovací míč s nezřetelně vyrytými rysy. muž se na něho nedíval. hleděl do stropu nad Danovou hlavou a měl vztek - napřed byl rudý, potom zesinal a celý se dál rozpadal. Dan dorazil ke svému stolu, praštil do tlačítka a zavřel se uvnitř. ozvalo se zaklepání na dveře. otevřel. byl to Signo. Signo se díval nad jeho hlavu.
"rozhodli jsme se, že vás nebudeme potřebovat."
"co takhle výdaje na zpáteční cestu?"
"kolik potřebujete?"
"sto sedmdesát pět by mělo stačit."
Signo napsal šek na 175 dolaru, hodil mu ho na stůl a vyšel ven...
Skorski se místo zpátečního letu do Los Angeles rozhodl pro San Diego. už hodně dlouho nebyl na dostizích v Caliente. a měl přitom tu dráhu zmáknutou na laciný sázky. měl pocit, že by si mohl vybrat tak pět ze šesti a nekupovat příliš mnoho kombinací. raději by měl vypočítat dlouhodobý vážený průměr rychlosti, což by mohlo být zdravé vodítko. při zpátečním letu zůstal docela střízlivý, noc strávil v San Diegu a ráno si vzal taxík do Tijuany. na mexických hranicích přestoupil z jednoho taxíku do druhého a mexický taxikář mu našel dobrý hotel v centru města. bylo šest hodin odpoledne a zdálo se, že růžové slunce konejší chudobu a zlobu městečka. ubožáci kousek od hranic s USA, takže mohli znát jazyk i tamní korupci, ale přitom dokázali odsát jen nepatrnou částečku bohatství, jako štítonoš přilepený na břiše žraloka.
Dan vyhledal bar a dal si tequilu. z juke-boxu hrála mexická hudba. sedělo tam pár mužských a popíjeli celou hodinu jednu skleničku. žádné ženy. konečně, v T. to nebyl žádný problém. a to poslední, co by v té chvíli chtěl, byla nějaká ženská, nějaká rozechvělá a roztoužená kunda. ženský se vždycky nakonec nějak připletly do cesty. dokázaly člověka zabít na 9000 různejch způsobů. až se mu povede ta promyšlená sázka, shrábne svých 50 nebo 60 táců a najde si nějaké místečko na pobřeží mezi Los Angeles a Dagem, koupí si elektrický psací stroj nebo vytáhne malířské štětce, bude popíjet francouzské víno a chodit každý večer na dlouhé procházky po pobřeží oceánu. rozdíl mezi dobrým a špatným životem spočíval jen v trošce štěstí a Dan měl pocit, že mu právě štěstí přeje. knížky, přinejmenším účetní knížky, mu to dlužily...
zeptal se barmana, co je za den, a barman mu řekl, že čtvrtek, takže měl ještě dva dny. do soboty se nepoběží. Aleseo muselo čekat na Američany, kteří se přivalí přes hranici na své dva dny šílenství po pěti dnech v pekle. Tijuana se o ně postará. Tijuana se za ně postará o jejich peníze. Američané si ale nikdy neuvědomují, jak strašně je Mexičani nenávidí; americký prachy je úplně omráčily a chovají se tu, jako by jim všechno patřilo, každá ženská pro ně představuje lacinej mrd a každej polda postavičku z comicsu. jenže Američani zapomněli, že nad Mexikem vyhráli pár válek, a to jako Američani nebo Texasani nebo kdovíkdo. pro Američany to je jenom jakási historie z knížek; jenže pro Mexičany je to realita. není to dobrý pocit, být ve čtvrtek večer jako Američan v mexickém baru. Američani dokonce zničili i býčí zápasy; Američani totiž zničili úplně všechno.
Dan si objednal další tequilu.
barman řekl: "nechcete pěkný děvče, seňore?"
"díky, příteli," odpověděl, "ale já jsem spisovatel. víc se zajímám o lidstvo jako celek než o nějakou konkrétní kundu."
byla to sebevědomá poznámka a Dan se cítil hnusně, když to řekl, ale barman vycouval.
byl tam ale klid a mír. pil a poslouchal mexickou muziku. bylo výtečné zmizet na chvíli z americké půdy. sedět, nasávat atmosféru, poslouchat a vžívat se do jiné kultury. co je to vlastně za slovo? kultura. ale stejně to byl dobrý pocit.
pil tam asi čtyři nebo pět hodin a nikdo ho neotravoval a on taky nikoho neotravoval a cítil se už trochu stříknutý a šel nahoru do svého pokoje, vtáhl žaluzie, zíral na mexický měsíc, natáhl se, cítil se ze všeho docela povzneseně a usnul...
následující ráno našel Dan kavárnu, kde mu dali vajíčka se šunkou a ohřáté fazole. šunka byla tuhá, vajíčka - čerstvá - na okrajích připálená a káva špatná. ale líbilo se mu tam. bylo tam prázdno. a servírka byla tlustá a blbá jako ropucha, vůbec jí to nemyslelo - nikdy ji nebolely zuby, nikdy neměla ani zácpu, nikdy nepřemýšlela o smrti a o životě jen velmi málo. dal si ještě jednu kávu a vykouřil si jednu sladkou mexickou cigaretu. mexické cigarety jinak hořely - hořely divoce, jako by byly živé.
bylo teprve kolem poledne, a to bylo opravdu příliš brzy, aby šel do baru, ale do soboty se určitě nepoběží a neměl tam psací stroj. musel psát jedině přímo do stroje. nedokázal psát tužkou nebo perem. měl rád kulometný zvuk psacího stroje. pomáhal mu v psaní.
Skorski se vrátil do stejného baru. hrála tam pořád mexická hudba. zdálo se mu, že uvnitř sedí úplně ti samí muži jako včera. barman přinesl tequilu. vypadal laskavěji než o den dřív. třeba ti chlápci znají nějaký příběh, který by mu mohli vyprávět. Dan vzpomínal, jak vysedával v černošských barech na Central Avenue, sám, daleko dřív, než se sympatizování s černochy stalo módní intelektuálskou záležitostí. mluvil s nimi a vyšel z toho naprázdno, protože oni mluvili a přemýšleli úplně stejně jako běloši - materialisticky, strašně materialisticky. a on se u jejich stolů opíjel a oni ho nezabili, když si opravdu přál, aby ho zabili, když smrt byla jediným východiskem.
a teď byl tady. v Mexiku.
opil se brzy a začal strkat mince do juke-boxu, z něhož se linula mexická hudba. většinou tomu nerozuměl. připadalo mu, že to má v sobě pořád stejnou, ospale romantickou zasranou melodii.
znudilo ho to a požádal o ženskou. přišla a sedla si k němu. byla trochu starší, než čekal. měla uprostřed pusy zlatý zub a Dan v sobě nenašel sebemenší touhu, absolutně žádnou touhu ji ošoustat. dal jí pět dolarů a řekl jí - domníval se, že velice zdvořile -, aby šla pryč.
další tequila. těch pět chlapů a barman seděli a pozorovali ho. musí se dostat k jejich duším! musejí přece mít duše. jak můžou takhle nečinně posedávat? jako uvnitř kukly. nebo jako mouchy na okenní římse poletující v líném slunci ve

čtyři hodiny odpoledne.
Skorski vstal a hodil do juke-boxu pár dalších mincí.
potom se zvedl ze židle a začal tančit. smáli se a pokřikovali. bylo to povzbuzující. aspoň trochu života do toho zdejšího umírání!
Dan pořád krmil juke-box a tančil. brzy na něho přestali pokřikovat a smát se mu a jenom se na něho beze slova dívali. objednával si tequilu za tequilou, koupil skleničku pro všech těch pět mlčenlivých mužů, kupoval pití barmanovi a slunce zapadalo, noc se vplížila do duše Tijuany jako mokrá špinavá kočka a Dan tančil. tančil pořád dál. určitě ze své drogy. ale bylo to nádherné. průlom. konečně. zase tu byla Central Avenue někdy v roce 1955. byl skvělý. vždycky byl někde dřív, než přišly davy a všechno to posraly.
dokonce zápasil se židlí jako s býkem za použití barmanovy utěrky...
Dan Skorski se probudil ve veřejném parku na náměstí, kde seděl na lavičce. napřed si všiml, že svítí slunce. to bylo dobré. potom ucítil, že má na hlavě brýle. visely mu za uchem. a jedno sklíčko bylo lehce vymáčknuté z obroučky, viselo z ní na slabounké nitce. když zvedl ruku, aby se brýlí dotkl, jeho dotek způsobil, že se nitka přetrhla a sklíčko spadlo - poté, co vydrželo celou noc - na betonovou zem a rozbilo se.
Dan si sundal z hlavy, co mu zbylo z brýlí, a zastrčil si je do kapsy u košile. potom následoval další pohyb, o němž už dopředu VĚDĚL, že bude zbytečný a marný, marný, marný... MUSEL ho učinit, aby zjistil, jak na tom je, konečně...
sáhl po své peněžence.
nic tam nebylo. měl tam všechny svoje peníze.
kolem nohou se mu lenivě procházel holub. odjakživa nenáviděl, jak těmhle zasrancům pracuje krk. blbost. jako blbé manželky a blbí šéfové a blbí prezidenti a blbí Kristově.
a byla tu blbá historka, kterou by jim nikdy nedokázal vyprávět. o noci, kdy se opil v této čtvrti, kde měli ŠARLATOVÉ SVĚTLO. měli tam malou skleněnou kostku a uprostřed zahrady plné květin stál Kristus v životní velikosti, díval se trochu smutně a trochu ošuntěle a shlížel přímo dolů na prsty u nohou... OSVÍTILO HO ŠARLATOVÉ SVĚTLO.
Dana to dohánělo k šílenství. konečně jednou, když byl zase v noci trochu opilý, uviděl v zahradě sedět staré dámy, které zbožně hleděly na svého šarlatového Krista. Skorski v ožralosti vešel dovnitř. a dal se do práce, snažil se Krista dostat z jeho umělohmotné klece. bylo to ale těžké. potom vyběhl jakýsi chlap:
"pane! co to vyvádíte?"
"...enom se snažím dostat toho hajzla z tý klece! vadí vám to?"
"promiňte, pane, ale už jsme zavolali policii..."
"policii?"
Skorski pustil Krista a utekl.
až na mexické náměstí uprostřed nicoty.
na koleno mu poklepal malý hošík. mladý kluk celý v bílém. krásné oči. nikdy v životě neviděl tak nádherné oči.
"chcete si zašoustat s mojí ségrou?" zeptal se chlapec. "má 12 roků."
"ne, spíš ne, aspoň ne dnes."
malý chlapec odešel se svěšenou hlavou a smutkem v očích. neuspěl. Danovi ho bylo líto.
potom vstal a odešel z náměstí. ale ne na sever do země Svobody. na jih. hlouběji do útrob Mexika.
když procházel postranní rozblácenou uličkou bůhvíkam, pár malých kluků po něm házelo kamením.
ale bylo mu to jedno. tentokrát měl aspoň na nohou boty.
a dali mu to, co chtěl.
a to, co mu dají, je přesně to, co bude chtít.
všechno bylo v rukou blbů.
procházel pěšky nějakým malým městečkem na půli cesty do Mexika City a říkalo se o něm, že vypadá skoro jako nějaký purpurový Kristus, on byl ale v každém případě do modra ZKÁROVANÝ, což k tomu nemá daleko.
pak ho už nikdy neviděli.
což znamená, že asi neměl tak rychle pít ty koktejly v New York City.
nebo možná měl.

PŘECITLIVĚLÝ

"ukažte mi muže, který žije sám a má ustavičně špinavou kuchyň, a v pěti případech z devíti vám ukážu výjimečného člověka. "
- Charles Bukowski, 27. června 1967,
nad devatenáctou lahví piva
"ukažte mi muže, který žije sám a má ustavičně čistou kuchyň, a v osmi případech z devíti vám ukážu člověka odporných duševních vlastností."
- Charles Bukowski, 27. června 1967,
nad dvacátou lahví piva
stav kuchyně často odráží stav mysli, u mužů zmatených a nejistých, poddajní muži bývají filozofové. jejich kuchyně se podobají jejich duši, jsou plné odpadků, špinavého nádobí, nečistot, ale oni si jsou stavu své duše vědomi a berou ho s humorem a nadhledem. občas plamenně vyzývají věčná božstva a přicházejí plni síly, jíž někdy říkáme tvorba; stejně jako se někdy pokoušejí napůl opilí v kuchyni uklidit. ale brzy vše upadne do starých nepořádků a oni se opět ocitají v temnotách, v touze po baseballových přenosech, práškách, modlitbě, sexu, štěstí a spáse. muž s pořádkem v kuchyni je v každém případě podivín. na takového si dávejte pozor. stav jeho kuchyně odráží stav jeho mysli: všechno v pořádku,

uspořádané, nechal se rychle životem zaskočit a vpravil se do podlé rigidní obrany a konejšení vlastních myšlenek. když takovému člověku deset minut naslouchá te, zjistíte, že nic, co kdy v životě pronese, nemá význam, že je to pokaždé hloupost. je to betonový muž. betonových mužů je víc než těch jiných druhů. jestliže hledáte živého muže, napřed se podívejte do jeho kuchyně a ušetříte si čas.
ale ženská se špinavou kuchyní, to je trochu jiná záležitost alespoň z pohledu mužského. jestliže není zaháčkovaná jinde a nemá děti, pak čistota nebo špína její kuchyně je téměř vždy (výjimky nejsou vyloučeny) přímo úměrná tomu, jak pečuje o vás. některé ženy plýtvají teoriemi na záchranu světa, ale nedokážou po sobě umýt hrníček od kávy. když se o tom před nimi zmíníte, řeknou vám: "umývání kávových hrníčků není důležité." bohužel je. zvláště pro muže, který hákuje osm hodin a ještě další dvě hodiny přesčas někde u soustruhu. spása světa začíná tím, že spasíte jednoho mužského; všechno ostatní je jen velkohubá romantika nebo politika.
na světě existují dobré ženské, dokonce jsem jich pár potkal. pak ale existuje jiný druh ženských. jednu dobu mě bohem prokletá práce ničila do takové míry, že na konci osmihodinové nebo dvanáctihodinové pracovní doby jsem měl celé tělo ztuhlé do jediné tvrdé tabule bolesti. říkám "tabule", protože to je jediný způsob, jak to dokážu popsat. chci tím říct, že po odpolední směně jsem si nebyl schopen ani na sebe navléct kabát. nedokázal jsem zvednout paže a nasoukat je do rukávů. byla to příšerná bolest a ruku jsem nemohl tak vysoko zvednout. jakýkoli pohyb způsobil, že se mi hrůzou z exploze bolesti zatmělo před očima, připomínalo to šílenství. dostal jsem větší množství pokut, většinou pocházely ze třetí nebo čtvrté hodiny ranní. cestou domů z práce jsem se ve snaze vyhnout drobným technickým problémům pokusil vystrčil levou paži, abych naznačil odbočení doleva. blinkry mi už dlouho nefungovaly, jelikož jsem jednou v opilosti utrhl celou tu tyčku s ovládáním blinkrů, která je u volantu. pokusil jsem se tedy vystrčit levou paži. podařilo se mi pouze dostat zápěstí k oknu a vystrčit ven malíček. moji paži už zvednout nešlo a bolest byla směšná, tak směšná, že mě to rozesmálo, připadalo mi to zpropadeně legrační, jak mi malíček poslušně trčí do nádherné černé losangeleské noci, do toho prázdna, kdy nikdo kolem není, jenom já a signalizuje do větru svůj zasraný nepovedený pokus o přehlednou dopravní situaci. zasmál jsem se a málem jsem v tom smíchu naboural zaparkované auto, protože jsem se to pokoušel uřídit tou druhou všivou rukou. dojel jsem na místo. nějak jsem zaparkoval, vložil jsem klíč do zámku dveří a vešel do svého bytu. uf. konečně doma!
ona byla v posteli a pojídala čokoládu (opravdu!) a listovala New Yorkerem a sobotní literární přílohou. bylo to asi ve středu nebo ve čtvrtek a nedělní noviny se ještě pořád válely v pokoji na podlaze. byl jsem příliš vyčerpaný, abych dokázal něco sníst, a napustil jsem si vanu jenom do poloviny, abych se neutopil. (je lepší si svůj čas předem určit, než aby si čas vybral vás.)
když jsem se centimetr po centimetru pracně vysoukal z té zasrané vany jako zapomenutá stonožka a dopotácel se do kuchyně, abych se napil vody, dřez byl ucpaný. stála v něm až po okraj šedivá smradlavá voda; pozvracel jsem se. všude se válely nevyhozené odpadky. a tahle ženská měla zálibu v uschovávání prázdných kelímků a skleniček s víčky a tak na hladině v dřezu spolu s nádobím plavaly všechny tyhle předměty v jakémsi jemném a nevědomém výsměchu celému světu.
umyl jsem si skleničku a napil se trochu vody. potom jsem zamířil do ložnice. nikdy nepochopíte, jaká muka pro mě představovalo změnit svislou polohu mého těla na vodorovnou pozici v posteli. jediný způsob, jak se vyhnout příšerné bolesti, spočíval v naprosté nehybnosti, a tak jsem zůstal nehybně ležet jako zmrazená němá blbá zasraná ryba. slyšel jsem, jak otáčí stránky, a pokusil jsem se o náznak lidského kontaktu. vysoukal jsem ze sebe následující otázku:
"tak jak to šlo dnes večer v básnické dílně?"
"mám strach o Bennyho Adimsona," odpověděla.
"Bennyho Adimsona?"
"ano, to je ten, co píše ty legrační povídky o katolické církvi. všechny to rozesměje. nikdy nepublikoval, jenom jednou v nějakém kanadském časopise, a už nikam ani nic neposílá. myslím, že časopisy na něho dosud nejsou připravené. ale je opravdu úžasně legrační, všechny nás dokáže rozesmát."
"tak v čem má problém?"
"přišel o práci závozníka. mluvila jsem s ním před kostelem, než začalo čtení. říkal mi, že nedokáže psát, když nemá práci. potřebuje práci, aby mohl psát."
"to je legrační," řekl jsem, "já jsem pár svých nejlepších věcí napsal, když jsem nechodil do práce. když jsem umíral hlady."
"jenže Bonny Adimson," odpověděla, "Bonny Adimson prostě nepíše o SOBĚ! on píše o DRUHEJCH lidech."
"aha."
rozhodl jsem se, že to nechám být. bylo mi jasné, že by to trvalo přinejmenším tři hodiny, než bych mohl jít spát. do té doby by některé bolesti zmizely dolů do matrace. a za chvíli už by byl čas vstávat a vrátit se na to samé místo. slyšel jsem, jak obrací stránky New Yorkeru. cítil jsem se mizerně, ale rozhodl jsem se, že existují jiné způsoby myšlení. třeba na tu básnickou dílnu opravdu chodí nějací spisovatelé; bylo to nepravděpodobné, ale MOHLO se to stát.
čekal jsem, až mi povolí strnulé tělo. zaslechl jsem další otočení stránky, čokoládu vytahovanou z obalu. potom opět promluvila:
"ano, Benny Adimson potřebuje práci, potřebuje při psaní z něčeho vycházet. všichni se ho snažíme povzbudit, aby začal přispívat do časopisů. opravdu bych ti přála číst ty jeho protikatolický povídky. kdysi býval katolík, víš."
"ne, to nevím."
"jenže on potřebuje práci. všichni se mu snažíme najít práci, aby mohl dál psát."
nastalo delší ticho. upřímně řečeno, vůbec jsem nemyslel na Bennyho Adimsona s jeho problémy. potom jsem se pokusil nad Bennym Adimsonem a jeho problémy přece jen zamyslet.

"poslyš," řekl jsem, "já bych uměl problém Bennyho Adimsona vyřešit."
"TY bys to uměl?"
"jo."
"jak?"
"berou dole na poště. berou tam všechny, kdo mají ruce a nohy. možná by mohl nastoupit hned zítra ráno, pak bude moct psát."
"na poště?"
"jo."
další otočení stránky. potom promluvila:
"Benny Adimson je příliš CITLIVÝ, aby mohl pracovat na poště!"
"aha."
poslouchal jsem, ale neslyšel jsem ani stránky novin ani čokoládu. v té době se velmi zajímala o autora povídek jménem Choates nebo snad Coates nebo Chaos nebo tak nějak. psal promyšleně hloupou prózu, která vyplňovala prostor mezi reklamami na kořalku a parníky a po strašné nudě pokaždé končila tím, že nějaký chlap s kompletní sbírkou Verdiho a s kocovinou po láhví bacardi zavraždí tříletou holčičku v modrých šatečkách v nějaké špinavé newyorské uličce v 16: 13 odpoledne. to byla zvrtaná nenormální představa redaktorů New Yorkeru o avantgardní náročné próze - ve smyslu, že smrt vždy vítězí a že všichni máme za nehty nějakou špínu. to všechno už tady bylo a v daleko lepším provedení před padesáti lety od člověka jménem Ivan Bunin, který to napsal v povídce Pán ze San Franciska. od Thurberovy smrti se New Yorker potácel jako mrtvý netopýr v ledových jeskyních kocoviny čínských bolševických stráží. smysl je jasný jenom jim samým.
"dobrou noc," řekl jsem jí.
nastalo delší ticho. potom se rozhodla udělat totéž.
"dobrou noc," řekla konečně.
s oplzlými poznámkami, které se mi draly do pusy, ale beze slova, jsem se otočil (dobrých pět minut práce) ze zad na břicho a čekal jsem na ráno příštího dne.
snad jsem byl k té dámě nelaskavý, snad jsem přešel od kuchyní k nevraživosti. každý z nás má v duši spoustu všelijakého svinstva, já především. a já se nějak zapletl s těmi kuchyněmi, většinou jsem to popletl. ta žena, o níž se zmiňuji, má v mnoha ohledech spoustu odvahy. jenom to prostě nebyl pro ni ani pro mě moc podařený večer.
a doufám, že ten kámoš se svými protikatolickými povídkami a svými starostmi najde nakonec práci, která by vyhovovala jeho přecitlivělosti, a že všichni budeme odměněni jeho nenabízeným (kromě Kanady) géniem.
já zatím píšu o sobě a strašně chlastám.
to ale víte
ZNÁSILNĚNÍ! ZNÁSILNĚNÍ!

Doktor na mě zkoušel nějaký nový test. Spočíval v trojím odběru krve - druhý deset minut po prvním a třetí o čtvrt hodiny později. Doktor provedl první dva odběry a já vyšel ven na ulici, abych přečkal těch 15 minut, než se vrátím do ordinace. Stál jsem na ulici a vtom jsem si všiml ženy, která seděla na autobusové zastávce naproti přes silnici. Z milionů ženských sem tam spatříte takovou, která z vás všechno vytáhne. Je to něco v jejich podobě, ve způsobu, jakým drží pohromadě, ve zvláštních šatech, co mají na sobě, něco v nich, co nedokážete zvládnout. Měla vysoko zkřížené nohy a měla na sobě světle žluté šaty. Nohy se jí zužovaly k jemným kotníkům, ale měla pěkně tvarovaná silná lýtka a nádherné křivky hýždí a stehen. Ve tváři měla ten hravý výraz, jako by se na mě usmívala, ale snažila se to skrýt. Šel jsem k semaforu a přešel přes ulici. Blížil jsem se k její lavičce na autobusové zastávce. Byl jsem v tranzu. Nedokázal jsem se ovládnout. Když jsem se přiblížil, vstala a vydala se dolů ulicí. Její zadek mě připravoval o rozum. Šel jsem za ní, poslouchal cvakání jejích kramflíčků a očima hltal její tělo.
Co se to se mnou děje? pomyslel jsem si. Ztrácím nad sebou vládu.
Na to ti seru, odpověděl mi jakýsi vnitřní hlas.
Přišla k poště a vešla dovnitř. Vešel jsem hned za ní. Stálo tam ve frontě asi pět lidí. Bylo teplé a příjemné odpoledne. Všichni vypadali, jako by byli ve snovém opojení. Já určitě.
Jsem od ní pár centimetrů, pomyslel jsem si. Mohl bych se jí dotknout.
Měla složenku na sedm dolarů osmdesát pět centů. Poslouchal jsem její hlas. Dokonce i její hlas působil jako součástka speciálního sexuálního stroje. Odešla. Koupil jsem si deset korespondenčních lístků, které jsem nechtěl. Potom jsem spěchal ven. Čekala na autobus, který právě přijížděl. Stihl jsem to na poslední chvíli do dveří těsně za ní. Potom jsem si našel hned za ní místo. Jeli jsme hodně daleko. Musela vycítit, že ji sleduju, pomyslel jsem si, ale nevypadá, že by ji to nějak obtěžovalo. Měla světle zrzavé vlasy. Všechno na ní bylo jakoby v jednom ohni.
Museli jsme jet asi pět nebo šest kilometrů. Náhle vyskočila a zatáhla za šňůru. Sledoval jsem, jak se jí při zatažení za šňůru, vysunuly těsně upjaté šaty nahoru.
Ježíšikriste, tohle nevydržím, pomyslel jsem si.
Vystoupila předními dveřmi a já zadními. Zabočila doprava za roh a já ji sledoval. Ani jednou se neotočila. Byla to čtvrť činžáků. Vypadala snad ještě líp než předtím. Taková ženská by nikdy neměla vycházet na ulici.
Potom vešla do domu s názvem "Hudson Arms". Já stál venku a ona čekala na výtah. Viděl jsem, jak nastupuje, dveře se zavírají a já vešel do domu a zůstal stát dole u výtahu. Slyšel jsem, jak klec jede nahoru, dveře se otvírají a ona vystupuje. Když jsem zmáčkl knoflík na přivolání výtahu a zaslechl, že se rozjíždí, začal jsem odpočítávat vteřiny: Jedna, dvě, tři, čtyři, pět, šest...

Když přijel výtah dolů, napočítal jsem mu osmnáct vteřin.
Vstoupil jsem dovnitř a zmáčkl nejvyšší tlačítko: 4. patro. Potom jsem počítal. Když jsem dojel do čtvrtého patra, napočítal jsem 24 vteřin. To znamenalo, že bydlí ve třetím patře. Někde ve třetím patře. Zmáčkl jsem trojku. 6 vteřin.
Vystoupil jsem.
Bylo tam docela dost bytů. Napadlo mi, že by to bylo příliš jednoduché, kdyby bydlela hned v prvním bytě, a tak jsem zaklepal na druhý.
Vylezl z něho plešatý chlap v tílku a v kšandách.
"Jsem z pojišťovny Concord. Domníváte se, že máte adekvátní pojištění?"
"Táhněte odtud," řekl Plešoun a zavřel dveře.
Zkusil jsem vedlejší dveře. Otevřela je asi osmačtyřicetiletá ženská, docela vrásčitá a tlustá.
"Jsem z pojišťovny Concord. Domníváte se, že máte adekvátní pojištění, paní?"
"Jen pojďte dál, pane," řekla.
Vstoupil jsem do bytu.
"Poslyšte," řekla, "my s chlapcem živoříme. Můj manžel zemřel před dvěma lety na ulici. Prostě to s ním seklo venku na ulici. Se sto devadesáti dolary měsíčně nevyjdu. Můj chlapeček má hlad. Nedal byste mí nějaké peníze, abych mohla svému chlapečkovi koupit vajíčko?"
Prohlížel jsem si ji. Chlapec stál uprostřed pokoje a šklebil se. Byl to velký kluk, bylo mu asi dvanáct a byl asi trochu nenormální. Pořád se šklebil.
Dal jsem té ženské dolar.
"Děkuju vám, pane! Mockrát vám děkuju!"
Objala mě a políbila. Ústa měla celá vlhká, vodová, měkká. Potom mi vrazila jazyk do pusy. Málem jsem se pozvracel. Byl to tlustý jazyk plný slin. Měla velká prsa, měkká, jako lívance. Vytrhl jsem se jí.
"Poslyšte, copak jste nikdy nebyl osamělý? Copak nepotřebujete ženu? Já jsem spořádaná a čistotná ženská, opravdu. Se mnou se nemusíte bát žádných nemocí."
"Podívejte, já budu muset jít," řekl jsem. Vypadl jsem odtamtud.
Zkusil jsem troje další dveře. Bez úspěchu.
Potom ve čtvrtém patře to byla ona. Otevřela asi na pět centimetrů. Opřel jsem se do dveří, vtlačil se dovnitř a zavřel za sebou. Byl to pěkný byt. Stála tam a hleděla na mě. Bude křičet? napadlo mě. Před sebou jsem měl tu velkou věc. Přistoupil jsem k ní, popadl jsem ji za vlasy a za prdel a políbil ji. Tlačila se proti mně, jako by se se mnou chtěla rvát. Pořád ještě na sobě měla ty žluté šaty. Odtáhl jsem se a čtyřikrát jsem ji surově praštil. Když jsem ji popadl znovu, nekladla už takový odpor. Zapotáceli jsme se na podlaze. Natrhl jsem jí šaty u krku, pak jsem je roztrhl níž a roztrhal jí podprsenku. Obrovská, fantastická prsa. Líbal jsem jí je, pak jsem se přesunul k ústům. Šaty jsem jí vyhrnul nahoru a snažil se jí sundat kalhotky. Konečně byly dole. A já ho měl uvnitř. Vzal jsem si ji vestoje. Když jsem byl hotov, odhodil jsem ji na pohovku. Její číča se na mě dívala. Pořád ještě vypadala dobře.
"Běž do koupelny," řekl jsem jí. "Umyj se."
Šel jsem k ledničce. Byla tam láhev dobrého vína. Našel jsem dvě skleničky. Nalil jsem do obou. Když přišla, podal jsem jí sklenici a sedl si na pohovku vedle ní.
"Jak se jmenuješ?"
"Vera."
"Líbilo se ti to?"
"Ano. Já jsem ráda znásilněná. Věděla jsem, že mě sleduješ. Doufala jsem. Když jsem nastupovalo do výtahu bez tebe, myslela jsem, že jsi ztratil nervy. Znásilnili mě předtím jenom jednou. Pro hezkou ženskou je těžký sehnat chlapa. Všichni si myslí, že je nedosažitelná. Je to peklo."
"Ale podívej se, jak vypadáš a jak se oblíkáš. Uvědomuješ si, že mučíš na ulici všechny mužský?"
"Ano. Příště chci, abys použil pásek."
"Můj pásek?"
"Ano, na prdel, na stehna, na nohy. Ubližuj mi, a pak mi ho tam teprve strč. Řekni mi, že mě znásilníš!"
"Dobře, tak tě zmlátím a pak tě znásilním."
Popadl jsem ji za vlasy, bolestivě ji políbil a kousl ji do rtu.
"Mrdej mě!" řekla. "Mrdej mě!"
"Moment," řekl jsem, "musím si odpočinout!"
Rozepnula mi poklopec a vytáhla penis.
"Je nádhernej. Celej fialovej a ohnutej!"
Strčila si ho do pusy. Začalo na něm pracovat. Byla v tom hodně dobrá.
"Do prdele," řekl jsem, "do prdele!"
Dostala mě. Snažila se dobrých šest, sedm minut, pak se začal zvedat. Chytila mě zuby těsně pod žaludem a vysála ze mě všechen morek.
"Poslouchej," řekl jsem, "vypadá to, že tu zůstanu na celou noc. budu potřebovat sílu. Co bys řekla tomu, že bych se okoupal a ty bys zatím připravila něco k jídlu?"
"Dobře," řekla.
Šel jsem do koupelny, zavřel za sebou dveře a pustil teplou vodu. Šaty jsem si pověsil na háček na dveřích.
Dal jsem si výbornou horkou koupel a pak jsem vyšel s ručníkem kolem beder.
Sotva jsem vyšel, vešli do dveří dva poldové.
"Ten sviňák mě znásilnil!" řekla poldům.

"Tak moment," řekl jsem.
"Obleč se, kamaráde," řekl větší z policajtů.
"Hele, Vero, to snad je nějaká sranda, ne?"
"Ne, znásilnils mě! Znásilnils mě! A potom jsi mě přinutil k orálnímu styku!"
"Obleč se, kamaráde," opakoval ten velký policajt. "Nebudu ti to říkat dvakrát!"
Vrátil jsem se do koupelny a začal se oblékat. Když jsem vyšel ven, nasadili mi želízka.
Vera to zopakovala: "Násilníku!"
Jeli jsme dolů výtahem. Když jsme procházeli halou, ohlíželo se po mně několik lidí. Vera zůstala u sebe v bytě. Policajti mě surově hodili na zadní sedadlo.
"Co se děje, kámo?" zeptal se jeden z nich. "Ty si míníš zničit život kvůli jedný pizdě? To není rozumný."
"Nebylo to tak docela znásilnění," řekl jsem.
"Málokdy to je úplně znásilnění."
"Jo," řekl jsem, "myslím, že máte pravdu."
Prošel jsem registrací. Šoupli mě do cely.
Řídí se jenom podle toho, co jim řekla ta ženská, pomyslel jsem si. Kde je nějaká rovnoprávnost?
Potom mě napadlo: Znásilnils ji nebo neznásilnil?
Nevěděl jsem.
Nakonec jsem usnul. Ráno byl grapefruit, kukuřičná kaše, káva a chleba. Grapefurit? Fajnový místo. Jo.
Byl jsem v cele asi čtvrt hodiny, když se otevřely dveře.
"Máte štěstí, Bukowski, ta dáma své obvinění stáhla."
"To je skvělý! Skvělý!"
"Ale dávejte si bacha."
"Jasně, jasně!"
Dostal jsem svůj majetek a vyšel ven. Nasedl jsem na autobus, přestoupil, dojel do činžovní čtvrti a pak už jsem stál před domem "Hudson Arms". Nevěděl jsem, co mám dělat. Musel jsem tam stát dobrých pětadvacet minut. Byla sobota. Pravděpodobně byla doma. Šel jsem k výtahu, nastoupil a zmáčkl tlačítko do třetího poschodí. Vystoupil jsem. Zaklepal na dveře. Byla tam. Vtlačil jsem se dovnitř.
"Mám další dolar pro tvýho kluka," řekl jsem.
Vzala si ho.
"Děkuju! Děkuju mockrát!"
Nastavila mi pusu. Chutnala jako vlhká guma vakuové pumpy. Ven se vystrčil tlustý jazyk. Sál jsem ho dovnitř. Potom jsem jí nadzdvihl šaty. Měla krásnou velkou prdel. Obrovskou prdel. Široké modré kalhotky s malou dírkou vlevo. Stáli jsme před velkým nástěnným zrcadlem. Popadl jsem ji za tu velkou prdel a zabořil jazyk do té vakuové pusy. Naše jazyky se proplétaly jako dva šílení hadi. Přede mě vyskočilo cosi velikýho.
Idiotský synek stál uprostřed pokoje a šklebil se na nás.

ODPORNÉ MĚSTO

Frank šel dolů po schodech. Neměl rád výtahy.
Neměl rád spoustu věcí. Schody neměl rád o trochu míň než výtahy.
Recepční u přepážky na něho zavolal: "Pane Evansi! Mohl byste na chviličku, prosím vás?"
Obličej recepčního připomínal kukuřičnou kaši. Frank měl co dělat, aby ho nepraštil. Recepční se rozhlédl po hale a pak se k němu velice důvěrně naklonil:
"Pane Evansi, my vás sledujeme."
Recepční se znovu rozhlédl po hale, zkontroloval, že tam nikdo není, a znovu se k Frankovi naklonil:
"Pane Evansi, my vás sledujeme a jsme přesvědčeni, že ztrácíte rozum."
Recepční se narovnal a zadíval se Frankovi přímo do očí.
"Chtěl bych dnes jít do kina," řekl Frank. "Nevíte, jestli někde ve městě dávají nějaký dobrý film?"
"Neodbíhejme od tématu, pane Evansi."
"Tak dobře, přicházím o rozum. Máte pro mě ještě něco?"
"Chceme vám pomoci, pane Evansi. Myslím, že jsme část vašeho rozumu našli. Chcete ji vrátit?"
"Tak dobře, vraťte mi kousek mýho rozumu."
Recepční sáhl pod pult a vytáhl cosi zabalené do celofánu.
"Tady ho máte, pane Evansi."
"Děkuju."
Frank si strčil balíček do kapsy kabátu a vyšel ven. Byl chladný podzimní večer a on se vydal ulicí směrem na západ. U první boční uličky zastavil a zašel za roh. Sáhl do kabátu a vytáhl zabalený balíček, rozbalil celofán. Vypadalo to jako sýr. Kousl si. Chutnalo to jako sýr. Celé to snědl, vrátil se z uličky na hlavní třídu a pokračoval původním směrem. Zabočil do prvního kina, na které natrefil, koupil si lístek a vešel do tmy. Sedl si dozadu. Uvnitř nebylo mnoho lidí. Místnost smrděla močí. Ženské na plátně byly oblečené jako ve dvacátých letech a muži měli pomádu ve vlasech, které si česali rovně dozadu. Jejich nosy mu připadaly strašně dlouhé a zdálo se, že muži mají taky namalované oči. Dokonce to ani nemělo zvuk. Titulky běžely dole pod obrazem: BLANCHE PŘIŠLA DO VELKÉHO MĚSTA. Nějaký chlápek s rovně sčesanými napomádovanými vlasy nutil Blanche pít z láhve ginu. Vypadalo to; že se Blanche ožrala. BLANCHE SE ZATOČILA HLAVA. NÁHLE JI POLÍBIL.

Frank se rozhlédl kolem sebe. Zdálo se, že všude sebou škubají nakrátko ostříhané hlavy. V kině nebyly žádné ženy. Vypadalo to, že si je hoši navzájem kouří. Dělali to pořád dokola. Jako by se nikdy neunavili. Zdálo se, že muži, kteří sedí sami, ustavičně onanují. Sýr byl dobrý. Přál si, aby mu dal recepční toho sýru víc.
ZAČAL BLANCHE SVLÉKAT.
Pokaždé, když se kolem sebe rozhlédl, byl jeden chlápek čím dál blíž u něho. Potom se Frank vrátil pohledem k filmu a chlap se zase posunul o pár sedadel blíž k němu.
MILOVAL SE S BLANCHE, KDYŽ BYLA V OPILOSTI BEZMOCNÁ.
Opět se rozhlédl. Chlápek byl 3 sedadla od něho. Těžce oddechoval. Potom se chlápek objevil na sedadle přímo vedle něj.
"Do prdele," řekl ten chlápek. "Do prdele, úúú, úúú. Áááá. Ách, ách! Íií! Uf!"
KDYŽ BLANCHE NÁSLEDUJÍCÍHO JITRA PROCITLA, POCHOPILA, ŽE BYLA ZPRZNĚNA.
Chlápek smrděl, jako by si nikdy neutíral zadek. Naklonil se k němu a z koutku úst mu tekla slina.
Frank zmáčkl knoflík na svém finském noži:
"Opatrně!" řekl chlápkovi. "Jestli se ještě kousek přiblížíš, mohl by ses poranit o tohle!"
"Panebože!" řekl chlápek. Vstal a uháněl řadou sedadel k uličce, potom rychle proběhl uličkou k přední řadě sedadel. Seděli tam jiní dva chlápci. Jeden z nich honil druhýho, který ho ojížděl. Chlápek, který Franka obtěžoval, se tam posadil a pozoroval je.
BLANCHE ZÁHY ZJISTILA, ŽE JE V DOMĚ, KDE SE PROVOZUJE PROSTITUCE.
Potom se Frank potřeboval vymočit. Vstal a zamířil k nápisu MUŽI. Vešel dovnitř. Tam to opravdu smrdělo. Pozvracel se, otevřel dveře od kabinky a vešel dovnitř. Vytáhl penis a začal chcát. Náhle uslyšel nějaké zvuky.
"Úúúúú do prdele úúúúú do prdele úúúúú úúúúú panebože, to je had, to je kobra, ježíšikriste, úúú úúú!"
V přepážce mezi kabinkami byla vyvrtaná díra. Uviděl v ní oko nějakýho chlápka. Vzal ptáka, zamířil jím bokem a nachcal chlapovi do oka.
"Úúúúú úúúúú, ty hnusnej čuráku!" řekl ten chlápek. "Úúú, ty odpornej malej zmrde!
"Slyšel, jak si chlap utrhl kus toaletního papíru a utírá si obličej. Potom se ten chlápek rozplakal. Frank vyšel z kabinky, umyl si ruce. Nechtěl už se dál dívat na film. Byl zpátky na ulici a vracel se do svého hotelu. Najednou byl zpátky v hale. Recepční na něho kývl.
"Jo?" zeptal se Frank.
"Podívejte, pane Evansi, je mi to líto. Jenom jsem si z vás utahoval."
"O co šlo?"
"Však víte."
"Ne, nevím."
"No o tom ztrácení rozumu. Byl jsem opilý, víte. Nikomu to neříkejte, přišel bych o práci. Pil jsem. Já vím, že vy neztrácíte rozum. Jenom jsem žertoval."
"Jenže já ztrácím rozum," řekl Frank, "a děkuju za ten sýr." Pak se otočil a zamířil ke schodům. Když vešel do svého pokoje, posadil se k psacímu stolu. Vytáhl svůj finský nůž, zmáčkl tlačítko a prohlížel si čepel. Byl dobře nabroušený z obou stran. Bylo s ním možné bodnout i krájet. Znovu zmáčkl tlačítko a zasunul nůž zpátky do kapsy. Potom Frank našel pero a papír a začal psát:
"Milá maminko,
tohle je odporné město. Vládne zde Ďábel. Všude jen samý sex, který není předmětem Krásy, jak to zamýšlel Bůh, nýbrž jen nástroj Zla. Ano, s velkou pravděpodobností toto město padlo do rukou ďáblu, do rukou Zla. Mladé dívky jsou nuceny pít gin, potom je ty bestie připraví o pel jejich panenství a přinutí je sloužit v domech hříchu a prostituce. Je to strašné. Je to neuvěřitelné. Mé srdce trpí.
Včera jsem se procházel po pobřeží. Vlastně ne tak úplně po pobřeží, ale nahoře po útesech. Pak jsem se na chvíli zastavil a posadil se, abych se nadýchal Krásy. Moře, obloha, písek. Život se stal Věčným Požehnáním. Pak se přihodila ta nejkouzelnější věc. Zespodu mě zahlédly 3 malé veverky a začaly šplhat nahoru po útesu. Viděl jsem, jak jejich tvářičky vykukují zpoza kamenů a proláklin v útesech, když za mnou šplhaly. Nakonec přišly až k mým nohám. Očima se mi dívaly do tváře. Nikdy jsem, maminko, neviděl krásnější oči - oči neposkvrněné Hříchem: celá obloha, celé moře, Věčnost v těch očích. Nakonec,jsem se pohnul a ony... "
Ozvalo se zaklepání na dveře. Frank vstal, šel ke dveřím a otevřel. Byl to recepční.
"Pane Evansi, prosím vás, musím s vámi mluvit."
"Dobře, pojďte dál."
Recepční za sebou zavřel dveře a zůstal stát před Frankem. Táhlo z něho víno.
"Pane Evansi, prosím vás, neříkejte našemu vedení o tom nedorozumění."
"Vůbec nevím, o čem mluvíte."
"Jste skvělej chlap, pane Evansi. Víte, já chlastám."
"Budiž vám odpuštěno. A teď jděte."
"Pane Evansi, něco vám musím říct."
"Dobře. Co je to?"
"Zamiloval jsem se do vás, pane Evansi."
"Máte na mysli moji duši, chlapče?"
"Ne, do vašeho těla, pane Evansi."
"Cože?"
"Do vašeho těla, pane Evansi. Neurážte se, prosím vás, ale chtěl bych, abyste mi ho tam vrazil!"

"Cože?"
"ABYSTE MI HO TAM VRAZIL, pane Evansi! Do mě ho strkala polovina námořnictva Spojených států! A ti hoši vědí, co člověku dělá dobře, pane Evansi. Není nad pěknou čistou řiť!"
"Okamžitě opustíte můj pokoj!"
Recepční objal Franka kolem krku a pak se náhle jeho ústa ocitla na Frankových ústech. Ústa recepčního byla velmi vlhká a studená, smrdělo mu z nich. Frank ho odstrčil.
"Ty svinskej hajzle! TYS MNĚ DAL PUSU!"
"Miluju vás, pane Evansi!"
"Ty všivej prasáku!"
Frank vytáhl nůž, zmáčkl knoflík, čepel vyskočila a on ji zabořil recepčnímu do břicha. Potom ji vytáhl.
"Pane Evansi... panebože..."
Recepční spadl na podlahu. Oběma rukama se držel za poraněné místo a snažil se zastavit krvácení.
"Ty hajzle! TYS MNĚ DAL PUSU!"
Frank se sehnul a rozepnul recepčnímu poklopec. Vytáhl mu penis, natáhl ho vzhůru a asi ve třech čtvrtinách ho uřízl.
"Panebože panebože panebože..." zamumlal recepční.
Frank šel do koupelny, vzal tu věc a hodil ji do záchodové mísy. Potom spláchl. Umyl si ruce pečlivě mýdlem a vodou. Vyšel z koupelny a posadil se zpátky k psacímu stolu. Uchopil opět pero.
"... utekly, ale zahlédl jsem Věčnost.
Maminko, musím se z tohoto města odstěhovat, musím pryč z tohoto hotelu - Ďábel zde vládne téměř všem lidem. Napíšu ti z dalšího města - snad ze San Franciska, z Portlandu nebo ze Seattlu. Mám pocit, že se vydám na sever. Neustále na tebe myslím a doufám, že jsi šťastná a zdravá. At' Tě náš Pán po celý čas provází.
S láskou,
Tvůj syn
Frank"

Napsal adresu na obálku, zalepil ji, nalepil poštovní známku a potom si šel dát dopis do vnitřní kapsy kabátu, který visel ve skříni. Pak vytáhl z komory kufr, položil ho na postel, otevřel a začal se balit.

BER NEBO NECHEJ BÝT

Šel jsem po ulici zalité sluncem a nevěděl, do čeho píchnout. Pořád jsem jen šel a šel. Jako by se mi něco mělo přihodit. Rozhlídl jsem se a uviděl jsem železniční koleje a vedle kolejí stála neohozená bouda. Byl na ní nápis:
HLEDÁ SE POMOC
Vešel jsem dovnitř. Seděl tam malý stařík v modrozelených podvlékačkách, který žvýkal tabák.
"Jo?" zeptal se.
"Já, ehm, já, ehm, já..."
jo, pojď dál člověče, vymáčkni se! Co chceš?"
"Viděl jsem... váš nápis... hledá se pomoc."
"Ty se chceš zapsat?"
"Zapsat? Na co?"
"Do prdele, není to flek pro nějakou křehotinku!"
Naklonil se a odplivl si do špinavého plivátka, potom dál zpracovával svůj žmolek, přičemž vtahoval tváře do bezzubých úst.
"Co budu dělat?" ptal jsem se.
"To ti řeknou, co budeš dělat!"
"Chci vědět, co je to za práci."
"Železniční traťová parta, někde na západ od Sacramenta."
"Sacramenta?"
"Slyšels dobře, panebože. Já mám spoustu práce, člověče. Chceš se zapsat nebo ne?"
"Zapíšu se, zapíšu..."
Podepsal jsem se na papír, který měl na desce s klipsem. Měl jsem číslo 27. Napsal jsem tam dokonce svoje pravé jméno.
Podal mi lístek. "Budeš i s nářadím na nástupišti 21. Budeme mít pro vás speciální vlak."
Vložil jsem si lístek do své prázdné peněženky.
Znovu si odplivl. "Podívej, chlapče, mně je jasný, že jsi tak trochu praštěnej. Tahle trať se stará o spoustu podobnejch případů, jako jsi ty. Je to tak trochu humanitární pomoc. Jsme hodný lidi. Vždycky pamatuj na starýho - - - Nezapomeň se o nás tu a tam v dobrým zmínit. A až budeš na trati, poslouchej svýho předáka. Je na tvý straně. Můžeš si tam na poušti ušetřit něco peněz. Bůh ví, že je tam není kde utratit. Ale v sobotu večer, hochu, v sobotu večer..."
Zase se naklonil ke svému plivátku a pak se vrátil zpátky:
"No prostě v sobotu večer půjdeš do města, ožereš se, necháš si ho za pár šupů vykouřit od nějaký ilegálně přistěhovaný mexický seňority, vrátíš se a bude ti líp. Tyhle rychlovky vysávají mizérii chlapovi přímo z palice. Já v takový partě začínal, a teď jsem tady. Hodně štěstí, chlapče."
"Děkuju vám, pane."
"A teď už táhni do prdele! Mám práci...!"

Na nástupiště 21 jsem dorazil ve stanovený čas. U mého vlaku postávali samí chlápci v hadrech, smrděli, smáli se, kouřili balené cigarety. Šel jsem blíž a postavil se kousek od nich. Potřebovali ostříhat a oholit a chovali se zároveň srdnatě i trochu nervózně.
Potom nám řekl jeden Mexičan s jizvou po noži na tváři, ať si nastoupíme. Nastoupili jsme. Okny nebylo vidět.
Sedl jsem si na poslední sedadlo v našem voze. Ostatní všichni seděli vpředu, smáli se a povídali si. Jeden z chlapů vytáhl půllitr whisky a asi sedm nebo osm z nich si trochu loklo.
Začali se po mně otáčet. Zaslechl jsem poznámky na svou adresu:
"Co s ním je, s tím hajzlíkem?"
"Myslí si, že je něco lepšího než my?"
"Jede s náma makat, člověče."
"Kdo si myslí, že je?."
Díval jsem se z okna, pokoušel jsem se o to, třebaže ho neumyli už dobrých 25 let. Vlak se dal do pohybu a já v něm byl s nimi. Bylo jich asi 30. Příliš dlouho neotáleli. Natáhl jsem se na sedadle a pokoušel se usnout.
"ŠŠŠŠŠ!"
Prach a špína mi vletěly do tváře a do očí. Uslyšel jsem, že někdo je pod sedadlem. Opět se ozval ten svištící zvuk a masa 25 let starého prachu mi stoupala do chřípí, do úst, do očí, na řasy. Vyčkával jsem. Potom se to opakovalo.
Opravdu dobrá trefa. Ať byl tam dole kdokoli, začínal v tom být úžasně dobrý.
Vyskočil jsem. Zaslechl jsem zase ten zvuk zpod sedadla a za chvíli vylezl a utíkal dopředu. Praštil sebou na sedadlo, snažil se být součástí party, ale zaslechl jsem, jak povídá:
"Jestli sem přijde, tak doufám, že mi, chlapi, pomůžete! Slibte, že mi pomůžete, jestli sem přijde!"
Žádné sliby jsem neslyšel, ale byl v bezpečí: nepoznal bych jednoho od druhého.
Těsně předtím, než jsme opustili Louisianu, jsem si musel jít dopředu pro hrníček vody. Pozorovali mě.
"Koukněte na něho. Koukněte na něho."
"Hnusnej hajzl."
"Kdo si myslí, že je?"
"Hajzl, vyřídíme si to s ním, jen co budeme sami někde na trati, ještě bude plakat, všem nám je pěkně vykouří!"
"Podívejte! Má ten papírovej kelímek vzhůru nohama! Pije ze špatnýho konce! Jen se na něj podívejte! Pije z toho užšího konce! Ten chlap je kretén!"
"Jen počkejte, až budeme na kolejích, bude nám kouřit ptáky!"
Obrátil jsem do sebe kelímek, nalil si znovu a znovu ho vypil, obrácenou stranou. Hodil jsem kelímek do odpadkového koše a vrátil se na místo. Slyšel jsem:
"Jo, chová se jako kretén. Možná se rozešel s holkou."
"Jak by takovej chlápek mohl mít holku?"
"Nevím. Viděl jsem už bláznivější věci..."
Projížděli jsme Texasem; když přišel mexický předák s konzervami. Rozdal nám je. Některé z nich neměly žádnou nálepku a byly ošklivě vyboulené.
Pak se vrátil ke mně.
"Ty seš Bukowski?"
"Ano."
Podal mi konzervu s nápisem Luncheon Meat a do sloupce "J" si k mýmu jménu napsal "75". Všiml jsem si, že ve sloupci "V" jsem už dlužil "45,90" dolarů. Potom mi podal malou konzervu fazolí. A do sloupce "J" připsal "45".
Pak se vrátil zpátky do přední části vozu.
"Hej! Kde je, do prdele, otvírák na konzervy? Jak to máme žrát bez otvíráku?" zeptal se kdosi.
Předák prošel lítačkami na chodbičku a byl pryč.
V Texasu jsme zastavovali kvůli vodě, oázy zeleně. Na každé zastávce zdrhli dva, tři nebo čtyři chlapi. Když jsme přijeli do El Pasa, zbylo nás z jednatřiceti jen 23.
V El Pasu náš vagón odpojili a vlak pokračoval dál. Mexický předák prošel vozem a řekl: "Musíme se zastavit v El Pasu. Budete spát v hotelu."
Rozdal nám lístky.
"To jsou poukázky na ubytování v hotelu. Tam přespíte. Ráno nasednete na vlak do Los Angeles do vozu číslo 24 a odtamtud pojedete do Sacramenta. Tady máte poukázky na hotel."
Zase přišel zvlášť za mnou.
"Ty seš Bukowski?"
"Ano."
"Tady máš hotel."
Podal mi lístek a napsal "12,50" do kolonky "U".
Nikomu se nepodařilo svoje konzervy otevřít. Později je zase vybrali a rozdali je další partě, která jela za námi.
Svůj lístek jsem vyhodil a přespal jsem v parku asi dva bloky od hotelu. Probudil mě řev aligátorů, zvláště jednoho z nich. V jezírku uprostřed parku jsem napočítal čtyři nebo pět aligátorů a asi jich tam bylo i víc. Byli tam taky dva námořníci v bílých uniformách. Jeden z námořníků stál ožralý uprostřed jezírka a tahal krokodýla za ocas. Krokodýl se vztekal, ale byl pomalý a nedokázal dostatečně otočit krk, aby námořníka dostal. Druhý námořník stál na břehu s mladou holkou a smáli se. Potom, zatímco námořník v jezírku pořád ještě bojoval s aligátorem, odešel ten druhý i s holkou pryč. Otočil jsem se na druhý bok a spal dál.
Cestou do Los Angeles se jich stále víc během zastávek na doplnění vody vytrácelo. Když jsme dorazili do Los

Angeles, zbylo nás z jednatřiceti 16.
Mexický předák procházel vlakem.
"V Los Angeles zůstaneme dva dny. Dostavíte se ve středu ráno v 9:30 na nástupiště 21 k vozu číslo 42. Máte to napsáno na obálce, ve který máte lístky do hotelu. Dostali jste také stravenky, za který se můžete najíst ve Francouzský kavárně na Main Street." Podal každému dvě knížečky, na jedné stálo UBYTOVÁNÍ, na druhé STRAVA.
"Ty seš Bukowski?" zeptal se.
"Ano."
Podal mi moje knížečky. A připsal do mého sloupce "U" 12,80 a do sloupce "J" 6,00.
Vyšel jsem před nádraží a cestou přes náměstí jsem si všiml dvou menších chlápků, kteří přijeli vlakem se mnou. Šli rychleji než já a blížili se ke mně zprava. Ohlédl jsem se po nich.
Oba nasadili široký úsměv a řekli: "Ahoj! Jak se máš?"
"Mám se dobře, dík."
Pokračovali dál ještě rychleji a zmizeli v Losangeleské třídě směrem k Main Street...
V kavárně použili hoši stravenky na pivo. Já jsem svoje stravenky taky vyměnil za pivo. Pivo stálo jen deset centů.
Většina se jich rychle opila. Stál jsem na konci barového pultu. Už o mně nemluvili.
Propil jsem všechny svoje stravenky a potom jsem prodal poukaz na ubytování jinýmu tulákovi za 50 centů. Dal jsem si dalších 5 piv a vyšel ven.
Vydal jsem se na procházku. Šel jsem na sever. Potom na východ. Potom zase na sever. Potom jsem šel kolem smetiště, kde se válelo spoustu rozmlácených aut. Jeden chlápek mi kdysi říkal: "Každou noc spím v jiný značce auta. Včera jsem spal ve fordu, noc předtím v chevroletu. Dneska budu spát v cadillacu."
Našel jsem bránu ovázanou řetězem, ale branka byla ohnutá a já byl dost hubený, abych se škvírou protáhl. Rozhlédl jsem se a našel si cadillac. Modelu jsem si nevšiml. Uložil jsem se na zadní sedadlo a usnul.
Muselo být asi šest ráno, když jsem uslyšel křičet nějakýho kluka. Bylo mu asi patnáct let a v ruce měl baseballovou pálku:
"Vypadni odsud! Vypadni z mýho auta, ty zasranej tuláku!"
Kluk vypadal vystrašeně. Měl na sobě bílou košili a tenisky a vpředu mu chyběl zub.
Vystoupil jsem.
"Zůstaň stát, kde jsi!" ječel. "Stůj, stůj!" Namířil pálku na mě.
Pomalu jsem se vydal k bráně, která už byla otevřená, i když ne moc.
Potom z chatrče pobité férovým papírem vyšel tlustý a ospalý padesátník.
"Tati!" ječel kluk. "Tenhle chlap byl v jednom našem autě! Našel jsem ho, jak spí na zadním sedadle!"
"Je to pravda?"
"Jo, je to pravda, tati! Našel jsem ho, jak spí na zadním sedadle v jednom z našich aut!"
"Co jste dělal v našem autě, pane?"
Starší chlápek byl blíž k bráně než já, ale já k ní přesto dál mířil.
"Ptal jsem se vás, co jste dělal v našem autě."
Přiblížil jsem se k bráně.
Starší chlápek popadl hůlku z klukových rukou, přiběhl ke mně a koncem pálky mě tvrdě praštil do břicha.
"Uf!" vyjekl jsem, "panebože!"
Nemohl jsem se narovnat. Couval jsem zpátky. Kluk získal odvahu, když to viděl.
"Já ho dostanu, tati! Já ho dostanu!"
Kluk si vzal pálku od starýho chlapa a začal s ní pohupovat. Potom mě mlátil úplně všude. Přes záda, po bocích, po obou nohou, přes kolena, přes kotníky. Mohl jsem si tak akorát chránit hlavu. Držel jsem si paže kolem hlavy a on mě přes ně mlátil. Ustoupil jsem k drátěnému plotu.
"Já ho dostanu, tati! Dostanu ho!"
Kluk nemínil skončit. Občas se mi pálka trefila do hlavy.
Konečně starý chlap řekl: "To už stačí, synku."
Kluk mě ale dál mlátil pálkou.
"Synku, řekl jsem, že to stačí."
Otočil jsem se a zůstal viset na drátech plotu. Chvíli jsem se nemohl vůbec hýbat. Dívali se na mě. Konečně jsem se zvedl a dokázal jsem se udržet na nohou. Vrávoral jsem směrem k bráně.
"Pusť mě na něho, tati!"
"Ne, synku."
Prošel jsem bránou a vydal se na sever. Při chůzi mě všechno bolelo. Začal jsem opuchat. Šel jsem stále menšími kručky. Bylo mi jasné, že o moc dál nedojdu. Kolem byly jen další skládky. Potom jsem mezi dvěma skládkami uviděl prázdnou parcelu. Zamířil jsem tam a vyvrtl si kotník v nějaké díře. Rozesmál jsem se. Parcela se svažovala dolů. Potom jsem zakopl o větev, která trčela nad zemí z jednoho keře. Když jsem vstal, měl jsem dlaň rozříznutou o zelený střep, který v ní zůstal vězet. Láhev od vína. Vytáhl jsem sklo z rány. Krev se mísila se špínou. Odstranil jsem hlínu a sál si ránu. Když jsem spadl podruhé, přetočil jsem se na záda, zařval bolestí a pak pohlédl do ranní oblohy. Byl jsem zpátky ve svém městě, v Los Angeles. Nad obličejem mi tančily malé mušky. Zavřel jsem oči.

DOLAR A DVACET CENTŮ

konec léta miloval ze všeho nejvíc, ne podzim, i když možná to už vlastně byl podzim, na pláži už začínala být zima a on

se rád procházel těsně po západu slunce podél vody, nikde žádní lidé a voda vypadala špinavě, voda vypadala mrtvolně a racci ještě nechtěli jít spát, nenáviděli spánek. racci slétali dolů, nalétávali na jeho oči, jeho duši, na to, co z jeho duše zbylo.
když vám toho z duše moc nezbývá a víte to, pořád ještě nějakou duši máte.
posadil se a díval se přes vodu do dáli, a když se díváte přes vodu do dáli, připadá vám všechno úplně neuvěřitelné. například, že existují takové státy jako Čína nebo USA nebo místa jako Vietnam. nebo že byl někdy dítě. ne, když na to přijde, zase to tak neuvěřitelné není; měl přece tak zasraný dětství, že na to nikdy nezapomene. a dospělost: všechna ta zaměstnání a všechny ty ženy, potom žádná žena a žádné zaměstnání. v šedesáti tulák. vyřízenej. nic. má v hotovosti dolar a 20 centů. nájem zaplacený na týden. oceán... vzpomínal na ženy, některé na něho byly hodné. jiné byly prostě bestie, hrabivky, bláznivky a příšerný palice. pokoje, postele, domy, Vánoce, zaměstnání, zpívání, nemocnice a prázdnota, prázdné dny a noci beze smyslu a bez naděje.
a teď zhodnocení těch šedesáti let: dolar a 20 centů.
pak uslyšel, jak se za jeho zády někdo směje. měli přikrývky, láhve a plechovky s pivem, kávu a obložené chleby. smáli se a smáli. dva mladí kluci, dvě mladé holky. štíhlá, pružná těla. žádné starosti. potom si ho jeden z nich všiml.
"hele, co TO je?"
"jéžiš, nemám tušení!"
nehýbal se.
"je to člověk?"
"dýchá? šoustá?"
"CO by mohl šoustat?"
všichni se rozesmáli.
zvedl svou láhev s vínem. trocha tam ještě zbyla. tohle byla vhodná chvíle, aby ji dopil.
"HÝBE se to! podívejte, HÝBE se to!"
vstal a oprášil si písek z kalhot.
"máto ruce a nohy! máto obličej!"
"OBLIČEJ?"
zase se rozesmáli. nechápal to. děti se takhle nechovaly. děti nebyly zlé. co byli tihle zač?
zamířil k nim.
"stáři není žádná ostuda."
jeden z mladíků právě dopíjel plechovku piva. odhodil ji stranou.
"ostuda je promarnit svůj život. vy mi jako takovej marnej případ připadáte."
"ale jsem přesto dobrý člověk, chlapče."
"dejme tomu, že by ti jedna z těch holek ukázala čiču, tatíku. co bys dělal?"
"Rode, NEMLUV takhle!"
to promluvila mladá holka s dlouhými zrzavými vlasy. nechávala si vlasy volně vlát ve větru, jako by se celá v tom větru houpala, prsty nohou zabořené v písku.
"co bys na to říkal, tatíku? co bys dělal? co? co bys dělal, kdyby ti ji jedna z těch holek nastrčila?"
vydal se dál, obešel jejich deku a zamířil pískem na dřevěnou promenádu.
"Rode, proč jsi s tím starým ubožákem tak hnusně mluvil? já tě občas NENÁVIDÍM!"
"POJĎ SEM, kočičko!"
"NE!"
otočil se a uviděl, jak Rod děvče honí po pláži. dívka křičela a pak se rozesmála. Rod ji dohonil a oba upadli do písku, zápolili spolu a smáli se. viděl, že druhý pár tam stojí a vášnivě se líbají.
dostal se na promenádu, posadil se na lavičku a otíral si písek z chodidel. potom si obul boty. za deset minut byl zpátky ve svém pokoji. zul si boty a natáhl se na postel. nerozsvítil.
ozvalo se zaklepání na dveře.
"pane Sneede?"
"ano?"
dveře se otevřely. byla to domácí, paní Connersová. paní Connersové bylo pětašedesát, nedokázal ve tmě rozeznat její obličej. byl rád, že nedokáže její obličej ve tmě rozeznat.
"pane Sneede?"
"ano?"
"uvařila jsem trochu polévky. trochu dobré polévky. mohu vám přinést?"
"ne, já nechci."
"ale no tak, pane Sneede, je to dobrá polévka, opravdu dobrá! já vám talíř přinesu!"
"ach, tak dobře."
vstal, sedl si na židli a čekal. nechala dveře otevřené a z chodby sem dopadalo světlo. pruh světla mu procházel přes nohy a klín. do pruhu světla na stole položila polévku. talíř polévky a lžíci.
"bude vám chutnat, pane Sneede. já dělám dobré polévky."
"děkuju," řekl.
seděl tam a zíral do polévky. byla žlutá jako chcanky. kuřecí polévka. bez masa. seděl a sledoval malá kolečka mastnoty na hladině. chvíli seděl zcela nečinně. potom vzal lžíci a uložil ji zpátky do příborníku. polévku přenesl k oknu, vyhákl jedno křídlo a tiše ji vylil ven. chvíli se trošičku kouřilo ze země. potom bylo po všem. vrátil talíř do příborníku, zavřel dveře a vrátil se do postele. tma ještě zhoustla. měl rád tmu, tma měla smysl.

když pozorně poslouchal, slyšel hučení oceánu. chvíli oceánu naslouchal. potom si vzdychl, hluboce si povzdechl a zemřel

BEZ PONOŽEK

Barney jí ho vrazil do zadku, zatímco mě kouřila; Barney se udělal jako první, strčil jí do zadku palec, zavrtěl jím a zeptal se: "jaký je tohle?" nemohla mu v té chvíli odpovědět. dodělávala mě. potom jsme asi hodinu dál chlastali. potom jsem přešel k řiti já. Barney si vzal pusu. potom odešel domů. já šel taky k sobě. upil jsem se do spánku.
muselo být asi půl páté odpoledne, když se ozval zvonek u dveří. byl to Dan. byl to vždycky Dan, když mi bylo blbě nebo jsem se potřeboval vyspat. Dan byl komoušský intelektuál, který vedl básnickou dílnu a vyznal se ve vážné hudbě; měl zastřiženou bradku a během řeči pořád dokola používal různé rádoby vtipné ironické poznámky, ba co hůř - psal rýmovanou poezii.
Podíval jsem se na něho: "ale do prdele," řekl jsem.
"zase kocovina, Buku? Buk a básně, blejou krásně!"
přesně. běžel jsem na záchod a vyzvracel se.
když jsem se vrátil, seděl na pohovce a tvářil se docela drze.
"jo?" zeptal jsem se.
"no, potřebovali bychom pár tvejch básní do jarního čtení."
nikdy jsem na ta čtení nechodil, nikdy jsem se o ně nezajímal, ale on přesto už několik let chodil a já nevěděl, jak se ho slušně zbavit.
"Dane, já žádný básně nemám."
"mívals jich plnou skříň."
"já vím."
"vadilo by ti, kdybych se do tý skříně podíval?"
"jen si poslu."
šel jsem do ledničky a vytáhl si pivo. Dan seděl v obýváku s nějakými zmuchlanými papíry.
"řekl bych, že tahle není špatná. hmmm, tahle je ale odporná! tahle taky stojí za hovno. a tahle taky. hihihi! co se ti stalo, Bukowski?"
"nevím."
"hmmmmmmmm. tahle je ale hrozně špatná. úúú, ta ale stoji úplně za hovno! a tahle!"
nevím, kolik piva jsem vypil, zatímco on hodnotil mé básně. ale začal jsem se cítit trochu líp.
"tahle je..."
"Dane?"
"ano. ano?"
"neznáš nějakou kundu?"
"cože?"
"neznáš nějaký ženský, který by vzdychaly po deseti až patnácticentimetrovým?"
"tyhle básně..."
"vyser se na básničky! chce to kundu, hochu, kundu!"
"no tak je tady Vera..."
"jedem!"
"některý ty básničky se mi docela líbí..."
"vezmi si je. chceš pivo, než se oblíknu?"
"no, jedno by neškodilo."
podal jsem mu pivo, svůj roztrhaný župan shodil na zem a oblékl si šaty sešlé časem. veršotepec. jedny boty. roztrhané spodky, zip na kalhotách, který se dá zapnout jen do tří čtvrtin své délky. vyšli jsme ze dveří a nasedli do auta. zastavil jsem se pro malou lahvinku skotské.
"nikdy jsem tě neviděl jíst," řekl Dan, "jíš vůbec někdy?"
"jenom vybrané věci."
cestou k Veře mě naváděl na cestu. vystoupili jsme, skotská, já a Dan. zazvonili jsme na zvonek u docela drahého bytu.
Vera otevřela: "ach, nazdar, Dane."
"Vero, to je... Charles Bukowski."
"úúú, odedávna jsem byla zvědavá, jak Charles Bukowski vypadá."
"jo. já taky," protlačil jsem se kolem ní dovnitř. "máš nějaký sklenky?"
"úúú, ano."
Vera přišla se sklenicemi. na pohovce seděl nějakej chlápek. nalil jsem skotskou do dvou sklenek, jednu podal Veře, druhou si nechal v ruce, a pak jsem si sedl na pohovku mezi Veru a toho chlápka, co tam už seděl. Dan seděl naproti nám.
"pane Bukowski," začala Vera, "četla jsem vaši poezii a..."
"vyser se na poezii," řekl jsem.
"úúú," řekla Vera.
vypil jsem skotskou do dna, chytl jsem ji a vyhrnul jí šaty výš nad kolena. "máš nádherný nohy," řekl jsem jí.
"myslím, že jsem trochu tlustá," řekla.
"ale vůbec ne! právě akorát!"

nalil jsem si další skotskou, naklonil se k ní a políbil ji na koleno. znovu jsem si trochu lokl a začal ji líbat trochu výš na noze.
"sakra, já půjdu!" řekl ten chlápek na druhém konci pohovky. vstal a odešel.
svoje polibky jsem prokládal útržky hloupého tlachání. dolil jsem jí sklenku. brzy jsem měl její šaty vyhrnuté až k zadku. uviděl jsem kalhotky. byly to nádherné kalhotky. nebyly z takové té obvyklé látky, jak se kalhotky dělávají, vypadaly spíš jako starodávný přehoz přes postele - jakoby sešité z jednotlivých čtverečků té měkké hedvábné látky; jako miniaturní přehoz do ložnice ve tvaru kalhotek - a jemné barvy: zelená, modrá, zlatá a levandulová. měla fakt rajcovní kalhotky.
vytáhl jsem hlavu strčenou mezi jejíma nohama a naproti nám seděl Dan a celý se leskl. "Dane, kamaráde," oslovil jsem ho, "myslím, že je načase, abys šel."
můj kamarád Dan odešel jen se zdánlivou zdráhavostí, přihlížení jistě vylepšilo pozdější onanii. bylo ale pro něho určitě těžké odcházet. pro mě to bylo taky těžké. ale pěkné.
narovnal jsem se a dal si dalšího panáka. čekala. pil jsem pomalu.
"Charlesi," řekla.
"hele," odpověděl jsem, "já mám rád svůj chlast. neboj se, i na tebe dojde."
Vera tam seděla v šatech vyhrnutých až k prdeli a čekala. "jsem moc tlustá," řekla. "ty si to opravdu nemyslíš?"
"vůbec ne, jsi perfektní. mohl bych tě znásilňovat tři hodiny v kuse. jsi jenom trochu máslovitá. mohl bych do tebe zajíždět ustavičně."
dopil jsem skotskou a nalil si další.
"Charlesi," řekla.
"Vero," odpověděl jsem.
"co je?" zeptala se.
"jsem největší světovej básník," prozradil jsem jí.
"žijící nebo mrtvý?" zeptala se.
"mrtvý," řekl jsem. natáhl jsem se k ní a chytil ji za prso. "rád bych ti vrazil do zadku živou tresku, Vero!"
"proč?"
"do prdele, to nevím."
stáhla si šaty dolů. dopil jsem láhev skotské.
"ty chčiješ ze svý kundy, že jo?"
"řekla bych, že jo."
"to je právě na vás ženskejch to pitomý."
"Charlesi, budu tě muset bohužel požádat, abys už šel. musím zítra brzo ráno vstávat do práce."
"práce. k smíchu. Turek si ho vyhonil a chcípl."
"Charlesi," řekla, "prosím tě, odejdi."
"žádný strachy. já tě ošoustám! jenom se ještě potřebuje krapánek napít. jsem člověk, kterej má rád svý pití."
viděl jsem, že vstává, ale bylo mi to jedno. nalil jsem si další skleničku. potom jsem vzhlédl a Vera tam stála s další ženskou. ta druhá vypadala taky dobře.
"pane," řekla ta druhá ženská, "já jsem Veřina přítelkyně. vy jste ji vystrašil a ona musí brzy ráno vstávat. musím vás požádat, abyste okamžitě odešel!"
"POSLOUCHEJTE, VY HNUSNÝ KUNDY, JÁ VÁS OMRDÁM OBĚ, SLIBUJU! JENOM MĚ NECHTE JEŠTĚ TROCHU SE NAPÍT, TO JE VŠECHNO, CO PO VÁS CHCI! NA OBĚ NA VÁS ČEKÁ DOBREJCH PĚTADVACET CENŤÁKŮ, KLID!"
seděl jsem a dno láhve bylo na dosah, když tu se objevili dva poldové. seděl jsem tam na pohovce jen ve spodkách, boty a ponožky jsem si sundal. líbilo se mi tam. docela pěkný byt.
"pánové?" podíval jsem se po nich tázavě. "jste z výboru Nobelovy ceny nebo to bude Pulitzerova?"
"obujte si boty a oblečte kalhoty," řekl jeden z nich. "OKAMŽITĚ!"
"pánové, uvědomujete si, že hovoříte s Charlesem Bukowským?" zeptal jsem se.
"občanku si vezměte s sebou na stanici. teď si obujte boty a oblečte kalhoty."
dali mi ruce za záda a nasadili želízka, bolestivě jako obvykle, že se mi malé výstupky na náramcích zařezávaly do žil. potom mě pohotově vystrčili ven a hnali mě po svažující se příjezdové cestě, přičemž mnou cloumali o něco rychleji, než mé nohy dokázaly jít. měl jsem pocit, že to sleduje celý svět a taky jsem se cítil podivně zahanbený. provinilý, mizerný, nedokonalý, jako čurák, jako nevyužitá kulka z kulometu.
"tak ty jseš skvělej milenec, co?" zeptal se jeden z nich.
považoval jsem to za podivně přátelskou a lidskou poznámku. "byl to pěknej bejvák," řekl jsem, "a přál bych vám vidět ty kalhotky."
"drž hubu!" okřikl mě ten druhý.
hodili mě dozadu bez jakékoli opatrnosti. natáhl jsem se tam a poslouchal jejich laskavé, super boží rádio. v takových chvílích mě vždycky napadalo, že policajti jsou lepší než ve skutečnosti. a byla to do jisté míry i pravda...
na stanici došlo na obvyklé fotografování a konfiskaci věcí z kapes. ale časy se měnily. modernizovaly. objevil se chlápek v civilu. potom obtížné snímání otisků, při kterém mám odedávna potíže s levým palcem: "KLID! UKLIDNĚTE SE PŘECE!" pokaždé ten pocit viny za špatně otisknutý palec. jak se ale máte UKLIDNIT ve vězení?
chlápek v civilu se vyptával na nejrůznější věci a psal do papíru se zelenými kolonkami. neustále se usmíval.
"ti chlapi jsou zvířata," řekl mi tichým hlasem. "mně se líbíte. zavolejte mi, až vás pustí." podal mi proužek papíru.
"zvířata to jsou," opakoval. "buďte opatrný."

"zavolám vám," lhal jsem v domnění, že by to mohlo pomoct. když se k nim dostanete, každý sympatizující projev vám připadá úžasný..."
můžeš si jednou zatelefonovat," řekl bachař, "teď hned."
pustili mě z cely, kde všichni spali na pryčnách a vypadali docela spokojeně, žebrali o cigarety, chrápali, smáli se a chcali. nejuvolněněji působili Mexičani, jako by byli doma v ložnici. žárlil jsem na tu jejich pohodu.
vyšel jsem ven a listoval telefonním seznamem. v tu chvíli jsem si uvědomil, že vlastně nemám žádné přátele. otáčel jsem stránkami pořád dál.
"poslyš," řekl bachař, "jak dlouho ti to bude trvat? jsi venku už čtvrt hodiny."
spěšně jsem vytočil nějaké číslo. na druhém konci mi akorát strašlivě vynadala čísi matka, která to zvedla a tvrdila, že já jsem ho (jejího syna) dostal do vězení, když jsem ho v opilosti z legrace nutil přespat na schodech márnice na hlavní třídě v kalifornském Inglewoodu. ta stará kurva zcela postrádala jakýkoli smysl pro humor. bachař mě zavedl zpátky do cely.
teprve tehdy jsem si všiml, že jsem jedinej chlápek v cele, kterej nemá ponožky. muselo nás tam být na záchytce asi 150 a 149 z nás mělo ponožky. mnozí přitom bydleli v odstavených dobytčácích. jediný jsem neměl ponožky. můžete klesnout až na dno a pak najít ještě další dno. kecy.
pokaždé, když jsem narazil na nového bachaře, ptal jsem se, jestli by mi nemohl dovolit jeden telefonát. nevím, kolika lidem jsem dohromady telefonoval. nakonec jsem to vzdal a rozhodl jsem se, že tam už budu jenom hnípat. potom se otevřely dveře cely a zavolali moje jméno.
"jdete ven na kauci," řekl bachař.
"ježíšikriste," odpověděl jsem.
během celého procesu vyplňování papírů ke kauci, což trvá asi hodinu, jsem přemýšlel, co to může být za anděla. myslel jsem na všechny lidi. přemýšlel jsem, kdo by mohl být tím mým přítelem. když jsem vyšel ven, zjistil jsem, že to byl jeden chlápek s manželkou, o nichž jsem se domníval, že mě z duše nenávidí. čekali na chodníku.
zavezli mě domů, kde jsem jim peníze za kauci zaplatil. vyprovodil jsem je zpátky k autu a sotva jsem vešel do dveří, zazvonil telefon. ve sluchátku se ozval ženský hlas. zněl dobře. "Buk?"
"jo, miláčku. kdo jsi? já se právě vrátil z vězení."
byl to meziměstský hovor od nějaké kundy ze Sacramenta. jenže na tu jsem svým pérem nedosáhl a pořád jsem ještě byl bez ponožek.
"někdy si čtu tvoje knížky básní pořád dokola, Buku, a všechny ty básničky jsou strašně odvážný. Buku, já na tebe pořád myslím."
"díky, Ann, děkuju, žes mi zavolala. jsi hodná holka, ale já budu muset jít a čichnout si někde k flašce."
"miluju tě, Buku."
"já tebe taky, Ann..."
šel jsem ven a koupil si karton půllitrových plechovek a láhev skotské. naléval jsem si prvního panáka, když telefon zazvonil znovu. vypil jsem jedním douškem půlku sklenky a zvedl sluchátko.
"Buk?"
"jo, Buk. právě jsem přišel z vězení. Buk."
"ano, já vím. tady je Vera."
"ty odporná kundo. tys zavolala poldy."
"byl jsi příšerný. příšerný. ptali se mě, jestli tě nechci obvinit ze znásilnění. řekla jsem jim, že ne."
měla na dveřích řetízek, ale viděl jsem škvírou dovnitř. láhev skotské a šest půllitrových plechovek piva ve mně řádily. měla na sobě rozepnutý župan, takže jsem viděl jedno pěkně plné prso, které se usilovně snažilo dostat k mé puse."Vero, miláčku," řekl jsem, "myslím, že by z nás mohli být dobří přátelé, moc dobří přátelé. odpouštím ti, žes zavolala ty poldy. pusť mě dovnitř."
"ne, ne, Buku, my dva nikdy nemůžeme být přátelé! ty jsi příšerný člověk!"
prso nepřestávalo naléhat.
"Vero...!"
"ne, Buku, vezmi si svoje věci a jdi, prosím tě!"
chňapl jsem po peněžence a ponožkách. "tak dobře, tuno, strč si to do tý svý rosolovitý prdele!"
"úúúúú!" vyjekla a přibouchla dveře.
když jsem kontroloval peněženku, jestli v ní zůstalo pětatřicet dolarů, zaslechl jsem, že si pustila Aarona Coplanda. byla cáklá.
odcházel jsem po svažující se příjezdové cestičce, tentokrát bez policejního doprovodu. auto jsem našel o kousek níž. nasedl jsem. nastartovalo. nechal jsem ho zahřát. starej věrnej miláček. zul jsem si boty, navlékl ponožky, zase se obul a byl jsem opět slušný občan. zařadil jsem zpátečku, zacouval mezi dvě auta, zatočil a vyrazil temnou ulicí na sever, na sever, na sever...
ke svému bytu, k sobě samému, k něčemu, moje starý auto toho mělo plný kecky, pak jsem i já toho měl plný kecky a na semaforu jsem našel na odpadkovém koši odloženou půlku starýho doutníku, zapálil jsem si ho, trochu jsem si spálil nos, naskočila zelená, vtáhl jsem do sebe kouř, vypustil modrý dým, nikdy nic nezemřelo, co nedostalo žádnou šanci, co prohrává, co se vrací na to samé místo.
je to divné: nešoustání je někdy lepší než dobrá mrdačka. i když se mohu mýlit. mnozí tvrdí, že se mýlím často.

POKLIDNÝ ŽÁNROVÝ OBRÁZEK

lidi, kteří se stavují u mě doma, jsou trochu zvláštní, jenže nakonec každý je trochu zvláštní; svět se otřásá víc než kdy jindy a dopady změn jsou zřejmé.
je tady ten, co je trochu tlustý, nechal si teď narůst kozí bradku a vypadá docela dobře. chce přečíst na čtení jednu moji báseň. říkám mu, že dobře. a potom mu povídám, JAK ji má číst, a on je z toho trochu nervózní.
"kde je pivo? ježíšikriste, ty nemáš nic k pití?"
bere si 14 slunečnicových semínek, dává si je do pusy, mechanicky je žvýká. jdu pro pivo. tenhle kluk - Maxie - nikdy nepracoval. pořád chodí na univerzitu, aby se vyhnul Vietnamu. teď studuje na rabína. bude to šílený rabín. je dost nadrženej a taky pěknej sviňák. bude z něho dobrej rabín. ve skutečnosti ale není proti válce. jako většina lidí i on dělí války na dobré a špatné. chtěl jít do izraelsko-arabské války, ale než se stihl sbalit, bylo po všem. je tedy pochopitelné, že lidi po sobě pořád střílejí; stačí, když jim dáte tu věcičku, která jim zapadne do jejich myšlenkového pochodu. není dobré střílet Vietnamce ze severu: dobře, tak postřílíme Araby. bude to přišernej rabín.
sebral mi pivo z ruky, potřeboval ty slunečnicový semínka trochu zalít.
"jéžiš," řekl.
"tys zabil ježíše," povídám.
"nezačínej s tímhle!"
"nezačnu. já na to nejsem."
"chtěl jsem říct, jéžiš, slyšel jsem, žes dostal slušný prachy za HRŮZOSTRAŠNOU ULICI."
"jo, jsem jeho nejprodávanější autor. trumfl jsem Duncana, Creeleyho i Levertova všechny dohromady. to ale nemusí nic znamenat - každej večer se prodá spousta výtisků L. A. Times; a přitom v těch novinách vůbec nic není."
"jo."
tužili jsme se na pivu.
"jak se má Harry?" ptám se. Harry je kluk, Harry BYL kluk z blázince. napsal jsem předmluvu k Harryho první knížce básní. byly to docela dobrý básničky. volaly, křičely, oslovovaly. potom Harry spadl až po uši do práce, kterou já odmítl vzít: začal psát do jednoho dívčího časopisu. já řekl redaktorovi "ne" a poslal jsem místo sebe Harryho. Harry byl zmatkař; brával i hlídání dětí. teď už básně nepíše.
"ach, Harry. má ČTYŘI motorky. 4. července sezval k sobě na dvorek plno lidí a odpálil ohňostroj za 500 dolarů. během čtvrthodiny zmizelo 500 dolarů v nebi."
"Harry to někam dotáhl."
"to určitě. je tlustej jako prase. chlastá prvotřídní whisky. pořád jenom jí. oženil se s holkou, která po smrti svýho prvního manžela dostala 40 000 dolarů. umřel jí nešťastnou náhodou při sportovním potápění. prostě se utopil. Harry po něm zdědil skafandr."
"nádherný."
"ale na tebe žárlí."
"proč?"
"nevím. stačí zmínit tvoje jméno a začne zuřit."
"já visím na vlásku, jsem skoro odrovnanej."
"oba mají svetry, na kterých mají svoje jména. ona si myslí, že Harry je skvěle] spisovatel. moc se v tom nevyzná. bourají jednu zeď, aby Harrymu zařídili pracovnu. zvukově izolovanou, jako to měl Proust. nebo to nebyl Proust?"
"ten, jak měl místnost obloženou korkem?"
"jo, myslím, že jo. v každým případě je to přijde na dva tácy. úplně vidím slavnýho spisovatele, jak v tom korkem obloženým pokoji píše: 'Lilly mrštně přeskočila plot k farmáři Johnovi...'"
"nech ho být. je legrační, jak se topí v penězích."
"jo. a jak se má holčička? jak se vůbec jmenuje? Marina?"
"Marina Louise Bukowski. jo. nedávno mě viděla, když jsem lezl z vany. má tři a půl roku. víš, co řekla?"
"ne."
"řekla: 'Hanku, podívej se, jak seš nemocnej. tady vpředu ti to všechno visí a vzadu ti nevisí nic!'"
"to je dobrý."
"jo, čekala čurák z obou stran."
"možná to není špatnej nápad."
"nic pro mě. já mám potíže sehnat dost práce pro jednoho."
"nemáš ještě pivo?"
"jasně. promiň."
přinesu je.
"stavoval se Larry," říkám mu.
"jo."
"jo. myslí si, že revoluce vypukne zítra ráno. možná jo, možná ne. to nikdo neví. říkám mu, že problém s revolucemi spočívá v tom, že musejí začít ZVNITŘKU ven a ne zvnějšku DOVNITŘ. to první, co tihle lidi při nepokojích udělají, je, že běží a popadnou barevnej televizor. chtějí ten samej jed, kterej dělá z nepřítele blba. ale Larry mě neposlouchá. sbalil si flintu a šel do Mexika přidat se k revolucionářům. revolucionáři jen chlastali tequilu a zívali. taky mezi nima byla jazyková bariéra. teď je na řadě Kanada. mají tam v jednom ze severních států tajný sklady potravin a zbraní. ale nemají atomovou bombu. jsou nasraní. taky žádný letectvo."
"to nemají ani Vietnamci. a vedou si dobře."
"protože nemůžeme kvůli Rusku a Číně atomovku použít. představ si ale, že se rozhodneme vybombardovat někde v Oregonu skrýš plnou Castrů. to by přece byla jenom naše záležitost, ne?"

"mluvíš jako správnej Amík."
"já nemám žádnej politickej názor. já jsem pouhej pozorovatel."
"je dobře, že všichni nejsou jenom pozorovatelé. to bychom se nikdy nikam nedostali."
"a my se někam dostali?"
"nevím."
"já taky ne. vím ale, že většina revolucionářů jsou pěkní čuráci, jsou BLBÍ, strašně blbí, takže to můžou pěkně zkurvit. já neříkám, že by se chudákům nemělo pomoct, že by se nevzdělaným nemělo dát vzdělání, že by nemocní neměli mít nárok na ošetření a tak dál. já jenom tvrdím, že se z těch revolucionářů často dělají moc velcí svatí, přičemž někteří z nich jsou strašně vyjebaní chlápci, kteří se nedokázali vyrovnat s akné, opustily je manželky a teď nosí na šňůrkách kolem krku ty zkurvený mírový symboly. většinou to jsou obyčejní oportunisti, kteří jdou s dobou, a dělali by zrovna tak pro Forda, kdyby se tam dokázali dostat. já nechci vyměnit jedno blbý vedení za jiný blbý vedení - to děláme při každejch volbách."
"přesto si myslim, že revoluce by to tady trochu pročistila a zbavila nás spousty sraček."
"to se stane bez ohledu na to, jestli se vyhraje nebo prohraje. zbaví nás to spousty dobrejch věcí a spousty špatnejch. lidský dějiny se pohybují strašně pomalu. já se na to hodlám dívat z ptačí perspektivy."
"lepší je jenom se dívat."
"lepší je jenom se dívat. dej si ještě pivo."
"pořád mluvíš jako reakcionář."
"poslyš, rabíne, snažím se na věci dívat ze všech stran, nejen z tý svý. establishment je ve velkým klidu. to jim musíš nechat. s establishmentem budu kdykoli vést rozhovory. já vím, že mám co do činění s tvrdými hochy. jen se podívej, co provedli Spockovi. nebo oběma Kennedyům. Kingovi. Malcolmovi X. sám si na ten seznam přidej další. je to dlouhej seznam. na velký šéfy nemůžeš moc zhurta, nebo skončíš hraním dixíku na hřeben s hajzlpapírem někde v lapáku ve Forest Lawn. věci se ale mění. mladým to myslí líp, než to myslelo starým, a staří umírají. pořád se to dá ještě zmáknout bez toho, abychom se vzájemně vraždili."
"zastrašili tě. pro mě platí jen 'Vítězství nebo Smrt'."
"to říkal Hitler. vyhrál smrt."
"co je na smrti špatnýho?"
"před náma dnes večer stojí otázka, co je špatnýho na životě."
"ty napíšeš knížku jako HRŮZOSTRAŠNÁ ULICE a pak chceš jenom nečinně sedět a potřásat si rukama s vrahama."
"podali jsme si ruku, rabíne?"
"mluvíš na půl huby, přičemž i v této chvíli se ve světě dějí ukrutnosti."
"máš na mysli pavouka a mouchu nebo snad kočku s myší?"
"myslím na člověka proti člověku, přičemž člověk má schopnost se s tím vyrovnat."
"na tom, co říkáš, něco je."
"to víš, že jo. nejsi jedinej, kdo umí mluvit."
"co teda podle tebe máme dělat? zapálit město?"
"ne, zapálit národ."
"přesně jak říkám: z tebe bude sakra dobrej rabín."
"díky."
"a až zapálíme národ, čím ho nahradíme?"
"ty chceš tvrdit, že Americká revoluce selhala, Francouzská revoluce selhala, Ruská revoluce selhala?"
"ne úplně, ale určitě nedosáhly cíle."
"byly to pokusy."
"kolik povraždili lidí, kteří vůbec za nic nemohli?"
"občas mám pocit, že mluvím s Platónem."
"to taky mluvíš: s Platónem s židovským plnovousem."
pak se rozhostí ticho a problém zůstane trčet ve vzduchu mezi námi. chudinské čtvrti jsou zatím plné rozčarovaných, zapomenutých lidí; chudáci umírají v sociálních ústavech s nedostatkem doktorů; vězení jsou tak přeplněná rozháranými a ztracenými lidmi, že není dost pryčen a vězni musejí spát na podlaze. když člověk někdy najde útěchu a pomoc, je to skutek milosrdenství, který nemá dlouhého trvání, a blázince jsou nacpané k prasknutí, protože společnost užívá lidi jako šachové pěšce...
je samozřejmě strašně příjemné být intelektuálem nebo spisovatelem a pozorovat všechny tyto záležitosti, dokud člověk nemá strachy sevřenou VLASTNÍ prdel. to je ta potíž s intelektuály a spisovateli - necítí toho o moc víc než svoje vlastní pohodlí a svoji vlastní bolest. což je normální, ale k nasrání.
"a kongres," pokračuje můj přítel, "věří, že něco vyřeší novým zákonem o držení zbraní."
"jo. víme přece, kdo z většiny zbraní střílí. ale na druhý straně si zase nejsme tak jistí, kdo střílí z toho zbytku. je to armáda, policie, stát nebo nějací jiní šílenci? bojím se na to jen pomyslet, protože klidně můžu být další na řadě, a přitom mám pár rozepsaných sonetů, který bych rád dokončil."
"nemyslím si, že bys byl dost důležitý."
"díky bohu za to ujištění, rabíne."
"řekl bych ale, že jsi tak trochu zbabělec."
"to jsem. zbabělec je člověk, který umí předvídat budoucnost. statečnýmu člověku téměř vždycky chybí představivost."
"někdy si myslím, že z TEBE by byl dobrej rabín."

"to ne. Platón neměl žádnej židovskej plnovous."
"nech si ho narůst."
"dej si pivo."
"děkuju."
a pak jsme se odmlčeli. další podivný večer. lidi ke mně chodí, mluví a dávají mi pocit naplnění: budoucí rabíni, revolucionáři s puškami, FBI, kurvy, básnířky, mladí básníci ze státu Kalifornie, profesor z Loyoly na cestě do Michiganu. profesor z Kalifornské univerzity v Berkeley, další, co bydlí v Riverside, tři čtyři kluci z ulice, obyčejní vandráci s knížkama od Bukowského nacpanýma v hlavě... a nějakou dobu jsem si myslel, že mi tahle banda zničí a zabije moje krásné a vzácné chvilky, ale mám štěstí, protože všichni mužští i ženské mi něco přinesou a něco mi nechají, a já se pak nemusím cítit jako Jeffers za nějakou kamennou zdí, a taky mám i jinak štěstí, protože sláva, kterou jsem získal, je do značné míry skrytá a tichá a sotva se někdy stanu nějakým Henry Millerem, aby mi na trávníku před domem tábořili lidi, bohové ke mně byli velice dobří, nechali mě naživu s vyrovnanou myslí, ještě pořád se vzpouzím, dělám si poznámky, všechno pozoruju, cítím dobro v dobrých lidech, cítím zázrak, který se řítí po mé paži jako šílená myš. takový život, jaký mi byl v osmačtyřiceti dopřán, třebaže člověk nikdy neví, je ten nejsladší ze všech sladkých snů. hoch to s tím pivem trochu přehnal, zítra bude rabín hřímat nad nedělní snídaní.
"musím to zvládnout. mám zítra školu."
"jasně, chlapče, jsi v pořádku?"
"jo. úplně v pořádku. můj táta tě pozdravuje."
"vyřiď Samovi, že jsem říkal, ať se na všechno vykašle. všichni to musíme zmáknout."
"máš můj telefon?"
"jo. přímo u levýho prsa."
dívám se, jak odchází. dolů po schodech. trochu tlustej. ale sedne mu to. moc. nestřídmost moci. plane a umí se rvát. bude z něho dobrej rabín. moc se mi líbí. pak už je pryč, zmizel mi z dohledu, a já usedám, abych vám tohle napsal. všude kolem psacího stroje je rozsypaný popel z cigaret. abych vám dal vědět, jak to jde a co bude dál. vedle mého psacího stroje leží dvě malé botičky pro panenky, ani ne 3 centimetry dlouhé. nechala je tam moje dcera Marina. je teď kdesi v Arizoně se svou revolucionářskou matkou. je červenec roku 1968 a já klepu do stroje a čekám, že se každou chvíli rozletí dveře a spatřím dvě zsinalé tváře tlusťochů ve státních službách s chladnokrevnou rukou na bouchačce. doufám, že se neobjeví. byl to příjemný večer. a jenom pár osamělých tetřevů si vzpomene, jak byly vržené kostky a jak se usmívaly stěny. dobrou noc.

PIVO A BÁSNÍCI A KECY

byla to strašná noc. noc předtím spal Willie v buřině za Bakersfieldem. byl tam Holanďan a ještě jeden kámoš. pivo bylo na mně. přichystal jsem sendviče. Holanďan pořád žvanil o literatuře, o poezii; pokoušel jsem se ho dostat pryč, ale zůstal tam ležet přímo uprostřed. Holanďan má knihkupectví kdesi v Pasadeně nebo v Glendale nebo kdovíkde. potom se hovor stočil k nepokojům. ptali se mě, co si o těch bouřích myslím, a já jim řekl, že vyčkávám, že myšlenky by měly přicházet samy. byl to pěkný pocit, když si můžete dovolit čekat. Willie sáhl po jednom z mých doutníků, vybalil ho z celofánu a zapálil si.
kdosi řekl: "jak je to možné, že píšeš fejetony? posmíval ses Liptonovi, že píše fejetony, a teď děláš přesně to samý."
"Lipton píše jako takový levicový Walter Winchell. já dělám Umění. to je rozdíl."
"hele, člověče, nemáš ještě tu zelenou cibulku?" zeptal se Willie.
šel jsem do kuchyně pro další zelenou cibulku a pivo. Willie byl postavou přímo z knížky - z knížky, kterou dosud nikdo nenapsal. měl masivní hřívu vlasů, velkou hlavu a plnovous. záplatované džíny. jeden týden byl ve Frisku. o 2 týdny později v Albuquerque. potom zase někde jinde. všude s sebou nosil svazeček básní, které přijal do svého časopisu. všichni se jen dohadovali, jestli ten bláznivý časopis někdy vůbec vznikne. Dráťák Willie, hubenej, energickej, nesmrtelnej. psal výborně. dokonce i tehdy, když někoho setřel, udělal to bez sebemenší nenávisti. prostě jen uvedl své tvrzení a zbytek byl na vás. milosrdná bezstarostnost.
otevřel jsem pár nových piv. Holanďan byl pořád u literatury. právě vydal "18. dynastii egyptského automobilového vzrušení" od D. R. Wagnera. byla to pěkná práce. Holanďanův mladší kámoš jen poslouchal - byl tady nový: byl zticha, ale strašně se snažil, aby nic nepropásl.
Willie pořádal cibulku: "mluvil jsem s Nealem Cassadym. ten se už dočista zbláznil."
"jo, o něco si koleduje. je to hloupý. buduje si uměle pověst. to, že se ocitl v Kerouakově knize, mu vlezlo na mozek."
"člověče," řekl jsem, "nejsou to tak trochu hnusný literátský pomluvy?"
"jasně," řekl Holanďan, "mluvme o nákupech. všichni mluví o nákupech."
"poslyš, Bukowski, myslíš si, že se teď píše nějaká poezie? že ji píše aspoň někdo? Lowell je moc koketní, víš."
"téměř všichni básníci slavných jmen nedávno umřeli - Frost, Cummings, Jeffers, W C. Williams, T. S. Eliot a další. před pár dny Sandburg. umřeli v tak krátkém sledu, že to vypadá, jako by umřeli společně, hozeni do Vietnamu a do věčných nepokojů a bylo to prazvláštní a rychlé a zvrhlé a jako vystřižené z new age. jen se podívejte na ty sukně, vyhrnuté téměř úplně přes prdel nahoru. jedeme teď strašně rychle a mně se to líbí, není to špatné. jenže establishment se bojí o svou kulturu. kultura je trvalka. pro potlačení pokroku neexistuje nic tak dobrýho jako muzeum, Verdiho opera nebo zaprděnej básník. Lowella dohnali po pečlivém prozkoumání dokladů k porušení zákona. Lowell je dost zajímavý na to, abyste při něm neusnuli, ale natolik upovídaný, aby nebyl nebezpečný. první, co vás po přečtení jeho díla napadne, je, že tenhle hošík nikdy nezmeškal čas k obědu, dokonce snad ani nikdy neměl pichlou pneumatiku a nebolely ho zuby. Creeley je něco podobnýho a já si myslím, že establishment chvilku mezi Creeleym a Lowellem váhal, ale nakonec se

rozhodl pro Lowella, protože Creeley prostě nevypadal jako takový blbec a nemůžete mu tak úplně věřit - ten by se taky mohl ukázat na zahradním večírku u prezidenta a lechtat hosty svými vousy. proto to musel být Lowell, proto nás krmí Lowellem."
"kdo teda píše básně? kde jsou?"
"v Americe ne. jsou snad jenom dva, na který bych mohl v týhle souvislosti pomyslet. Harold Norse, co si léčí svou melancholickou hypochondrii ve Švýcarsku a pobírá almužny od svých bohatých příznivců, neudrží stolici, šumluje, má strach z mravenců a tak dál. a píše teď strašně málo, tak trochu zešílel, jako my všichni. když ale potom PÍŠE, je v tom všechno. ten druhej chlapák je Al Purdy. ne Al Purdy prozaik, Al Purdy básník. to není jeden a ten samej člověk. Al Purdy žije v Kanadě, pěstuje si svoje vlastní víno, který sám lisuje a vyrábí. je to opilec, obrovskej kus chlapa, kterýmu teď musí být něco mezi čtyřiceti a padesáti. jeho žena ho vydržuje, aby mohl psát poezii, což je, to musíš připustit, nádhernej druh manželky. já nikdy žádnou takovou nepotkal a ty taky ne. ale kanadská vláda mu navíc stejně vždycky dá nějakej grant, čtyři tisíce dolarů tu a 4000 dolarů támhle, a posílají ho na Severní pól, aby psal o tamním životě, a on to dělá, píše šílené čisté básně o ptácích, lidech a psech. do prdele, jednou napsal sbírku básní s názvem "Písně pro všechny Anety" a já ji při čtení skoro celou obrečel. je krásný se do ní občas podívat, je krásný mít hrdiny, je krásný mít někoho, kdo za vás vezme kousek vašeho údělu."
"nemyslíš si, že píšeš stejně dobře jako oni?"
"jenom někdy. většinou ne."
došlo pivo a já se musel jít vysrat. dal jsem Williemu bůra a řekl jsem mu, že by bylo výborný, kdyby zašel pro dva kartony velkejch plechovek Schlitze (tak to stálo v reklamě), a tak všichni 3 odešli a já vešel do místnůstky a posadil se. nebyl to špatný pocit, když vám kladli aktuální otázky doby. ale ještě lepší bylo to, co jsem dělal já. myslel jsem na nemocnice, dostihy, na pár žen, které jsem znával, pár žen, které jsem pohřbil, přepil, přefikl, ale nepřehádal. na šílené alkoholičky, které mi přinášely svou zvláštní a výlučnou lásku. potom jsem zaslechl za stěnou:
"poslouchej, Johnny, tys mně za celej tejden nedal ani jednu pusu. co se děje, Johnny? poslyš, mluv se mnou, chci, abychom si spolu promluvili."
"jdi do háje, nech mě na pokoji. mně se s tebou nechce mluvit. NECH MĚ BEJT, BUĎ TAK HODNÁ, ANO? NECH MĚ, DO PRDELE, BEJT!"
"poslyš, Johnny, já jen chci, abys se mnou mluvil, tohle já nevydržím. nemusíš se mě dotýkat, jenom se mnou mluv, ježišikriste, Johnny, já to nevydržím, JÁ TO NEVYDRŽÍM, JEŽÍŠIKRISTE!"
"UŽ JSEM TI, DO PRDELE, ŘEKL, AŤ MĚ NECHÁŠ NA POKOJI! NECH MĚ, DO PRDELE, BEJT, NECH MĚ BEJT, NECH MĚ BEJT... BUĎ TAK HODNÁ, ANO?"
"Johnny..."
pořádnou jí ubalil. otevřenou dlaní. fakt pořádnou. Málem jsem spadl z mísy. slyšel jsem, jak mu sprostě nadává a pak odchází.
Holanďana Willie a jejich kámoš se vrátili. otevřeli plechovky. já si dokončil svoje a vrátil se k nim.
"chystám antologii," řekl Holanďan, "antologii nejlepších žijících básníků, opravdu jen těch nejlepších."
"jasně," odtušil Willie, "proč ne?" potom si všiml, že jsem se vrátil: "vysral ses dobře?"
"moc ne."
"ne?"
"ne."
"potřebuješ víc vlákniny. měl bys jíst víc čerstvé cibule."
"myslíš?"
"jo. sáhl jsem do misky, dvě cibulky jsem si vzal a hodil si je do pusy. třeba to příště půjde líp. zatím pokračovaly bouře, pivo, hovor, literatura a nádherné mladé ženy obšťastňovaly tlusté milionáře. sáhl jsem do krabičky a vzal si jeden ze svých doutníků, rozbalil ho, sundal papírek s firemní značkou, strčil si ho do svýho zmačkanýho a spletitýho obličeje a zapálil si ho - tedy doutník. mizerný psaní je jako mizerný ženský: nedá se s tím prostě nic moc dělat.

ZASTŘELIL JSEM V RENU CHLAPA

Bukowski brečel, když Judy Garlandová zpívala v newyorské filharmonii; Bukowski brečel, když Shirley Templeová zpívala "Nudlová zvířátka v mé polévce"; Bukowski brečel v laciných zapadlých hotýlcích, Bukowski se nedokáže obléct, Bukowski není schopen slova, Bukowski se bojí žen, Bukowski má špatné zažívání, Bukowski je vystrašený až na půdu a nenávidí slovníky, jeptišky, poldy, autobusy, kostely, lavičky v parku, pavouky, mouchy, blechy, trhlouše; Bukowski nenarukoval do války. Bukowski je starý, Bukowski se pětačtyřicet let nešel vycpat; kdyby byl Bukowski opice, vyhnali by ho z tlupy...
můj přítel se tolik obává, že mi bude rvát maso z kostí mé duše, až se zdá, jako by vůbec nikdy nemyslel na sebe.
"ale Bukowski blije velice ohleduplně a nikdy jsem ho neviděl močit na podlahu."
vidíte tedy, že přece jen mám jakési kouzlo. potom přítel otevře malé dveře do místnosti jeden krát dva metry, nacpané k prasknutí papíry a všelijakými novinami.
"tady můžeš kdykoli bývat, Bukowski. neměl by ses tady špatně."
žádné okno, žádná postel, ale hned vedle záchodu. přesto mi to připadá dobré.
"budeš ale muset mít špunty do uší, protože si často pouštím muziku."
"určitě si nějaké obstarám."
vracíme se do jeho doupěte. "nechceš si poslechnout nějakýho Lennyho Bruce?"
"ne, díky."

"Ginsberga?"
"ne, ne."
magneťák mu prostě pořád hraje, buď magneťák, nebo gramofon. nakonec mě dostali Johnny Cashem zpívajícím pro hochy ve vězení ve Folsomu.
"zastřelil jsem v Renu chlapa, jen abych viděl, jak umírá."
připadá mi, že Johnny je trošku lakuje, podobně jako podezřívám Boba Hopea, že lakoval o Vánocích kluky ve Vietnamu, jenže já už holt mám takový myšlenky. hoši nadšeně ječí, pustili je z cel, ale mně to trošku připadá, jako by házeli hladovejm a do pasti chycenejm lidem ohlodaný kosti namísto slušný stravy. necítím v tom vůbec nic svatýho ani odvážnýho. pro chlapy ve vězení je možný udělat jedinou věc: pustit je. a pro chlapy ve válce se dá taky udělat jediný: válku skončit.
"vypni to," požádal jsem ho.
"co se ti děje?"
"je to podvod. sen veřejný celebrity."
"to nemůžeš říct. Johnny si odseděl svoje."
"to si odseděla spousta lidí."
"považujeme to za dobrou muziku."
"líbí se mi jeho hlas. ale jedinej člověk, kterej opravdu smí zpívat ve vězení, je ten, kdo v tom vězení doopravdy je."
"nám se ale líbí."
je tam jeho žena a pár mladejch černochů, kteří hrají v nějaké kapele."
Bukowski má rád Judy Girlandovou. 'Tam nad duhou'."
"líbila se mi jednou v New Yorku. byla oduševnělá. to nemůžete popřít."
"je tlustá a nasládlá."
bylo to pořád stejné - lidi rvou všechno na kusy a nikam se nedostanou. odešel jsem dřív. když jsem odcházel, slyšel jsem, jak si znovu pouštějí Johnnyho Cashe.
zastavil jsem se na pivo a došel jsem domů právě ve chvíli, kdy zazvonil telefon.
"Bukowski?"
"jo."
"Bill."
"ale, ahoj, Bille."
"co děláš?"
"nic."
"co děláš v sobotu večer?"
"to nemám čas."
"chtěl jsem, abys přišel k nám, poznal pár lidí."
"tentokrát ne."
"víš, Charley, už jsem z toho věčnýho volání trochu utahanej."
"jo."
"pořád ještě píšeš pro ten vulgární plátek?"
"cože?"
"pro ty hipísácký noviny..."
"četls to někdy?"
"samozřejmě. samý protestování. ztrácíš čas."
"já nepíšu vždycky v duchu těch novin."
"myslel jsem, že jo."
"já myslel, že tys ty noviny četl."
"mimochodem, co ti říkal náš společný přítel?"
"Paul?"
"ano, Paul."
"vůbec jsem s ním nemluvil."
"víš, on se strašně obdivuje tvé poezii."
"to je dobře."
"mně osobně se tvoje poezie nelíbí."
"to je taky dobře."
"takže v sobotu nemůžeš."
"ne.
"tak dobře, už jsem z toho telefonování fakt unavenej. měj se."
"jo, dobrou noc."
další cupovatel. co, do prdele, všichni chtějí? dobře, Bill bydlel v Malibu a vydělával si na živobytí psaním - filozoficko-sexuální sračky na kšeft plný překlepů a studentskejch pokusů o umění - a Bill nemůže psát, jenže Bill taky nedokáže být bez telefonu. zavolá znovu. a znovu. a hodí ty svoje mizerný sračky na mě. já jsem starej chlap, kterej neprodal svý koule řezníkovi, až z toho zešílel. ale jejich konečný vítězství nade mnou může spočívat pouze v mým fyzickým zničení, a to se může stát kterýmukoli člověku úplně kdekoli.
Bukowski považoval Mickey Mouse za nacistu; Bukowski ze sebe udělal vola v automatu u Barneyho; Bukowski ze sebe udělal vola v jídelně u Shellyho; Bukowski žárlí na Ginsberga, Bukowski žárlí na cadillac, model 1969, Bukowski

nerozumí Rimbaudovi; Bukowski si utírá prdel hnědým dřevitým papírem, Bukowski bude za pěl let po smrti, Bukowski nenapsal od roku 1963 jedinou slušnou báseň, Bukowski brečel, když Judy Girlandová... zastřelila v Renu chlapa.
usedám ke stolu. zakládám papír do stroje. otvírám si pivo. zapaluju cigaretu.
mám pár dobrých veršů a zvoní telefon.
"Buk?"
"jo?"
"Marty."
"ahoj, Marty."
"poslyš, právě jsem si přečetl dva tvoje poslední fejetony. je to dobře napsaný. netušil jsem, že tak dobře píšeš. chtěl bych z nich udělat knížku. ozvali se ti už z GROVE?"
"jo."
"chci je. tvoje fejetony jsou stejně dobrý jako básničky."
"můj kamarád v Malibu tvrdí, že básně stojí za hovno."
"ať jde do prdele. chci ty fejetony."
"jsou u....."
"do prdele, ten přece dělá porno. když budeš u mě, dobudeš univerzity, nejlepší knihkupectví. když si tě najdou tihle lidi, jseš za vodou; jsou už unavení z těch hlubokomyslnejch sraček, který vydávají po staletí. uvidíš: vydají všechny tvoje starý a nepublikovaný věci a budou je prodávat za dolar nebo dolar a půl v milionovejch nákladech."
"nebojíš se, že se ze mě stane čurák?"
"copak už čurák nejseš, zvlášť když chlastáš? mimochodem, jak se máš?"
"tvrděj, že jsem u Shellyho v hospodě popadl nějakýho chlapa za klopy a trochu s ním zacvičil. ale mohlo by to být horší, vždyť víš."
"co tím myslíš?"
"myslím tím, že taky on mohl popadnout za klopy mě a trošku se mnou zacvičit. jde o mou hrdost, chápeš."
"poslouchej, hlavně neumírej a nenechej se zavraždit, dokud tě nevydáme v těch vydáních po dolaru a půl."
"pokusím se, Marty."
"jak to vypadá s 'Penguinem'?"
"Stanges tvrdí, že v lednu. právě jsem dostal obtahy. a padesát liber zálohy, který jsem vyhodil na koníčky."
"nemohl by ses těm dostihům vyhýbat?"
"když vyhrávám, tak nic neříkáte, hajzlové."
"to máš pravdu. dej mi v každým případě vědět o těch fejetonech."
"dobře. dobrou noc."
"dobrou noc."
Bukowski, skvělý spisovatel; socha Bukowského v Kremlu, jak si honí péro; Bukowski a Castro, socha v Havaně zalitá sluncem a pokrytá ptačím trusem, Bukowski s Castrem vjíždějí na závodním dvousedadlovém bicyklu jako první do cíle Bukowski sedí vzadu; Bukowski v žluvím hnízdě; Bukowski bičující devatenáctiletou míšenku krotitelským bičem na tygry, míšenku s šestadevadesáti centimetry přes prsa, míšenku, která čte Rimbauda; Bukowski zanášející ve zdech světa, přemýšlející, kdo ho zbavil štěstí... Bukowski obdivující Judy Garlandovou, když už je pro všechny pozdě.
potom jsem si uvědomil, kolik je hodin, a vrátil jsem se do auta. kousek od bulváru Wilshire. jeho jméno tam září na velkém neónu. kdysi jsme dělali tutéž zasranou práci. nejsem příliš odvázanej z bulváru Wilshire, ale pořád se učím. nikomu nebudu vadit. je napůl barevnej, bělošská matka a otec míšenec. oba jsme společně připadli na jednu zasranou práci, dělali jsme cosi společně. a třebaže sračky vás dobře naučí, bylo těch lekcí trochu moc, což může člověka utopit a navždycky zabít.
zaparkoval jsem zezadu a zabušil na zadní vchod. říkal, že na mě ten večer počká až do noci. bylo půl desáté, dveře se otevřely.
DESET LET. DESET LET. deset let. deset let. deset. deset zasranejch LET.
"Hanku, ty hajzlíku!"
"Jime, ty vole..."
"pojď nahoru."
šel jsem za ním dovnitř. ježíšikriste, takže to nemusíte všechno spolknout. je to ale pěkný, zvláště když jsou sekretářky a zaměstnanci pryč. nikomu nevadím. má šest nebo osm pokojů. jdeme k jeho pracovnímu stolu. vytahuju dva kartony po šesti plechovkách.
deset let.
je mu třiačtyřicet. mně 48. vypadám přinejmenším o patnáct let starší než on. a cítím se zahanbený. povislý břicho. pocit jako zpráskaný pes. svět mi sebral spoustu hodin a let svojí pitomou každodenní rutinou; vypovídá to samo za sebe. cítím se zahanbený svou porážkou; nejde o jeho peníze, ale o moji porážku. nejlepší revolucionář je chudý člověk; já nejsem ani revolucionář, já jsem jen unavený. jaký to s sebou vleču pytel sraček! zrcadlo, zrcadlo na stěně...
ve světle žlutém svetru vypadá dobře, odpočatě, a zdá se, že je opravdu rád, že mě vidí.
"prožil jsem si peklo," říká, "celý měsíce jsem nemluvil s normální lidskou bytostí."
"to, člověče, nevím, jestli já ti budu stačit."
"ty mně budeš stačit."
pracovní stůl má aspoň šest metrů.
"Jime, mě už vyhodili z takový spousty podobnejch míst. nějak je to všechno na hovno. jako sen o snu o snu, všechno špatně. teď tady sedím a piju pivo s chlapem za pracovním stolem a už neumím to, co jsem kdysi dělal."

zasmál se: "člověče, já ti chci dát tvou vlastní kancelář, tvoji vlastní židli, tvůj vlastní stůl. vím, jak na tom teď jseš. chci ti dát dvakrát tolik."
"to nemůžu přijmout."
"proč?"
"rád bych věděl, čím se ti vyplatím."
"potřebuju tvůj mozek."
zasmál jsem se.
"myslím to vážně."
potom mi předestřel svůj plán. řekl mi, co chce. byl to jeden z těch neklidných zasraných mozků, co si takový věci vysnívají. připadalo mi to tak dobrý, že jsem se musel smát.
"příprava bude trvat 3 měsíce," říkám mu.
"tak si plácnem."
"já jsem spokojenej. ale takový věci někdy nevyjdou."
"tohle vyjde."
"mám kamaráda, kterej mě nechá přespat u sebe v komoře, kdyby to nevyšlo."
"dobře."
pili jsme ještě další dvě tři hodiny, potom odešel, aby se stihl vyspat na schůzku s kamarádem, s nímž měl jít druhý den ráno (v sobotu) na jachtink, a já se pomalu odkodrcal z nóbl čtvrti a zapadl do prvního špinavýho pajzlu na závěrečnej drink nebo možná na dva. a pochopitelně jsem, do prdele, narazil na chlápka, kterýho jsem znával z práce, do níž jsme kdysi společně chodili.
"Luku!" povídám, "ty hajzle!"
"Hanku, ty zvíře!"
další barevnej (nebo černej) chlap. (co dělají po nocích běloši?)
dívá se, jak mu kupuju panáka.
"děláš tam ještě?" ptá se.
"jo."
"no do prdele, člověče," říká.
"cože?"
"já už to tam nemohl vydržet, tak jsem toho nechal. okamžitě jsem dostal práci, člověče. bezva... změna, chápeš. to právě člověka zabíjí: nedostatek změny."
"já vím, Luku."
"tak první ráno jdu k mašině. dělá se tam s laminátem. mám na sobě košili s rozhalenkou a s krátkým rukávem a všimnu si, že se na mě lidi dívají. tak já si, do prdele, sednu a začnu mačkat páky a chvilku je všechno v pořádku a pak mě najednou začne všechno svědit, rozumíš. zavolám si mistra a říkám mu: 'hele, co to má, do prdele, znamenat? všude mě svědí! krk, paže, všechno!' odpoví mi: 'to nic není, na to si zvykneš.' ale všimnu si, že on má celej krk zabalenej do šátku a pracovní košili s dlouhým rukávem. no tak přijdu druhej den celej zabalenej a namazanej a zapnutej, ale pořád to není dobrý - ten zasranej laminát odlítává v tak jemnejch třískách, že to není vidět, jsou to maličký laminátový šípy, který procházejí oblečením a zabodávají se do kůže. teď už chápu, proč mě přinutili, abych si vzal na práci ochranný brýle. za půl hodiny by byl člověk slepej. musel jsem pryč. nastoupil jsem do slévárny. člověče, víš, že tam ti chlapi NALÍVAJÍ TU ROZPÁLENOU BÍLOU SRAČKU PŘÍMO DO FOREM? rozlívají to jako rozpálený sádlo nebo omáčku. neuvěřitelný! a horký! do prdele! odcházím. a jak se máš ty, člověče?"
"ta kurva támhle, Luku, se na mě pořád dívá, šklebí se na mě a pořád si vyhrnuje sukni nahoru."
"nevšímej si jí. je to blázen."
"ale má nádherný nohy."
"jo, to má."
objednal jsem dalšího panáka, vzal sklenici a šel k ní.
"nazdar, lásko."
sáhla do kabelky, vytáhla ruku, zmáčkla tlačítko a vyskočil nádhernej patnácticentimetrovej žabikuch. ohlídl jsem se na výčepního, kterej zbledl. kurva povídá: "ještě krok a budeš bez koulí!"
hodil jsem jejího panáka do sebe, a jak mě při tom pozorovala, popadl jsem ji za zápěstí, vykroutil jí kudlu z ruky, zavřel a strčil si ji do kapsy. výčepní se pořád díval hodně neutrálně. vrátil jsem se k Lukovi a dopili jsme svoje sklenice. všiml jsem si, že je za deset minut dvě, a tak jsem si nechal dát od výčepního dva kartony po šesti plechovkách. jdeme k mýmu autu. Luke nemá kola. jde za námi. "potřebuju někam zavízt."
"kam?"
"k Century."
"to je daleko."
"no a co, vždyť máte, vy hajzlové, můj nůž."
když jsme byli na půli cesty k Century, všiml jsem si že nohy tý ženský na zadním sedadle se zvedly do výšky. ve chvíli, kdy se vrátily dolů, zahnul jsem za roh do tmavé uličky a řekl Lukovi, aby si šel dát kuřáckou. nesnáším druhou ligu, ale když nemáte nějakou dobu první a přitom se o vás předpokládá, že máte být slavný Umělec a rozumět Životu, musí vám druhá liga STAČIT a musíte to brát, jak se mezi chlapy říká, že ty druholigový jsou lepší. bylo to dobrý. když jsem z ní slezl, vrátil jsem jí vystřelovací nůž zabalený do desetidolarovky. pitomost, samozřejmě. ale já rád dělám pitomosti. Luke bydlí na rohu Osmé a Iroly, takže to nemám daleko.
když otvírám dveře, začíná zvonit telefon. otevřu si pivo, sednu si do houpacího křesla a naslouchám vyzvánění. mně

to už stačilo - večer, noc a ráno.
Bukowski nosí hnědé spodky značky BVD. Bukowski se bojí letadel. Bukowski nenávidí Santa Clause. Bukowski vyrábí deformovaný figurky z pasty na opravování strojopisů. když krápe, Bukowski brečí. když Bukowski brečí, krápe. ach, svatyně vodotrysků, ach, šourky, ach, vystřikující šourky, ach, přenádherná lidská ošklivosti, přítomná všude jako psí hovno, které bota po ránu už nespatří; ach, mocná policie, ach, mocné zbraně, ach, mocní diktátoři, ach, mocní zasraní blázni všude kolem, ach, ty osamělá, nejosamělejší chobotnice, ach, tikote hodin, jenž nás všechny zanecháváš vyrovnané i nevyrovnané, svaté a trpící zácpou, ach, tuláci povalující se v uličkách bídy uprostřed zlatého světa, ach, děti, které vyrostete do ošklivosti, ach ošklivosti, jež budeš ještě ošklivější, ach, smutku, ach, kavalerie v uzavřených hradbách - žádný Santa Claus, žádná Kunda, žádná Kouzelná hůlka, žádná Popelka, žádné Nejlepší mozky všech věků; zanášení - jen sračky a mlácení psů a dětí, jen sračky a utírání sraček; jen doktoři bez pacientů jen mraky bez deště jen dny beze dnů, ach bože ach mocný jenž jsi právě toto do nás vložil.
až se nám podaří vecpat se do tvýho mocnýho ICIKOVSKÝHO paláce a zavést andělům píchačky, chci uslyšet Tvůj hlas, jak konečně jednou pronese
MILOSRDENSTVÍ
MILOSRDENSTVÍ
MILOSRDENSTVÍ
PRO TEBE a pro nás a za to, co jsme Ti provedli, odbočil jsem z Iroly a dojel jsem na Normandii, právě to jsem udělal a pak jsem přišel domů, sedl jsem si a čekal, až zazvoní telefon.

DÉŠŤ ŽENSKEJCH

včera, což byl pátek, bylo pošmourno a deštivo, a já si pořád říkal, zůstaň střízlivej, člověče, nepoddávej se tomu, a vyšel jsem ze dveří na trávník domácích a na poslední chvíli jsem se přikrčil, abych se vyhnul fotbalovýmu míči hozenýmu nějakým budoucím ligovým zadákem (1975 - 1975?), a pomyslel jsem si, ježíšikriste, vždyť už tu máme za chvilku rok 1984, vzpomínám si, jak jsem četl tu knížku, říkal jsem si, no dobře, 1984, do Číny to je deset milionů kilometrů, a tady to máme přímo před očima, nechybělo moc a byl jsem mrtvej, připravenej, lámal jsem si hlavu, jak přijít k tučnýmu vejvaru, nachystanej to rozbalit. pošmourno a deštivo - umrlčí komora, tmavá smradlavá umrlčí komora: Los Angeles, Kalifornie, pozdě odpoledne, pátek, Čína deset kilometrů daleko, rýže s očima, blijící psi smutku - pošmourno a deštivo, do prdele! - a já si vzpomněl, jak jsem si jako dítě říkal, že bych se chtěl dožít roku 2000, myslel jsem si, že to bude něco nádhernýho, když můj fotr ze mě denně třískal duši, ale už tu touhu nemám - je jeden den z mnoha, VÁLKA, pošmourno a deštivo - zůstaň střízlivej, člověče, nepoddávej se tomu, a tak jsem nasedl do auta, ojetýho, a jeli jsme spolu, sežralo pět z dvanácti mejch vejplat, a pak jsem jel dolů po bulváru Hollywood na západ, po té nejdepresivnější ze všech ulic na světě, střepy skla nicoty, byla to ta jediná ulice, která mě opravdu dokázala vzteknout, a já si uvědomil, že jsem vlastně chtěl na Sunset, což bylo ale přibližně stejně zlý, a tak jsem odbočil na jih, všichni se zapnutýma zapnutýma zapnutýma stěračema a za okny ty TVÁŘE! - uf! - a vjel jsem na Sunset, jel ještě o jeden blok dál na západ, našel obecní holobyty, zastavil vedle červenýho chevroletu s bledou blondýnkou a blondýnka i já jsme na sebe vzájemně jen lhostejně a s nenávistí zírali - tu bych omrdal, pomyslel jsem si, na poušti, kde by nikdo nebyl, a ona po mně koukala a říkala si, tomu bych dala v kráteru vyhaslé sopky, kde by nikdo nebyl, a já odtušil: "DO PRDELE!", nastartoval jsem, zařadil zpátečku a pokračoval pryč odtud, bylo pošmourno a deštivo, žádnej servis, mohli jste tam sedět hodiny a nikdo se vás nezeptal, co si přejete, jen občas jste zahlédli mechanika, jeho žvýkající hlava někdy vykoukla z nějaké díry, byl to úžasnej člověk! - a když jste se ho na něco zeptali, naštval se - měli jste si jít za vedoucím, jenže vedoucí servisu se pořád někde skrýval - bál se mechanika taky a nechtěl mu přidělávat příliš mnoho práce. celá ta hrůzyplná odpověď vlastně zněla NIKDO NIC NEMŮŽE UDĚLAT - básníci nedokážou psát poezii, automechanici nedokážou opravit auta, zubaři nedokážou trhat zuby, holiči nedokážou stříhat vlasy, chirurgové to serou s nožem, pračky vám roztrhají košile a povlečení a poztrácejí ponožky; v chlebu i ve fazolích nacházíte kamínky, který vám ulomí kus zubu; hráči americkýho fotbalu jsou zbabělci, telefonní opraváři znásilňují děti; primátoři, guvernéři, generálové, prezidenti mají asi tolik rozumu jako slimáci chycení do pavučiny. a dál a dál. pošmourno a deštivo, zůstaň střízlivej, nepoddávej se tomu, jel jsem do servisu k Bierovi a obrovskej černej hajzl s doutníkem v hubě se ke mně rozběhl:
"HELE! NO TY! TY TAM! TADY NEMŮŽEŠ PARKOVAT!"
"poslyšte, já přece vím, že tady nemůžu parkovat! chci jenom mluvit s vedoucím servisu. vy jste snad vedoucí servisu?"
"NE! CO TĚ NEMÁ, ČLOVĚČE! JÁ NEJSEM ŽÁDNEJ VEDOUCÍ SERVISU! ČLOVĚČE, ALE TADY NEMŮŽEŠ PARKOVAT!"
"dobře, tak kde najdu vedoucího servisu? hraje si na záchodku se svým pinďou?"
"MUSÍŠ ZPÁTKY A ZAPARKOVAT TÁMHLE NA PARKOVIŠTI!"
vycouval jsem a zaparkoval venku na parkovišti. vystoupil jsem a šel zpátky, postavil se k malé přepážce, na níž byla cedulka "Vedoucí provozu". dovnitř vjela nějaká ženská, trochu vykolejená, obrovský nový auto, dveře nedovřený, snažila se autem vymanévrovat, vypadala divoce, vystoupila, auto vyfiknutý, krátkou kratičkou sukýnku, dlouhý šedivý punčochy, šaty vysoko vyhrnutý kolem boků, jak vystupovala z auta, zíral jsem na ty nohy, blbá kunda, takový nohy, hmm, a jen tam stála, blbá a vykolejená a v tu chvíli PŘICHÁZÍ vedoucí provozu ze záchodu: "ČÍM VÁM POSLOUŽÍM, MADAM? CO VÁS TRÁPÍ? BATERIE? NEDOBÍJÍ? "a okamžitě si odběhl pro montérky a vrací se a veze na vozíku baterii, ptá se jí, jak se otvírá kapota, a já tam stál a díval se, jak si hrají s kapotou, prohlížel jsem si její nohy a zadek a myslel si: blbé jsou ta nejlepší šoustačka, protože je člověk může nenávidět - mají dar těla a mozek mouchy.

konečně se jim podařilo kapotu zvednout a on připojil baterii z auta ke své baterii a řekl jí, ať nastartuje. nastartovala na třetí nebo snad čtvrtej pokus, potom zařadila rychlost a pokusila se ho přejet, když odpojoval kabely, málem se jí to podařilo, ale on zůstal stát pevně na nohách. "ZATÁHNĚTE RUČNÍ BRZDU! ZAŘAĎTE? NEUTRÁL!" Fakt blbá husa, pomyslel jsem si, kolik asi odrovnala chlapů? obrovský náušnice, rudá rtěnka jak z poštovní známky. střeva plný sraček.
"VÝBORNĚ, TEĎ VYCOUVEJTE ZA BUDOVU! SPRAVÍME VÁM TO!"
běžel podél auta, strkal jí hlavu do okénka a při couvání jí zíral na nohy. "TO JE ONO, TO JE ONO, COUVAT, COUVAT!" a hleděla hleděl. zabočila za roh a on tam zůstal stát.
vedoucímu provozu i mně stál. odlepil jsem se od stěny, o kterou jsem se opíral. "HEJ!"
"CO JE?" řekl.
"POTŘEBUJU POMOCT!" řekl jsem a blížil jsem se k němu, pořád ještě s tvrdým. díval se na mě cize.
"JAK POMOCT?"
"geometrii a vyvážit kola."
"HEJ! HERITITO!"
přiběhl Japončík.
"geometrii a vyvážit kola," řekl jsem Herititovi.
"dejte mi klíče."
podal jsem Herititovi klíče. nevadilo mi to. vždycky jsem měl u sebe dvoje nebo troje klíče. byl jsem neurotik.
"Comet, model 1962," řekl jsem mu.
Heritito zamířil ke Cometu, model 1962, a vedoucí servisu odešel na záchod. já se vrátil ke stěně a pozoroval provoz na silnici; byla zácpa, hrozivá únava a vyčerpání v temném Los Angeles, v mrholícím drobném dešti, temno 20 let po roce 1984, celá ta chorobná kouzelná společnost šílená jako narozeninový dort předhozený mravencům a švábům, pošmourný zasraný déšť, Heritito si přistavil můj modrý Comet, pět z dvanácti mejch vejplat, na rampu a pták mi ochabl.
díval jsem se, jak sundává kola a odešel jsem se projít. dvakrát jsem obešel blok, potkal 200 lidí a nepodařilo se mi spatřit jedinou lidskou bytost. prohlížel jsem si výklady obchodů a ve výkladech nebylo vůbec nic, co bych chtěl. ale u každé věci byla cenovka. kytara. co bych, do prdele, dělal s kytarou? mohl bych ji spálit. gramofon. televize. rádio. na nic, na nic. samej šmejd. věci dobrý na to, aby si člověk zasral mozek. dají vám pecku jako dvoukilová rudá rukavice. bum. a koupíte ji.
Heritito byl docela dobrej. za půl hodiny už ho měl z rampy dole. zaparkovaný.
"hej, to je výborný, kde mám zaplatit?"
"ale ne, to bylo teprve vyvážení. teď to ještě musíme dát na geometrii. před váma je ještě jedno auto."
"aha."
večer byly dostihy a já doufal, že stihnu první o půl osmé. potřeboval jsem prachy a určitě jsem v tom byl dobrej, ale taky mi zabralo půl hodiny před dostihem, než jsem si připravil svoje sázky, potřeboval jsem proto nejpozději o půl sedmé vyrazit. déšť, pošmournej déšť, nepohoda. třináctýho činže. čtrnáctýho alimenty, patnáctýho splátka na auto. musel jsem na koníčky; bez nich taky můžu zbankrotovat. vůbec nechápu, jak to, do prdele, dělají jiní. je to na hovno.
během čekání jsem zašel do obchodu a koupil si čtvery spodky za pět dolarů. vrátil jsem se, hodil si je do kufru, kufr jsem zamknul, ježíšikriste, mám od kufru jenom JEDEN klíč! to není pro neurotika dobrý. zamířil jsem do boudy, kde vyráběli klíče. málem mě přejela jedna couvající ženská. vrazil jsem jí hlavu do okýnka a zíral jí na nohy, měla purpurově rudý podvazky a strašně bledou pokožku: "dávejte pozor, kam jedete," pravil jsem k jejím nohám, "vždyť jste mě málem zabila!" její obličej jsem nikdy neviděl. vytáhl jsem hlavu z okénka a pokračoval v cestě do výroby klíčů. nechal jsem si udělat druhej klíč. když jsem platil, příběhla nějaká stará ženská: "hej, nemůžu vyjet kvůli jakýmusi nákladňáku!"
"mě to nijak nesere," řekl chlap, co vyráběl klíče.
byla prostě trochu moc stará. boty bez podpatku. šílenej pohled v očích. velký plochý umělý zuby. sukni do půli lýtek. miluj, miluj, miluj bradavice svý babičky.
podívala se na mě: "co mám dělat, pane?"
"zkuste Armádu spásy," odpověděl jsem jí a šel. možná před dvaceti lety. měl jsem svůj klíček. pořád ještě pršelo. pokoušel jsem se nasunout klíček na klíčenku, když náhle se objevila další v minisukních a s deštníkem. u minisukně se předpokládá, že budete nosit ty zvláštní asexuální punčochy, který jsou nahoře odporně tlustý, nebo punčocháče s kalhotkami; ale tahle byla oblečená staromódně - vysoký podpatky, dlouhý nylonový punčochy lehce přes zadek, a byla úžasně stavěná. kristebože, všichni se za ní otáčeli, byl to kráčející šílený sex utržený ze řetězu, ruka s klíčenkou se mi roztřásla a já zíral, jak se v dešti ke mně pomalu blíží a usmívá se. utekl jsem i s klíčenkou za roh. chci vidět tu prdel, až půjde kolem, říkal jsem si. ale prdel zahnula taky za roh a prošla pomalu kolem mě, vlnila se mladá a nádherná a přímo si o to koledovala. doběhl ji dobře oblečený mladík. zavolal na ni jménem. "jsem strašně rád, že tě vidím!" řekl. mluvil a mluvil a ona se usmívala. "doufám, že ti bylo dnes v noci dobře!" řekla. ojížděl ji? chlap úplně šílel. podařilo se mi nasunout klíček na klíčenku a sledoval jsem ji do obchodu. díval jsem se, jak se pohupuje v bocích, jak se vlní uprostřed samoobsluhy a všichni mužští otáčejí hlavy a říkají si: "ježíšikriste, podívej se na to!"
šel jsem k řezníkovi a vzal si číslo. potřeboval jsem maso. zatímco jsem čekal, všiml jsem si, že se vrací. potom se opřela o zeď a stála tam asi čtyři metry ode mě, dívala se na mě a usmívaly se. pohlédl jsem dolů do své dlaně. měl jsem číslo 92. stála tam a čekala. dívala se na mě. na světáka. cosi mě opustilo. třeba má velkou kundu, pomyslel jsem si. nepřestávala mě pozorovat a usmívat se. měla pěkný obličej, téměř krásný. jenže já musel stihnout start prvního dostihu o půl osmé večer. nájem třináctýho, alimenty čtrnáctýho, splátka na auto patnáctýho, čtvery spodky za 5 dolarů, geometrie, první dostih první dostih, číslo 92, BOJÍŠ SE JÍ, NEVÍŠ, CO MÁŠ DĚLAT, JAK SE CHOVAT, BOJÍŠ

SE, SVĚTÁKU, NENACHÁZÍŠ SLOVA, PROČ SE TO ALE MUSÍ STÁT ZROVNA V ŘEZNICTVÍ? a budou s tím jenom potíže. bude určitě šílená, to přece víš. bude se chtít k tobě nastěhovat. v noci bude chrápat, bude házet noviny do záchodu, bude chtít šoustat osmkrát týdně. bože, to je příliš, ne ne ne ne ne, musím stihnout start toho prvního dostihu.
přečetla mě. došlo jí, že jsem macho. náhle prošla kolem mě. 68 chlapů jen zíralo a mělo sny o slávě. pustil jsem to. starý. jsem starý. patřím na hnůj. chtěla mě. jen si jdi na ty svý koníčky, stařečku. jdi si koupit to svoje maso, číslo 92.
"92," řekl řezník a dostal jsem půl kila mleté kýty, malou kotletu a kus na biftek. zabal si do toho ptáka, stařiku.
vyšel jsem do deště zpátky k autu, otevřel jsem kufr, hodil maso dovnitř a zase jsem si stoupl ke stěně, vypadal jsem světácky, pokuřoval cigaretu, čekal jsem, až mi dají auto na rampu, čekal jsem na start prvního dostihu, ale věděl jsem, že jsem selhal, selhal jsem v jednoduchém úkolu, propásl jsem dobrou příležitost, dar z nebes v tomhle zasraném deštivém dni v Los Angeles, v pátek, který se schyloval k večeru, kolem pořád jezdila auta se zapnutými stěrači, za skly nebyly žádné tváře a já, Bogart, já, jediný živý, jsem se krčil u zdi jako debil, se svěšenými rameny, benediktinští mniši, kteří se divoce smějí při pití vína, všechny škrábající se opice, rabíni žehnající nakládaným okurkám a buřtíkům; drsný muž akce - Bogart, opírající se o zeď obchodního domu Biers-Sobuck, žádný šoustání, žádná odvaha, prší prší prší, v prvním dostihu vsadím na Lumber Kinga a výhru vsadím na Wee Herba; a přišel mechanik, sedl si do auta a vyjel s ním na rampu a já se podíval na hodiny - půl šesté, bude to tak tak, ale nějak už na tom tolik nezáleželo. odhodil jsem cigaretu na zem před sebe a zůstal na ni zírat. rudý oharek mě také pozoroval. potom ho déšť uhasil a já se vydal za roh najít nějakou hospodu.

NOČNÍ ULICE ŠÍLENSTVÍ

zůstali jsme z opilecké partičky u mě doma s tím hochem sami dva, seděli jsme tam, když někdo najednou začal venku troubit na houkačku, bylo to hlasité NAHLAS NAHLAS, zpívejte nahlas, všechno se nakonec v hlavě nějak srovná. svět je v koncích, tak jsem jen dál seděl u svýho pití, pokuřoval jsem doutník a na nic nemyslel - básníci odešli, básníci se svými ženami odešli, bylo to docela příjemné i s tím houkajícím klaksonem. srovnávání. básníci se navzájem osočovali z nejrůznějších zrad, ze špatného psaní, z toho, že už nemají co říct; každý z nich si přitom nárokoval lepší přijetí, že píše líp než ten a ten a tak dál. řekl jsem jim, že by potřebovali 2 roky v uhelných dolech nebo v ocelárnách, ale oni dál brebentili, zákeřní, afektovaní, primitivní a většinou mizerní spisovatelé. teď byli pryč. doutník byl dobrý. seděl tam jeden hoch. právě jsem napsal předmluvu k jeho druhé sbírce básní. nebo k první? to je jedno.
"poslouchej," řekl hoch, "pojďme ven a řekneme jim, ať se na to vyserou. řekni mu, aby si tu houkačku strčil do prdele."
hoch nebyl špatný spisovatel, uměl se smát sám sobě, což je někdy známka jisté velikosti nebo přinejmenším známka, že máte šanci skončit jako něco jiného než vycpaný literární hovno. svět je plnej vycpanejch literárních hoven, který pořád mluvěj o tom, jak se potkali ve Spoletu s Poundem nebo v Bostonu s Edmundem Wilsonem nebo s Dalím ve spodkách nebo s Lowellem u něj na zahradě; sedí v župáncích, nechají vás naparovat se a TEĎ jste k NIM promluvili, aha aha. "...když jsem se naposled viděl s Burroughsem..." "'Jimmy Baldwin, jak ten byl, ježíšikriste, opilej, museli jsme ho vyvést na jeviště a opřít o mikrofon..."
"půjdeme ven a řekneme jim, ať si ten klakson strčí do prdele," řekl hoch, ovlivněný mýtem Bukowského (já jsem ve skutečnosti zbabělec) a Hemingwayem a Humphreyem B. a Eliotem ve shrnutých spodkách. tak. bafal jsem z doutníku. klakson ječel pořád dál. HLASITÉ KUKÁNÍ.
"ta houkačka mi nevadí. nikdy nechoď na ulici, když jsi pil 5, 6 nebo 8 hodin v kuse. pro takový, jako jsme my, mají už předem přichystaný klece. myslím, že bych už další klec nesnesl, žádnou tu jejich zasranou klec. postavil jsem si jich dost sám."
"jdu jim říct, aby toho nechali," řekl hoch.
hoch byl pod vlivem supermana, člověk a Superman. líbili se mu urostlí chlapi, tvrdí a vražední, sto devadesát centimetrů, sto deset kilo, chlapi, kteří píšou nesmrtelnou poezii. potíž byla jen v tom, že velcí hoši byli všichni nenormální a byli to rozmazlení buzíci s nalakovanými nehty, kteří jen psali drsňácký básně. jedinej chlápek, kterej splňoval hochovy představy o hrdinovi, byl John Thomas, a velkej John Thomas se vždycky tvářil, jako by tam hoch vůbec nebyl. hoch byl Žid a velkej John Thomas měl slabost pro Adolfa. já měl rád oba a já moc lidí rád nemám.
"poslyš," řekl hoch, "já jim jdu říct, ať si to strčí někam."
můj ty bože, hoch byl sice velkej, ale trochu obtloustlej, jídlo moc nezanedbával, ale uvnitř byl měkkej, laskavej, vystrašenej a plnej obav, a taky trochu bláznivej jako my všichni, nikdo z nás to nakonec nedokázal, a tak jsem řekl:
"vykašli se na ten klakson, chlapče. stejně to nevypadá, že by na to troubil nějakej chlap. zní to jako ženská. mužskej přestane houkat a pak zase začne, hudebně vyhrožuje. ženská se prostě o klakson opře. a výslednej zvuk je jedna velká ženská psychóza."
"mě to sere!" řekl hoch a vyběhl ze dveří.
a co je komu po tom? pomyslel jsem si. co na tom vadí? lidi neustále dělají kroky, které jim nikdo nemůže mít za zlé. když uděláte nějaký krok, všechno musí být matematicky spočítané. to se naučil Hem na býčích zápasech a funkčně to vložil do svýho díla. já se to naučil na dostizích a funkčně to vložil do svýho života. staří dobří Hem a Buk.
"haló, Hem? u telefonu Buk."
"ach, Buk, jsem tak rád, že voláš."
"myslel jsem, že bych skočil pro nějaký pití."
"to by bylo výtečný, chlapče, ale jak vidíš, panebože, dalo by se říct, že jsem tak trochu z ruky."
"ale proč jsi to udělal, Ernie?"

"četls moje knížky. tvrdí se, že jsem se zbláznil, že jsem měl jakýsi představy. střídavě pořád ve cvokárně. tvrděj, že jsem si vymyslil, jak mně odposlouchávají telefon, potom jsem si vymyslil, že mám za zadkem CIA, že mě sledují a pozorují. víš, já nebyl nikdy moc na politiku, ale vždycky jsem se tahal s levičákama. válka ve Španělsku, všechny ty blbosti."
"jo, většina tvejch literárních postav inklinuje doleva. vypadá to romanticky, ale může se z toho vyvrbit pěkná past."
"já vím. ale popravdě řečeno jsem měl příšernou kocovinu a věděl jsem, že jsem udělal chybu, a když uvěřili na STARCE A MOŘE, bylo mi jasný, že svět je prohnilej."
"já vím. vrátil ses k svýmu původnímu stylu. ale to nebyla skutečnost."
"já věděl, že to není skutečnost. a dostal jsem CENU. a nasadili na mě špehy. a stáří. seděl jsem a chlastal jako starej zmrd, vyprávěl vyčpělý historky komukoli, kdo byl ochotnej poslouchat. musel jsem si ten mozek vystřelit."
"dobře, Erníe, měj se zatím, určitě se uvidíme."
"dobře, Buku, já vím, že přijdeš."
zavěsil. a jak.
šel jsem ven, abych se podíval po hochovi.
byla to stará ženská v novém autě, model 1969. pořád mačkala klakson. neměla nohy. žádný prsa. žádnej mozek. jenom auto z roku 1969 a rozhořčení, obrovský a totální rozhořčení. příjezd k jejímu domku blokovalo zaparkované auto. měla vlastní rodinný dům. já bydlel v jednom z posledních dvorků se slumy na DeLongpre. jednoho dne to domácí za strašlivou sumu prodá a srovnají mě buldozerem se zemí. to je zlý. pořádal jsem večírky, který končily při východu slunce, a ve dne v noci třískal do kláves psacího stroje. ve vedlejším dvoře žil jeden blázen. všechno bylo nádherný. jeden blok na sever a deset bloků na západ jsem mohl chodit po chodníku, na němž se skvěly stopy HVĚZD. nevím, co ta jména znamenají. nechodím do kina. nemám televizi. když mi přestalo hrát rádio, vyhodil jsem je z okna. v opilosti. své, nikoli rádia. v jednom okně mám obrovskou díru. zapomněl jsem, že tam je síť proti hmyzu. musel jsem ji otevřít, a pak teprve rádio vyhodit, když jsem byl později jednou opilý, byl jsem bos a posbíral nohou (levou) všechno sklo, a doktor, aniž mi dal panáka, se mě během řezání chodidla, hledání a odvážného vytahování střepů zeptal: "poslyšte, nechodíte někdy tak trochu bez toho, abyste věděl, co děláte?"
"většinou, člověče."
potom se mi zařízl do nohy tak hluboko, že to nebylo potřeba.
chytil jsem se po stranách stolu a řekl: "ano, pane doktore."
pak už byl trochu laskavější. proč by měli být doktoři lepší než já? nechápu to. tu úskočnou záludnost starýho doktora.
tak jsem byl zase na ulici, Charles Bukowski, přítel Hemingwaye, Ernieho, nikdy jsem nečetl SMRT ODPOLEDNE. kde ji seženu?
hoch řekl té bláznivé ženské v autě, která se jen dožadovala zdvořilosti a vlastnických práv: "odtáhneme to auto, odtlačíme ho z cesty."
hoch mluvil i za mě. teď, když jsem mu napsal předmluvu ke knížce, byl mým pánem.
"hele, chlapče, to auto není kam odtlačit. a mně je to navíc opravdu jedno. já jdu zpátky chlastat." zrovna začínalo pršet. já mám strašně jemnou kůži, jako krokodýl, a k tomu stejnou duši. odešel jsem. do prdele, měl jsem těch půtek plný zuby.
odešel jsem, a když jsem se pak blížil do svý díry ve dvoře, uslyšel jsem, jak na sebe ječí nějaké hlasy. Otočil jsem se. bylo to tady, nějaký šílený útlý hoch v tričku ječel na tlustýho židovskýho básníka, jemuž jsem právě napsal předmluvu k jeho básničkám. co s tím mělo společnýho bílý tričko? bílý tričko tlačilo mýho zpola nesmrtelnýho básníka pryč. tlačil na něho tvrdě, bláznivá stará ženská se pořád opírala o klakson.
Bukowski, máš snad zase jednou otestovat svůj levej hák? houpeš se jako dveře od stodoly a dokážeš vyhrát tak jednu z deseti rvaček. kdy jsi naposled vyhrál nějakou rvačku, Bukowski? měl bys nosit ženský kalhotky.
dobře, do prdele, s takovými výsledky, jako jsou ty tvoje, už jedna porážka navíc neznamená žádnou velkou hanbu.
začal jsem se vracet, abych svýmu židovskýmu básníkovi pomohl, ale všiml jsem si, že mezitím přinutil bílý tričko k ústupu. potom z věžáku za 20 milionů dolarů, kterej postavili vedle mýho slumu, vyběhla nějaká mladá holka. díval jsem se, jak se jí při běhu v hollywoodské imitaci měsíčního světla vlní prdel.
holka, ukázal bych ti něco, na co nikdy nezapomeneš, na co bys nikdy nezapomněla: solidní devíticentimetrovej rozechvělej a pulzující pták, panebože, ale ona mi nikdy nedala šanci, ta vlnící se prdel uhánějící ke svýmu autu Fiaria nebo jak se to správně píše, model 1968, skočila dovnitř, s kundou umírající po mé poetické duši, sedla si dovnitř, nastartovala, vyjela z příjezdové cesty, málem mě přejela, mě, Bukowského, BUKOWSKÉHO, hmmm, a zajela s tím na podzemní parkoviště pod dvacetimilionovým věžákem. proč si to tam nezaparkovala rovnou? no.
chlápek v bílém tričku pořád ještě běhal kolem bláznivé ženské, můj židovský básník se ke mně vrátil v hollywoodském měsíčním svitu, který nás všechny zaléval jako smradlavá voda z umývání nádobí, sebevražda je tak těžká, možná se náš osud změní, v Penguinu vychází sbírka básní Norse - Bukowski Lamantia... a co?
ženská má volný průjezd na příjezdovou cestu, ale nemůže se mezi auty trefit. dokonce si i špatně najela. pořád couvá a nabírá nárazníkem bílou dodávku, která stojí před ní. při prvním nárazu odcházejí zadní světla. couvá. dupe na plyn. odchází půlka zadních dveří. couvá. dupne na plyn. odchází celý blatník a půlka levého boku, ne, vlastně pravá strana, je to pravá strana. nic víc. příjezdová cesta je volná.
Bukowski - Norse - Lamantia. Penguinka. pro ty druhý dva chlápky je zatraceně dobrý, že jsem v tý knížce s nima.
zase ty odvážný ramena, skřípání plechu o plech. a mezitím se opírá o klakson. bílý tričko se klátí v měsíčním světle a běsní.
"co se děje?" ptám se hocha.
"nevím," připouští nakonec.
"bude z tebe jednou dobrej rabín, ale tomuhle všemu bys měl rozumět."

kluk studuje na rabína.
"já tomu nerozumím," řekl.
"potřebuju se napít," řekl jsem. "kdyby tady byl John Thomas, pozabíjel by je všechny. ale já nejsem John Thomas."
měl jsem se k odchodu, ženská pořád dál vrážela do bílé dodávky a rozbíjela ji na kousky, byl jsem zrovna na odchodu, když v té chvíli přišel starý muž v brýlích a v hnědém kabátě, který na něm schlíple visel, byl to opravdu starej chlap, starší než já, a to znamená fakt starej, přišel blíž a postavil se klukovi v bílém tričku. postavil se? to je to správný slovo, ne?
takže starý muž v brýlích a vlajícím hnědém kabátě přibíhá s velkou plechovkou zelené barvy, musel to být přinejmenším galon nebo možná 5 galonů, nevím přesně, co to znamená, naprosto se mi vytratila zápletka nebo smysl, jestli tady vůbec kdy jaký byl, a starý muž káže tu plechovku po šíleném hochovi v bílém tričku, který běhá dokola po třídě DeLongpre pod odvážně svítícím hollywoodským měsícem, většina barvy ho míjí, ale nějaké cákance ho zasáhnou, především na místě, kde míval srdce, šmouha zelené přes bílou, děje se to rychle, jak už se tak věci dějí rychle, málem rychleji než mrknutím oka a úderem srdce, a právě proto dostáváme o všech událostech tak rozdílné zprávy, o nepokojích, pěstních soubojích nebo o čemkoli podobném, oči ani duše nedokáží udržet krok s frustrující zvířeckou AKCÍ, ale viděl jsem, jak ten starý člověk klesá k zemi, jak padá, myslím, že tomu předcházel úder, ale vím, že k žádnému druhému nedošlo. ženská v autě přestala vrážet do dodávky a troubit, jenom tam seděla a ječela, ječela v nejvyšším možném rejstříku, který znamenal totéž jako její ležení na klaksonu, byla mrtvá a navždy odrovnaná v autě z roku 1969 a nedokázala to pochopit, byla posedlá a zničená, roztrhaná na kusy, a jakási malá částečka její duše kdesi uvnitř si to přece jen uvědomovala - nikdo nakonec neztrácí duši úplně - jenom z ní pošetile odhazují devětadevadesát setin.
bílý tričko se napodruhý do starce skvěle trefilo. rozbilo mu brýle. nechalo ho v hnědém kabátě válet se a zmítat sebou.
starý muž vstal a hoch mu dal další ránu, srazil ho na zem, praštil ho ještě jednou, když byl na kolenou, kluk v bílém tričku se dobře bavil.
mladý básník mi řekl: "JEŽÍŠIKRISTE! PODÍVEJ SE, CO DĚLÁ S TÍM STARÝM ČLOVĚKEM!"
"hmm, je to hodně zajímavý," řekl jsem a přál jsem si mít u sebe pití nebo aspoň cigaretu.
odešel jsem zpátky domů. potom jsem uviděl auto lítačky a zrychlil jsem krok. hoch šel za mnou.
"proč se tam nevrátíme a neřekneme jim, co se stalo?"
"protože se nic nestalo kromě toho, že všichni zešíleli, protože jsou úplně umoření ze života. v týhle společnosti se počítají jenom dvě věci: nenechej se přistihnout bez peněz a nenechej se přistihnout s jakoukoli drogou."
"ale to tomu starýma člověku neměl dělat."
"k tomu jsou staří lidi předurčený."
"ale co spravedlnost?"
"vždyť to je spravedlivý: mladí mlátí starý, živí mlátí mrtvý. copak to nechápeš?"
"jenže ty říkáš takový věci, a přitom jsi starej."
"já vím, pojďme dovnitř."
vytáhl jsem pár dalších piv a seděli jsme potichu. skrz stěny bylo slyšet vysílačku z auta té blbé lítačky. dva dvaadvacetiletí kluci s bouchačkou a s pendrekem přijeli, aby na místě rozhodovali o dvou tisících letech idiotského, homosexuálního, sadistického křesťanství.
žádný div, že se cítili dobře, naditi ve svých uniformách z příjemné látky, většina policistů jsou středostavovští úředníci, kteří dostávají biftek dělaný na pánvi a mají ženušku s napůl slušným zadkem a nohama a tichý dům někde ve Srákorárně zabili by vás, aby dokázali, že Los Angeles je v právu, zatýkáme vás, pane, je nám líto, pane, ale musíme to udělat, pane.
2000 let křesťanství a jak to všechno končí? vysílačky v autech lítačky, který se pokoušejí všechno to shnilý svinstvo udržet pohromadě, a co dál? tuny válek, menší nálety, násilníci v ulicích, bitky na nože, tolik šílenců, že na to raději nemyslíte, necháte je radši ovládnout ulice v policejních uniformách nebo bez nich.
šli jsme tedy dovnitř a hoch pořád opakoval:
"hele, půjdeme ven a řekneme policii, co se stalo?"
"ne, chlapče, prosím tě. když jsi opilý, jsi vinen bez ohledu na to, co se děje."
"ale jsou přímo před barákem, pojďme jim to říct."
"není o čem mluvit."
hoch si mě prohlížel, jako bych byl pěkně zasranej zbabělec. jsem. on byl nejdýl ve vězení sedm hodin při nějaké demonstraci na losangeleské univerzitě.
"chlapče, myslím, že večírek skončil."
hodil jsem mu na pohovku deku a on šel spát. já si vzal dvě třetinky piva, obě jsem otevřel, postavil si je na čelo své pronajaté postele, pořádně si přihnul, natáhl se a čekal na svou smrt, jak to musel dělat Cummings, Jeffers, popelář, kamelot, dostihový špeh...
dopil jsem obě piva.
hoch se probudil o půl desáté. nechápu, jak můžou lidi brzo vstávat. Micheline taky vstávala brzo. běhala po domě, zvonila na zvonky, všechny budila. všichni byli nervózní a mlátili do zdí. člověka, který vstává před polednem, jsem vždycky považoval za úplnýho blbce. Norse měl skvělý nápad - sedět v hedvábném županu a v pyžamu a nechat svět, ať si jde svou cestou.
vypustil jsem hocha ze dveří a on odešel do světa. na ulici zasychala zelená barva. Maeterlinckův pták byl mrtvý. Hirschman seděl ve zšeřelém pokoji s krvavým chřípím.
a já napsal další PŘEDMLUVU k další knize čísi poezie. kolik ještě?

"hej, Bukowski, mám tady sbírku básní. myslel jsem si, že by sis ty básničky mohl přečíst a něco mi k tomu říct."
"něco říct? jenže já nemám rád poezii, člověče."
"to nevadí. jenom mi k tomu něco řekni."
hoch byl pryč. potřeboval jsem se vysrat. záchod byl ucpaný; domácí na tři dny odjel. vzal jsem hovno a vložil je do hnědého papírového pytlíku. potom jsem šel ven a nesl si pytlík jako člověk, který jde se svačinou do práce. když jsem šel potom kolem prázdné parcely, pytlík jsem zahodil. tři předmluvy. 3 pytlíky hoven. nikdo nikdy nepochopí, jak Bukowski trpěl.
vracel jsem se domů a snil o ženách ležících na zádech s nohama vzhůru, o věčné slávě. to první by bylo hezčí. a došly mi hnědé pytlíky. mám na mysli papírové pytlíky. v deset hodin dorazil pošťák. dopis od Beilese z Řecka, píše, že tam taky prší.
tak dobře, uvnitř jsem byl zase sám a šílenství noci se proměnilo v šílenství dne. uvelebil jsem se na posteli na zádech, zíral jsem do stropu a naslouchal zasranýmu dešti.

FIALOVEJ JAKO KOSATEC

Jedna strana oddělení byla označena A-1, A-2, A-3 a tak dál a drželi tam muže, a druhá strana byla značená B-1, B-2, B-3 a drželi tam ženy. Rozhodli se ale, že je terapeuticky vhodné, abychom se občas vídali, a to byla velice dobrá terapie - šoustali jsme ve skříních, venku na zahradě, za stodolou, všude. Spousta ženskejch tam šílenství jenom předstírala, protože je jejich manželé přistihli s jiným, a celý to byl trik - chtěly, aby jim zase uvěřili, aby je manžílci politovali a aby se pak dostaly ven a dělaly to celé znova. Pak se zase vracely a pak šly zase ven a tak dál. Když ale byly holky zavřené uvnitř, musely to mít, a my dělali všechno, abychom jim v tom pomohli. A zaměstnanci měli pochopitelně spoustu práce - doktoři souložili se setřičkama a zřízenci ojížděli jeden druhýho, takže sotva věděli, co děláme my. Bylo to výborný.
Víc šílenců jsem potkal venku - kam se podíváte: v laciných obchoďácích, v továrnách, na poštách, v obchodech s potřebami pro zvířata, na baseballu, ve stranických sekretariátech než kolik jsem jich viděl uvnitř. Někdy jste nevěděli, za co se tam dostali. Byl tam jeden docela vyrovnanej chlápek, snadno se s ním dalo mluvit, jmenoval se Bobby, vypadal dobře; vlastně vypadal sakra líp než většina psychiatrů, kteří se nás snažili vyléčit. S žádným z psychiatrů se nedalo delší dobu bavit, aniž byste se začali cítit úplně šíleně. Většina psychiatrů se stala psychiatry, protože se báli o svůj vlastní rozum. Zabývat se vlastním rozumem je to nejhorší, co může šílenec udělat, a všechny teorie, který to popírají, jsou kraviny. Občas dokonce nějaký cvok pokládal podobný otázky:
"Kde je doktor Malov? Dneska jsem ho ještě neviděl. Má dovolenou? Nebo ho přeložili?"
"Je na dovolené," odpovídal jiný cvok, "a přeložili ho."
"To nechápu."
"Řeznickej nůž. Zápěstí a krk. Nenechal žádný dopis."
"Býval to takový příjemný společník."
"To jo, do prdele."
Je to věc, kterou nikdy nepochopím. Myslím to hroznové víno na podobných místech. Hroznové víno nikdy není na škodu. Ve fabrikách, ve velkých institucích, jako je tahle... občas ukápne slovo, že se tomu a tomu stalo to a to; ba co hůř, dny, týdny předem jste slyšeli věci, které se potom staly - Starýho Joea, kterej tady byl už dvacet let, mají propustit, nebo všechny nás mají propustit, nebo něco podobnýho, vždycky to nakonec byla pravda. Další věc, která se týká psychiatrů - když bychom se vrátili k psychiatrům - spočívá v tom, že nikdy nedokážu pochopit, proč na to musejí jít tak zostra, když mají po ruce všechny ty prášky. Ani jedinej mozek mezi nimi všemi.
Ale abychom se vrátili k tématu - pokročilejší případy (mám na mysli pokročilejší směrem ke zdánlivému vyléčení) pouštěli vždycky v pondělí a ve čtvrtek ve dvě hodiny s návratem o půl šesté večer pod trestem ztráty tohoto privilegia. Teoretický základ k této praxi spočíval v myšlence, že bychom se pomalu mohli přizpůsobovat životu ve společnosti. Zkrátka místo abyste jen tak rovnou vylezli z blázince na chodník. Stačilo se rozhlédnout, abyste se dostali okamžitě zase zpátky. Stačilo, když jste viděli všechny ty cvoky, co se venku pohybovali.
Měl jsem povolena svá pondělní a čtvrteční privilegia, během nichž jsem navštěvoval doktora, na kterého jsem věděl nějakou špínu a zásoboval jsem se u něho různýma práškama na povzbuzení, amfetaminem, libriem a podobně. Prodával jsem je pacošům. Bobby je pojídal jako bonbóny a Bobby měl spoustu prachů. Vlastně většina z nich měla prachy. Jak už jsem říkal, často jsem přemítal, co tam Bobby dělá. Byl v pořádku ve většině oblastí chování. Prováděl jen jeden takový drobný trik: každou chvíli vstal, vrazil si obě ruce do kapes, vytáhl si vysoko nohavice kalhot a přešel tak osm nebo deset kroků, přičemž si přes rty potichu hloupě pohvizdoval. Byla to nějaká melodie, která mu pořád trčela v hlavě. Trvalo to pokaždý jen pár vteřin. To bylo to jediný, co u něho nefungovalo. Dělal to pořád, tak dvacetkrát nebo třicetkrát za den. Když jste to zpočátku párkrát viděli, mysleli jste si, že si dělá legraci, a říkali jste si, můj bože, co je to za směšnýho nádhernýho chlapíka. Teprve později vám došlo, že on to musí dělat.
Dobře. Jak to bylo se mnou? Hned. Holky pouštěli taky ve dvě odpoledne, a to jsme u nich měli lepší šanci. Šoustání ve skříních bylo pořád rajcovní. Ale museli jste mrdat rychle, protože prostor pořád křižoval nepřítel. Chlápci s vozíky, kteří znali nemocniční poměry a přijížděli s vozíky a naše krásné, ale bezmocné dámy od nás odháněli.
Než jsem se dal na prodej prášků, nemíval jsem moc peněz, a tak bývalo hodně potíží. Jednou jsem musel zatáhnout jednu z těch nejlepších, Mary, na dámský záchod u jídelny. Docela nám dalo zabrat, než jsme si našli vhodnou pozici - nikdo si nebude na hajzlu lehat na zem - stát se nám tam příliš nevedlo - bylo to dost divný - a pak jsem si vzpomněl na trik, který jsem se jednou naučil. Na hajzlu ve vlaku cestou přes Utah. S pěknou mladou Indiánkou, která se ožrala vínem. - Řekl jsem Mary, aby si hodila jednu nohu přes umyvadlo. Pomohl jsem jí dát nohu nahoru a vrazil ho do ní.

Fungovalo to výtečně. Zapamatujte si to. Může se vám to někdy hodit. Dokonce si můžete na vylepšení zážitku nechat na koule téct teplou vodu.
Mary pak vyšla z dámských záchodků jako první a pak jsem vyšel já. Zřízenec z jídelny mě uviděl.
"Hej, člověče, co děláš na dámskejch záchodcích?"
"Proboha, člověče!" naznačil jsem mu pohyb zápěstím. "Ty jsi fakt pěknej proutník, co?" Odvrávoral jsem pryč. Zdálo se, že mě nepodezřívá. Měl jsem z toho strach dobrý dva týdny, pak jsem na to ale zapomněl...
Myslel jsem si, že jsem na to zapomněl. Ale prášky šly dobře. Bobby spolykal úplně cokoli. Prodal jsem mu dokonce i pár balíčků antikoncepčních pilulek. Spolykal je.
"Výborný zboží, člověče. Přineseš to ještě, že jo?"
Nejdivnější byl ale Pulon. Ten jenom seděl na židli u okna a vůbec se nehýbal. Nikdy nešel do jídelny. Nikdy ho nikdo neviděl jíst. Ubíhaly týdny. Pořád seděl na svý židli. Vztahy měl jenom s naprostejma bláznama - s lidma, který nikdy na nikoho nepromluvili, dokonce ani na psychiatry. Ti tam postávali a mluvili s Pulonem. Mluvili o všem možným, přikyvovali, smáli se, kouřili. Kromě Pulona jsem měl nejlepší vztahy s beznadějnejma případama jen já. Psychiatři se nás ptávali: "Jak se vám to s nima, chlapi, daří?"
V tu chvíli jsme na ně oba jen zírali a neodpovídali.
Ale Pulon přitom uměl mluvit s lidma, kteří nemluvíli už 20 let. Uměl je přimět k odpovědi na otázky a vyprávěl jim o různých věcech. Pulon byl strašně divnej. Byl to jeden z těch pronikavejch mozků, který dokážou jít na smrt, aniž by hnuli brvou - možná proto se tak choval. Jenom blbec má plnej pytel rad a odpovědi na všechny otázky.
"Poslouchej, Pulone," řekl jsem, "ty nikdy nejíš. Nikdy tě nevidím jíst žádný jídlo. Jak to děláš, že jsi naživu?"
"Chichichichichichichi. Chichichichichichichichi..."
Hlásil jsem se dobrovolně na různý práce, jen abych se dostal z oddělení, abych se mohl porozhlédnout kolem. Byl jsem tak trochu jako Bobby, jenom jsem si nevytahoval kalhoty a nepískal si falešně cosi z Bizetovy Carmen. Já měl sebevražedný komplex a depresivní stavy a nesnášel jsem davy lidí a především jsem nesnášel stání v dlouhých frontách na cokoli. A právě to je všechno, o čem celá společnost je: dlouhý fronty a čekání na cokoli. Pokusil jsem se o sebevraždu plynem, ale nepovedlo se to. Měl jsem ale jiný problém. Mým problémem bylo vstávání. Nenáviděl jsem vstávání, odjakživa. Říkával jsem lidem: "Dva největší lidský vynálezy jsou postel a atomová bomba; ten první tě přede vším chrání a ten druhý tě ze všeho dostane." Mysleli si, že jsem se zbláznil. Dětský hry, jaký všichni hrají: dětský hry - z kundy do hrobu, aniž by se jich kdy dotkla hrůza života.
Ano, nenáviděl jsem ranní vstávání. Znamenalo to začínat znovu život, a když jste byli celou noc v posteli, vybudovali jste si zvláštní druh soukromí, kterého se člověk jen těžko zříká. Byl jsem vždycky samotář. Odpusťte mi, myslím, že to nemám v hlavě v pořádku, ale chci říct, že až na rychlovky s nějakou děvkou je mi úplně jedno, jestli všichni lidi na světě pomřou. Ano, vím, že to není hezká myšlenka. Ale bojuju jako had; koneckonců, byli to lidi, kvůli nimž jsem nešťastný.
Každý ráno to probíhalo stejně:
"Bukowski, vstávat!"
"Co-o?"
"Řekl jsem: 'Bukowski, vstávat!'"
"Jo?"
"Žádný 'JO!' Vstávat! Vstaňte a s chutí do života, blázne!"
"...chrr... jdi si zamrdat se setřičkou..."
"Přivedu doktora Blasinghama."
"Ošoustej ho taky."
A to už se poklusem přiřítil Blasingham, rozrušený a poněkud vykolejený, zrovna totiž prstem šoustal ve svý ordinací jednu studentku, která snila o sňatku a dovolené na Francouzské Rivi... s jedním starým duševně zaostalým dědkem, kterýmu se ani nedokázal postavit. Doktor Blasingham. Pijavice okresních fondů. Šarlatán a posera. Nedokážu pochopit, proč ho nezvolili za prezidenta Spojených států. Možná ho nikdy neviděli - byl neustále zaneprázdněný ohmatáváním a ucintáváním nad kalhotkama sestřiček...
"Tak Bukowski. VSTÁVAT!"
"Nic se tady nedá dělat. Absolutně nic se tady nedá dělat. Copak to nevidíte?"
"Vstávat. Nebo přijdete o své výhody."
"Do prdele. To je, jako byste řekl, že přijdete o gumu, když není co šoustat."
"Tak dobře, ty hajzle... já, doktor Blasingham, začnu počítat... Jdeme na to... Jedna... Dvě..."'
Vyskočil jsem: "Člověk je obětí prostředí, který odmítá pochopit jeho duši."
"Vy jste přišel o duši už v mateřské školce, Bukowski. Umyjte se a připravte se na snídani."...
Nakonec mi dali za úkol dojit krávy, a tak jsem musel vstávat ještě dřív než ostatní. Ale bylo to docela pěkný, tahat všechny ty krávy za vemena. A taky jsem se domluvil s Mary, že se ráno sejdeme ve stodole. Kolem samá sláma. Bude to výborný, bude to výborný. Tahal jsem za vemeno a Mary přišla ke krávě z druhé strany.
"Dáme se do toho, Pythone."
Říkala mi 'Python'. Nemám sebemenší ponětí proč. Třeba si myslí, že jsem Pulon? Vycházelo mi to tak. Ale co přinese přemýšlení člověku dobrýho? Vždycky to vede jenom k potížím.
Vylezli jsme si na půdu a svlékli se; oba jsme byli nazí jako ostříhaný ovce, třásli jsme se a čistá tvrdá sláma nás bodala jako hroty sekáčků na led. Do prdele, tak o tomhle člověk čítal akorát ve starých románech a my to řízením božím prožívali!
Dostal jsem ho dovnitř. Bylo to skvělý. Právě se mi začalo dařit, když to náhle vypadalo, jako by do stodoly vtrhla

italská armáda...
"HEJ! NECHTE TOHO! NECHTE TOHO! PUSŤ TU ŽENU!"
"OKAMŽITĚ Z NÍ SLEZ!"
"VYTÁHNI Z NÍ TOHO SVÝHO ČURÁKA!"
Tlupa zřízenců, samí prima hoši, většinou homosexuálové, do prdele, nic jsem proti nim neměl, jenže podívejte se na to: už lezli nahoru po žebříku...
"UŽ SE ANI NEHNI, TY ZVÍŘE!"
"JESTLI DO NÍ VYSTŘÍKNEŠ, TAK JSEŠ BEZ KOULÍ!"
Zrychlil jsem, ale nebylo to k ničemu. Byli čtyři. Odtáhli mě z ní a přetočili mě na záda.
"PANE BOŽE, PODÍVEJTE SE NA TO!"
"FIALOVEJ JAKO KOSATEC A DLOUHEJ JAKO POLOVIČKA LIDSKÝ RUKY! JAK PULZUJE A JAK JE OBROVSKEJ A HNUSNEJ!"
"JDEM NA TO?"
"Mohli bysme přijít o práci."
"Třeba by to stálo za to.
"V tu chvíli vešel doktor Blasingham. Tím se všechno vyřešilo.
"Co se to tam nahoře děje?" ptal se.
"Máme toho muže pod kontrolou, doktore."
"Co žena?"
"Ano, žena."
"Uf... ta je šílená jak blázen."
"Tak dobře, oblečte je a přiveďte mi je do ordinace. Jednoho po druhým. Ženu jako první!"
Nechali mě před ordinací čekat, před Blasinghamovým soukromým Božím oddělením. Seděl jsem na tvrdé lavici mezi dvěma zřízenci a listoval střídavě v Atlantic Monthly a v Reader's Digest. Byla to muka, jako když umíráte žízní na poušti a zeptají se vás, čemu dáte přednost - jestli chcete cucat suchou houbu nebo vám mají hodit do krku pár zrníček písku...
Myslím, že Mary protáhl ten povedenej doktor pořádně jazykem.
Potom Mary spíš vynesli z ordinace a vtlačili dovnitř mě. Vypadalo to, že Blasinghama celá záležitost pěkně napružila. Řekl mi, že mě sledoval několik dní dalekohledem. Podezřívali mě už celé týdny. 2 neobjasněná těhotenství. Řekl jsem doktorovi, že připravit mužskýho o sex není ten nejzdravější způsob, jak mu pomoct napravit rozum. Tvrdil, že sexuální energii je možné páteří převést a přeměnit na mnohem příjemnější použití. Odpověděl jsem mu, že bych to považoval za možný, kdyby to člověk dělal dobrovolně, ale že když jsme k tomu přinuceni, páteři se prostě moc nechce převádět energie na jiná příjemnější použití.
Tak to celé skončilo. Přišel jsem na dva týdny o své výhody. Ale ještě než to zabalím, doufám, že se mi to někdy podaří udělat na slámě. Takhle mi zkazit šoust - myslím, že mi přinejmenším jeden dlužej.

NEBESKÝ OČI

před nějakou dobou přišla ke mně na návštěvu Dorothy Healeyová. měl jsem kocovinu a pětidenní strniště na bradě. zapomněl jsem na to, až onehdy v noci u piva padlo její jméno. zmínil jsem se mladíkovi naproti, že se u mě stavila.
"proč za tebou přišla?" zeptal se.
"nevím."
"co říkala?"
"nepamatuje se, co říkala. pamatuje si jenom, že měla na sobě pěkný modrý šaty a měla nádherně jasný modrý oči."
"ty si nepamatuješ, co říkala?"
"vůbec nic."
"měls ji?"
"samozřejmě že ne. Dorothy si musí dávat sakra majzla, s kým jde do postele. jen si představ tu publicitu, kdyby se nevědomky vyspala s agentem FBI nebo s majitelem řetězce obchodů s obuví."
"řekl bych, že Jackie Kennedyová si taky musí opatrně vybírat."
"samo. Image. nikdy se asi nevyspí s Paulem Kassnerem."
"to bych byl rád u toho, kdyby k tomu došlo."
"držel bys ručníky?"
"držel bych, aby se nerozpadli," odpověděl.
a oči Dorothy Healeyové v sobě měly tu nádhernou planoucí modř...
kreslený seriály jsou už dlouho vážný, a jsou díky tomu komičtější, než bývaly kdy dřív. v jistém smyslu převzaly kreslený seriály roli někdejších seriálů v rádiu. obojí má jednu věc společnou: mají sklon předvádět vážnou, velice vážnou realitu a v tom spočívá jejich humor - v té jejich realitě v tak umělohmotné podobě z lacinýho obchoďáku, že se tomu musíte zasmát, pokud zrovna nemáte příliš velký žaludeční potíže.
v dnešních Los Angeles Times (když tohle píšu) představují poslední hvězdu hippie-beatnické scény Mary Worthovou. máme tu univerzitního rebela, vousatého a v roláku, utíkajícího s královnou kampusu, dlouhovlasou blondýnkou s dokonalou postavou (málem mi ztvrdl, když jsem si ji prohlížel). jaká stanoviska univerzitní rebel zastává, si nikdy nemůžeme být úplně jisti, známe jen pár jeho krátkých projevů, v nichž toho moc neřekl. ale nebudu vás interpretací článku unavovat. končí velkým ošklivým dědkem v kravatě a drahým obleku, holohlavým a s orlím

obličejem, a ten dědek pronáší k vousáči svá poučení, nabízí jemu i celé skupině práci, aby mohl adekvátně živit jeho sexy dceru. hippie-beatnik napřed odmítá a mizí ze stránky a tatínek s dceruškou to balí, aby ho opustili a nechali ho v tom jeho idealistickém marastu, když v tu chvíli se hippie-beatnik vrací. "Joe...! Cos to udělal?" říká sexy dcerunka. a Joe vchází s ÚSMĚVEM a BEZ VOUSŮ: "myslel jsem si, že je správné, abys věděla, jak tvůj manžel ve skutečnosti vypadá, drahoušku... než bude příliš pozdě!" potom se obrátí k taťkovi: "to znamená, že jsem za vaši dceru ochoten zaplatit cenu, kterou požadujete, pane!" (ach, ten sex, ach, ta láska, ach, ten MRD!) "Ale," pokračuje náš někdejší hipík, "pořád mám v úmyslu bojovat proti NESPRAVEDLNOSTI... kdekoli ji najdu!" to je dobře, protože náš bývalej hipík hodlá najít spoustu nespravedlnosti v obchodě s nemovitostmi. tatík mu přizvukuje: "Budeš se ale strašně DIVIT, Joe! ...až zjistíš, že my, staří zpátečníci, chceme taky lepší svět! My prostě jen nevěříme, že se musí SPÁLIT dům, když se chceš zbavit termitů!"
jenže, staří zpátečníci, člověk si musí pomyslet, co to DĚLÁTE? potom přelétnete očima na protější stranu na APARTMÁ 3-G, kde univerzitní profesor rozebírá s velice bohatou a krásnou dívkou její lásku k idealistickému a chudému mladému doktorovi. ten doktor projevuje velmi ošklivé záchvaty temperamentu - trhá ubrusy a shazuje nádobí ze stolů v kavárnách, háže vajíčkovými chlebíčky a - pokud si to dobře pamatuju mlátí svoje přátele. vzteká se, protože ta krásná bohatá žena mu pořád nabízí peníze, ale nicméně přijme nový moderní automobil, na vysoké noze zařízenou ordinaci v centru města a další vymoženosti. kdyby ten doktor byl kamelot z rohu ulice nebo pošťák, nic takového by nedostal, a já bych rád viděl, jak jde do nějakýho nočního klubu a shodí tam na podlahu večeři i s vínem a kávou a lžícema a pak se vrátí na místo a ani se neomluví. určitě bych nesnesl pomyšlení, že by mi TENHLE doktor operoval moje chronický hemeroidy.
když si tedy čtete takový kreslený seriály, tak se smějete, smějete a smějete, a přitom víte, že to tak částečně opravdu je.
včera přišel ke mně na návštěvu jeden profesor z místní univerzity. nevypadal jako Dorothy Healeyová, ale jeho žena, peruánská básnířka, vypadala opravdu dobře. důvodem k návštěvě bylo, že už byl unavený z těch věčných shromáždění takzvané NOVÉ POEZIE. kolem poezie je pořád ten největší a nejsnobštější umělecký povyk a malé básnické skupinky bojují o moc. mám za to, že ta největší kdy vynalezená snobárna byla skupina ČERNÁ HORA. a Creeleyho se pořád tu a tam na univerzitách bojí - bojí se ho a obdivují ho - víc než jakéhokoli jiného básníka. potom tu máme akademiky, kteří píšou podobně jako Creeley velmi pečlivě. v podstatě má dnešní obecně přijatelná poezie na sobě jakýsi skelný povrch, je to kluzké a unikavé, a když se do toho ponoříme hlouběji, přijdeme na to, že se tu skládají slovíčka jedno k druhému do poněkud nelidské ocelové sumace nebo jakéhosi poloutajeného hlediska. je to poezie pro milionáře a tlusťochy, co mají čas, takže má podporu a přetrvá, protože její tajemství spočívá v těch, kteří patří do kruhu, jenom v těch a ostatní se můžou jít vycpat. ale poezie je to nudná, strašně nudná, tak nudná, že její těžkopádnost je považována za její skrytý význam - význam je ukryt, dobře, tak dobře ukryt, až tam žádný význam není. ale když se VÁM ho nedaří nalézt, nemáte duši, cit a tak dál, takže HO RADĚJI NAJDĚTE, NEBO K NÁM NEBUDETE PATŘIT. a když ho nenajdete, TAK MLČTE.
každé dva tři roky tak někdo z akademické půdy, kdo si chce zachovat pozici v univerzitní hierarchii (a pokud si myslíte, že Vietnam je peklo, měli byste vidět, co se děje mezi těmi takzvanými velkými mozky při intrikách a v bitvách o moc ve vlastních malých celách), vydá další unavenou sbírku nablýskané a zbabělé poezie a dá tomu nálepku NOVÁ POEZIE nebo NOVÁ NOVÁ POEZIE, ale pořád je to týž obehraný kolovrátek.
tenhle profesor byl vyloženě hazardér. říkal, že má té hry dost a že chce přijít s něčím silným, s nějakou novou tvořivostí. měl své vlastní nápady, ale potom se mě zeptal, kdo podle mého píše OPRAVDOVOU novou poezii, co je to za hochy a jaký je ten materiál. neuměl jsem mu odpovědět, opravdu. napřed jsem pár jmen zmínil: Steve Richmond. Doug Blazek, Al Purdy, Brown Miller, Harold Norse, a tak dál, ale potom jsem si uvědomil, že většinu těch lidí znám osobně, a pokud ne osobně, tak aspoň z dopisů. měl jsem z toho prabídný pocit. když vypíchnu právě tyhle, bude to zase další taková ČERNÁ HORA - skupinkaření podle jinýho klíče, co zrovna "letí". tak se začíná umírat. jistý druh nádherný osobní smrti, ale v žádným případě nic dobrýho.
řekněme tedy, že je necháte stranou; že necháte stranou ty starý bardy nablýskaný poezie, co vám zůstává? práce nabité energií, živé práce mladých, co teprve začínají psát a objevují se v malých časopisech, které vydávají další energií a životem nabití mladíci. sex je pro ně čímsi novým a život je taky docela nový a válka taky, a to je v pořádku, přináší to občerstvení. ještě se nestali "součástí". jak to ale bude pokračovat? napíšou vám jeden dobrý verš a 14 špatných. občas nad jejich pracemi dokonce zatoužíte po křišťálové průzračnosti a pečlivém škrtání Creeleyho, a všichni taky znějí úplně stejně. potom zatoužíte po Jeffersovi, muži sedícím na skále a tesajícím krev svého srdce do stěny. říkají, abyste nevěřili člověku přes 30, a z procentuálního hlediska to není špatná poučka - většina lidí je do té doby zaprodaná. jak mám ale potom VĚŘIT ČLOVĚKU POD 30? když se pravděpodobně zaprodá? s Mary Worthovou, jejíž nos vykukuje z pozadí.
asi je to dobová záležitost. pokud jde o poezii (včetně jistého Charlese Bukowského), jednoduše v této chvíli, prostě NEMÁME žádné nabijáky, žádné nebojácné inovátory, muže, bohy, hochy, kteří by nás dokázali vykopat z postele nebo nás provést temným peklem továren a ulic. doba T. S. Eliotů je pryč; Auden skončil; Pound čeká na smrt; Jeffers po sobě nechal díru, která se nedá zaplnit žádným Love-In v Grand kaňonu; dokonce i starý Frost měl jistou duchovní velkolepost; Cummings nám nedával usnout; Spender přestal psát, neboť "život dnešního člověka zmírá"; D. Thomase zabila americká whisky, americký obdiv a americká ženská; dokonce i Sandburga, dávno předtím než pohasl jeho talent a vkráčel do amerických tříd s neostříhanými bílými vlasy, špatnou kytarou a zmatenýma očima, dokonce i Sandburga nakopla smrt do zadku.
připusťme si to: velikáni jsou pryč a žádní jiní velikáni je nepřišli nahradit. možná je to dobou. možná je to dobou Vietnamu, Afriky, Arábie. je docela dobře možné, že lidi chtějí víc, než co umějí básníci vyjádřit. je docela dobře možné,

že nakonec se stanou básníky všichni lidé - s trochou štěstí. bůh ví, já básníky rád nemám. nerad s nimi sedím v jedné místnosti. je ale těžké najít to, co má člověk skutečně rád. zdá se, že v ulicích něco chybí. muž, který mi plní nádrž u benzinky na rohu, vypadá jako to nejodpornější a nejhnusnější zvíře. a když vidím fotografie svého prezidenta nebo když ho slyším mluvit, vypadá jako nějaký obrovský vykrmený klaun, jakési hloupé a umělé stvoření, jež má v rukou můj život, mé naděje, stvoření, které rozhoduje o všech ostatních. a já tomu nerozumím. je to, jako by se náš prezident choval jako naše poezie. je to téměř tak, že jsme si ho stvořili nedostatečností vlastní duše, a proto si ho zasloužíme. Johnson je pěkně v bezpečí před kulkou nějakého atentátníka, nikoli kvůli zvýšeným bezpečnostním opatřením, ale protože v zabití mrtvoly lze nalézt jen malé nebo spíš vůbec žádné potěšení.
což nás vrací k profesorovi a jeho otázce: koho zařadit do knížky opravdu nové poezie? řekl bych, že nikoho. zapomeňte na tu knížku. to by bylo nejlepší. jestli si chcete přečíst něco opravdu lidského a bez přetvářky, doporučil bych Kanaďana Ala Purdyho. ale co to vlastně znamená, že je Kanaďan? jen někoho, kdo podřimuje někde na stromě, je zde sotva přítomen a vykřikuje nádherné zapálené písně do svého podomácku vyráběného vína. čas, bude-li nám dopřán, nám všechno poví, řekne nám o něm.
takže pardon, profesore, nemůžu vám pomoct. byla by to jen taková růže v mé knoflíkové dírce (RŮŽE ZEMĚ?). jsme ztraceni, a to včetně Creeleyů, vás, mě, Johnsona, Dorothy Healeyové, C. Claye, Powella, Hemova posledního výstřelu, toho velkolepého smutku mé dcery, která ke mně běží napříč pokojem. všichni cítíme pořád víc a víc tu strašlivou ztrátu duše a směru a snažíme se čím dál víc dospět k nějaké podobě Krista před konečnou katastrofou, jenže se neobjevuje žádný Gándhí nebo RANÝ Castro. jenom Dorothy Healeyová s nebeskýma očima. a to je všivá komunistka.
takže jsme v bryndě. Lowell odmítl jakési pozvání od Johnsona na zahradní slavnost. to bylo dobré. to byl začátek. jenže Robert Lowell píše naneštěstí dobře. příliš dobře. je lapen kdesi mezi nablýskanou poezií a tvrdou realitou a neví, co má dělat - míchá proto obojí a umírá na oba způsoby. Lowell by byl moc rád lidskou bytostí, ale kastrují ho vlastní poetické koncepce. Ginsberg nám mezitím provádí před očima gigantické přemety, uvědomuje si díru a snaží se ji zaplnit. přinejmenším ví, co je špatně - jenže prostě postrádá umělecké mistrovství, aby mohl svou vizi naplnit.
takže, profesore, děkuju, že jste se stavil. spousta podivných lidí mi klepe na dveře. příliš mnoho podivínů.
nevím, co z nás bude. potřebujeme spoustu štěstí. a já ho poslední dobou neměl. a slunce se přibližuje. a zdá se, že Život, třebaže je tak hnusný, bude stát ještě tak tři čtyři dny za to. myslíte, že to zmákneme?

POVÍDKA PRO WALTERA LOWENFELSE

setřásl ze sebe kocovinu a vylezl z postele a náhle byly tady žena a dítě - a on otevřel dveře a dovnitř vběhlo děcko a za ním vešla žena. až z Nového Mexika. i když napřed se zastavily u Velký Billy, lesbičky. děcko - holčička - sebou praštilo na pohovku a opět přehrávali hru na setkání. bylo pěkný vidět dítě, bylo zpropadeně dobrý vidět se s dítětem.
"Tina dostala zánět do palce na noze. dělá mi to starosti. byla jsem dva dny tak trochu v mlze, a když jsem se toho zbavila, měla na palci tohle."
"měla bys ji přinutit, aby ve všech těch brlozích nosila boty."
"NA TOM NEZÁLEŽÍ! CELEJ SVĚT JE JEDEN VELKEJ BRLOH!" řekla.
byla to žena, která si zřídkakdy česala vlasy, chodila v černém oblečení na protest proti válce, nejedla grepy kvůli stávce proti grepům, byla komunistka, psala poezii, účastnila se love-inů, vyráběla popelníky z keramické hlíny, ustavičně kouřila a pila kávu, pobírala nejrůznější šeky od matky a bývalých manželů, žila s nejrůznějšími muži a měla ráda chleba s jahodovou marmeládou. děti používala jako zbraně a měla jedno za druhým, aby se mohla účinně bránit. třebaže všechno, co si s ní mohl člověk v posteli užít, měl už dávno za sebou, i když už se vším skoncoval, chlast byl evidentně jedinou zasranou výjimkou. ale tak by se už nikdy opít nemohl. v podstatě mu připadala jako jakási náboženská fanatička naruby - nic nemohla dělat přece špatně, když měla ty nádherné ideály: pacifismus, lásku, Karla Marxe, všechny ty pičoviny. nevěřila ani na PRÁCI, ale kdo na ni nakonec věří? naposled pracovala za druhé světové války, když se přidala k dobrovolným ženským sborům, aby spasila svět a zachránila ho před tou bestií, která pálila lidi v pecích: před A. Hitlerem. ale z intelektuálního hlediska to byla dobrá válka, víte. a teď strkala do pece jeho.
"kristenanebi, zavolej mýmu doktorovi."
znala na doktora číslo: to byla jedna z věcí, na něž byla dobrá. udělala to. pak už jen káva a cigarety a povídání o projektu komuny, v níž žila.
"někdo vylepil ve stodole tvou básničku HAJZL LIDSTVA. a je tam s náma jeden starej opilec, Elí, je mu šedesát. je neustále opilej a dojí kozu."
snažila se, aby mu to znělo lidsky, aby ho zaujala všemi těmi mouchami a odříznutím od jakékoli možnosti samoty, dostihů nebo v klidu popíjeného piva, a taky by tam musel sedět a dívat se, jak se po ní válejí chlápci s chorým mozkem, a on by nemohl žárlit, jenom prosté nechutné hrůzy a deprese z mechanických lidí provádějících mechanické pohyby, lidí, kteří se snaží přivést svoje zabetonované duše zpátky k životu výstřiky spermatu.
"no jo," řekl, "já kdybych tam dolů přijel, podíval se na ten špinavý kopec a slepičí trus, začal bych křičet a zešílel bych. nebo bych si našel způsob, jak se zabít."
"Elí by se ti líbil. ten je taky pořád opilej."
hodil plechovku od piva do papírového pytle. "šedesátiletýho ožralu můžu najít všude. a když ne, tak stačí dvanáct roků počkat. jestli se mi to podaří."
když se jí tohle nepovedlo, vrátila se ke kávě a cigaretám, trochu zakřiknutá, ale zároveň s jakousi slepou zuřivostí, a jestli si myslíte, že něco takového neexistuje, tak to jste ještě nepoznali paní Lásku, Protiválečnou Pacifistku, paní Básnířku, prostě Paní. sedět na koberci v kruhu přátel a žvanit o kravinách...
byla středa a on musel večer do PRÁCE, zatímco ona vzala děcko do místního knihkupectví, kde si navzájem četlo

svoje věci pár lidí. v Los Angeles bylo takových míst habaděj. lidi, kteří neuměli psát dost dobře, aby se to mohlo číst kočkám, se scházeli a četli si navzájem, co napsali, aby se mohli povzbuzovat, jak jsou dobří. byla to jakási duševní onanie, když nebylo co jiného dělat. deset lidí si mazalo med kolem huby a ujišťovali se, jak jsou výborní spisovatelé, ale občas bylo sakra těžký najít někoho jedenáctýho, a pochopitelně nemělo žádnou cenu něco posílat do časopisů jako PLAYBOY, THE NEW YORKER, THE ATLANTIC, EVERGREEN, protože tam dobrý psaní nepoznají a neocení, ne? "na našich setkáních čteme lepší věci než ve všech velkých i malých časopisech dohromady..." řekl mu před deseti lety jeden nýmand.
do prdele, bylo by to jen k nasrání...
když se v noci ve čtvrt na čtyři vrátil, měla v celém bytě rozsvíceno, rolety vytažené a spala na pohovce s vystrčeným nahým zadkem. vstoupil do bytu, pozhasínal většinu světel, zatáhl rolety, šel se podívat na dítě. děvčátko v sobě mělo jiskru. starší žena je dosud nezabila. už 4 roky. díval se na spící dítě, na Tinu, byl to zázrak, jak spala a žila navzdory tomu okolnímu peklu. i pro něho to bylo peklo, ale taky to vězelo v prosté a zásadní skutečností, že nedokázal vystát tu ženskou. a nebylo to jen v ženských jako takových; existovalo pár žen, které by snesl, a spousta z nich k němu byla taky nespravedlivá - dávaly mu pěkně zabrat; ale dítě - proč to jsou děti, které nakonec vždycky dostanou na prdel? necelý metr vysoká, bez zaměstnání, bez pasu, bez šance. začínáme je zabíjet v té chvíli, kdy vylezou z kundy. staráme se o jejich růst a strkáme je přímo do té druhé díry. naklonil se a políbil spící dcerku, ale skoro stydlivě.
když se vrátil do pokoje, byla vzhůru. voda na kávu vřela. cigareta. on si dal pivo. co je mu po tom, všichni jsou šílení.
"dnes večer se jim líbila moje básnička," řekla. "četla jsem svoji básničku a jim se líbila. mám ji tady, kdyby sis ji chtěl přečíst."
"poslouchej, děvče, úplně ze mě v práci vymlátili mozek. myslím, že si ji teď nejsem schopnej pořádně přečíst. zítra, jo?"
"jsem tak šťastná. vím, že bych neměla, ale jsem. znáš ten poetickej časák, co z našich skupinovejch čtení vydáváme?"
"jo?"
"tak jeden výtisk se dostal k Walteru Lowenfelsovi, on si ho přečetl a napsal, aby se na mě zeptal!"
"to je pěkný, fakt pěkný."
měl radost kvůli ní. cokoli, z čeho byla šťastná, cokoli, co ji vytahovalo z té zasrané hadí nory.
"Lowenfels má dobrej vkus; je to sice tak trochu levičák, ale to já možná taky, to se špatně pozná. ale tys napsala pár kousků, co mají šťávu, to víme oba," řekl.
koupala se v té radosti a on se za ni cítil šťastný. chtěl, aby zvítězila. potřeboval, aby zvítězila. všichni to potřebovali. co je to za zkurvenou hru.
"víš ale, v čem vězí tvůj problém."
vzhlédla: "v čem?"
"je to pořád těch osm nebo devět stejnejch básní."
nosila těch 8 nebo 9 stejných básní do každé nové literární skupiny, kterou objevila a mezitím si hledala dalšího mužskýho, další děcko, další obranu.
neodpověděla. po chvíli řekla: "co je to za časopisy v tý velký kartonový krabici?"
"moje další sbírka básní. potřebuju už jenom titul a písařku. záloha je na cestě. musím jenom přepsat svoje vlastní básničky, ale já nejsem schopnej přepisovat svoje vlastní básničky. je to ztráta času a návrat po stejný cestě. nedokážu to. ta krabice tady leží už půl roku."
"potřebuju prachy. kolik mi zaplatíš?"
"dvacet, třicet dolarů, ale je to příšerná práce, těžká a nudná."
"udělám to."
"tak dobře," řekl, ale věděl, že to nikdy neudělá. nikdy nic neudělala. 8, možná 9 básniček. ale jak se říká, i když napíšete v životě jenom jednu nebo dvě dobrý básničky, jste v tom.
v čem?
v kundě s tripletu, pomyslel si...
děcko mělo narozeniny, asi před dvěma nebo třemi týdny, a následující den jel s Tinou - doktor jí z palce odstranil nehet a dal jí malé lahvičky, které měla každé čtyři hodiny pít -, dělal příšerné pochůzky, které člověka úplně stravovaly, zatímco měl někde ožralý zpívat - vyhnul se asi čtyřem nebo pěti obchodům, aby udržel loď na vodě, potom se stavil v pekárně, vyzvedl narozeninový dort, udělali ho pěkně, vzali s Tinou ten dort v růžové krabici a zamířili na trh pro toaletní papír, maso, chleba, rajčata a bůhvíco ještě, zmrzlinu ano zmrzlinu, jakou zmrzlinu bys ráda, Tino? zatímco na nás padá ocelová obloha Richarda Nixona, tak jakou, Tino, co?
když se vrátili, byla poetka Waltera Lowenfelse zelená vzteky, prskala a nadávala...
rozhodla se, že přepíše sbírku básní. a co? dal jí novou pásku do stroje.
"TA ZASRANÁ PÁSKA NEFUNGUJE!"
byla strašně vzteklá, seděla tam ve svých černých protiválečných šatech. vypadala ošklivě. ještě ošklivěji.
"počkej chvilku," řekl jí. "máme dort a vůbec."
zanesl nákup do kuchyně a Tina šla s ním.
díky bohu za tohle nádherný dítě, pomyslel si, který vzešlo z těla téhle ženy, jinak se obávám, že bych tu ženskou zavraždil. díky bohu za můj osud nebo dokonce i Richardu Nixonovi. díky jemu nebo vlastně čemukoli: těm modrým strojům, co se nikdy neusmívají.
vrátili se s Tinou do pokoje, kde stál psací stroj, a on zvedl víko stroje a ještě v životě neviděl takovým způsobem nasunutou pásku, nedalo se to vůbec popsat. ve skutečnosti se stalo to, že další večer šla na jiné básnické čtení a něco už nedopadlo tak dobře; o co šlo, mohl jen hádat: někdo, s kým chtěla mrdat, ji neošoustal, nebo ji ošoustal někdo, s kým mrdat nechtěla, nebo někdo řekl něco špatného o její poezii, nebo ji někdo po krátkém rozhovoru nazval

"neurotičkou"; ať to bylo cokoli, tak to v tomhle prostředí chodilo, stačilo je trochu popíchnout a buď se úplně rozzářili strojenou láskou, nebo se celí nakrčili a zmítali se nenávistí.
byla teď úplně bez sebe a on s tím nedokázal nic dělat. sedl si a nasadil pásku správným způsobem.
"A 'S' SE ZASEKÁVÁ!" ječela.
nezeptal se jí, co se na tom druhém básnickém čtení stalo. tentokrát žádná zmínka od Waltera Lowenfelse.
odebrali se s Tinou k jídelnímu stolu a on vytáhl dort, ŠŤASTNÉ NAROZENINY, TINO, našel čtyři držáčky na svíčky a podařilo se mu nasunout čtyři zasraný svíčky do držáčků a zarazit je do dortu a potom uslyšel téct vodu...
koupala se.
"poslyš, nechceš se podívat, jak Tina sfoukává svíčky? do prdele, přijely jste kvůli tomu až z Nového Mexika. jestli se nechceš dívat, tak nám to řekni, a my začneme bez tebe."
"tak dobře, přijdu..."
"dobře..."
přišla. a on zapálil ty zasraný svíčky, čtyři. oheň. na dortu.
"Šťastné narozeniny ti přejem.
Šťastné narozeniny ti přejem.
Šťastné narozeniny, drahá Tino... "
a tak dál. sentiment. ale její tvářička, Tinina, zářila jako 10 000 filmů o štěstí. v životě nic takového neviděl. musel si břicho, plíce i oči sevřít železnou obručí, aby zadržel pláč.
"tak dobře, holka, teď je sfoukni. dokážeš to?"
Tina se naklonila a podařilo se jí sfouknout první 3, ale zelená svíčka vydržela a on se rozesmál. bylo to legrační, opravdu mu to připadalo legrační: "do prdele, ta ZELENÁ se ti nepovedla! jak je to možný, že nedokážeš sfouknout ZELENOU svíčku?"
zkoušela to znovu. potom ji dostala. a oba se smáli. nakrájel dort a dali si k němu zmrzlinu. banální sentiment. ale líbilo se mu její štěstí. potom máma vstala.
"musím se vykoupat."
"dobře..."
odešla.
"záchod je ucpanej."
vešel za ní. záchod nikdy nebýval ucpanej, dokud nepřijela ona. házela do něj chuchvalce šedivých vlasů, nejrůznější důmyslná zařízení na kundu a stohy toaletního papíru. namlouval si, že si to vymýšlí, ale opravdu s jejím příjezdem vždycky přicházelo ucpání záchodu, příchod mravenců a všelijaké temné a melancholické myšlenky na smrt. vždycky přicházely s ní s tou dobrou osobou, která nenáviděla válku a nenáviděla nenávist a volila lásku.
chtěl tam strčit ruku a všechny ty její serepetičky vytáhnout, ale ona jen řekla: "podej mi rendlík!"
"co je to rendlík?" zeptala se Tina.
"to je slovo, který lidi rádi říkají, když je nenapadá nic jinýho, co by mohli říct," odpověděl jí. "ve skutečnosti nic takovýho jako rendlík neexistuje a nikdy neexistovalo."
"co budeme dělat?" zeptala se Tina.
"dáme jí hrnec," řekl.
přinesli jí hrnec a ona se chvíli srala kolem záchodové mísy, ale nedokázala se vším tím příšerným svinstvem, co tam naházela, a s heroickými hovny nic udělat. pořád to jenom chrchlalo a pak to naprdělo zpátky, tak jako ona vždycky prděla.
"zajdu pro domácího," řekl.
"ALE JÁ SE POTŘEBUJU VYKOUPAT!" ječela.
"tak dobře," odpověděl, "vykoupej se. hajzl počká."
zavřela se tam. otočila kohoutkem u sprchy. musela v té sprše stát dobrý dvě hodiny. něco v tom, jak jí voda drcala na mozek, jí muselo dávat pocit dobra a bezpečí, jednou musel s Tinou dovnitř, aby se vyčurala. ani si nevšimla, že byli uvnitř. její tvář a duše byly obrácené k nebesům: pacifismus, poezie, matka trpitelka. odpůrkyně grepů, čistší než vydestilované hovno, jeho účet za vodu a elektřinu narůstal a tančil nad její úžasnou duší. ale nemohla to být záludná taktika komunistické strany - dohnat všechny k šílenství?
nakonec ji odtamtud svými vtípky vystrnadil a přivedl domácího. snění a malátnost se určitě k její poetické duši hodily - mohl ji mít Walter Lowenfels -, ale on se potřeboval vysrat.
domácí byl prima. stačilo pár strků s jeho pověstným rudým plunžrem a cesta do moře byla volná. domácí odešel a on se usadil a nechal všemu volný průběh.
když vyšel ze záchodu, byla úplně nepříčetná, a tak navrhl, aby strávila zbytek dne a večer v nedalekém knihkupectví nebo někde v bordelu nebo kde chce, a že on si zatím bude hrát s Tinou.
"dobře. vrátím se zítra kolem poledne s matkou."
naložili ji s Tinou do auta a zavezli ji do knihkupectví. jakmile vystoupila, nenávist v její tváři okamžitě ustoupila, nenávist z její tváře zmizela a cestou ke dveřím knihkupectví už zase byla pro MÍR, LÁSKU, POEZII, pro samé krásné věci.
řekl Tině, ať si jde sednout k němu na přední sedadlo. chytila se ho za ruku a druhou řídil.
"řekla jsem mámě 'sbohem'. miluju mámu."
"určitě ji miluješ. a já vím, že máma tě taky miluje."
a tak řídil, jeli spolu, ona a on, oba velice vážní, jí byly čtyři, on byl o trochu starší, čekali na červené a seděli vedle sebe. to bylo všechno.

stačilo to.

POZNÁMKY K PŘÍPADNÉ SEBEVRAŽDĚ

sedím u okna a přijíždějí popeláři. vysypávají popelnice. poslouchám, kdy budou brát tu moji. už je to tady: PRASK CINK TINK ŽBLUŇK TŠŠ! dívají se jeden na druhýho:
"člověče, tady mají jednoho pořádnýho pijana!"
zvedám svou láhev a čekám na další vývoj kosmických letů.

* * *

kdosi mi dal knížku od Normana Mailera. jmenuje se Křesťani a kanibalové. panebože, ten jenom píše a píše. není v tom žádná šťáva, žádný humor. nechápu to. prostě ze sebe jen tlačí slova, jakákoli slova, cokoli. právě tohle se děje slavným? jen pomyslete, jaké máme štěstí!

* * *

přišli dva. Žid a Němec.
"kam jedeme?" ptám se.
neodpovídají. Němec řídí. porušuje veškeré dopravní předpisy. plyn má sešlápnutý k podlaze. potom jsme v kopcích a on klouže po okraji silnice - je tam šestisetmetrový sráz.
není pěkné, uvažuju, zemřít rukou někoho jiného.
dorazíme na hvězdárnu. nuda. oba vypadají spokojeně. Žid má rád zoologické zahrady, ale je noc a v zoo mají zavřeno.
jsou lidi, kteří pořád musejí někam chodit.
"pojďme do kina!"
"pojďme se vykoupat!"
"pojďme si zašoustat!"
"vyserte se na to," říkám vždycky, "mě tady nechte sedět."
lidi už pak dál nic nenavrhují. jenom mě posadí do auta a já můžu jenom valit oči, jaká zvláštní nudná hloupost mě asi čeká.
Němec tedy běží k budově. v omítce jsou zářezy, které vedou až na střechu. Němec se po nich začíná šplhat. najednou je v půlce domu, visí nad průčelím. bože, jaká nuda, pomyslím si. čekám, až spadne nebo sleze dolů.
jde kolem jeden učitel. je tam se středoškoláky. všichni jsou seřazeni, jako by se chystali projít dveřmi. učitel vzhlédne a uvidí Němce.
"ten patří k nám?" ptá se.
"ne, ten patří ke mně," odpovím mu.
napochodují dovnitř. Němec slézá dolů. vcházíme do budovy. je to tady stejné, jako to bylo před třiceti lety. velká pohupující se koule zavěšená v báni na drátě. všichni se dívají, jak se koule houpe.
bože, pomyslím si, jaká nuda.
potom jdu za Němcem a Židem a oni chodí kolem a všude mačkají tlačítka. předměty se trhavě chvějí a trochu pohybují.
nebo vidíme elektrický výboj. polovina zařízení je rozbitá a mačkání tlačítek je marné. Němec se nám ztratil. chodím s Židem. nachází přístroj, který zaznamenává otřesy půdy.
"hej, Hanku!" ječí.
"jo."
"pojď sem! podívej: až napočítám do tří, oba nadskočíme do vzduchu."
"dobře."
on váží devadesát, já metrák.
"raz, dva tři!"
nadskakujeme a přistáváme. přístroj napíše pár řádků.
"raz, dva tři!"
nadskakujeme.
"a ještě jednou! raz..."
"sereme na to," říkám, "pojďme na panáka!"
odcházím.
přichází Němec. "pojďme pryč," navrhuje.
"samo," říkám.
"odmítla mě nějaká kurva," říká Němec, "je to nechutný."
"nic si z toho nedělej," říkám, "asi má posraný kalhotky."
"ale to se mně líbí."
"rád si k nim čicháš?"
"samozřejmě."
"tak to promiň, to máš dnes večer smůlu."
přibíhá Žid: "půjdeme do dragstoru Schwab!" ječí.
"ach, kristenanebi," odtuším.

vracíme se do auta a Němec nám zase musí předvádět, jak blízko smrti nás může přivést. pak jsme konečně zpátky z kopců.
všichni lidi v Los Angeles to dělají: šílejí po něčem, co tady není. v podstatě je to strach podívat se sám na sebe, v podstatě je to strach ze samoty. já se bojím davu, toho zdivočelého, hledajícího davu; lidí, kteří čtou Normana Mailera a chodí na baseball, stříhají a zalévají trávník a ryjí se s lopatkou v záhonech.
Němec jede k Schwabovi. chce si čichnout.

* * *

na východě hraje symfonický orchestr. dirigent si vydělává tím, že hraje to, co bych nazval Melodie pro začátečníky. ty hudební útržky potěší téměř každého začátečníka na poli vážné hudby. ale pokud má člověk nějaký cit, nedokáže tyhle útržky poslouchat víc než čtyřikrát nebo pětkrát, aniž by mu z toho bylo trochu na nic. ale právě tenhle orchestr to smaží týden co týden a obecenstvo je středního věku a já nemám ani potuchy, co je to za lidi, odkud se berou a proč jsou tak opoždění. ale po poslechu těch jednoduchých, základních a poněkud sladkých kousků oni skutečně věří, že slyšeli něco nového, skvělého a hlubokomyslného, vyskakují ze sedadel a řvou: "BRAVO! BRAVO!" přesně tak, jak slyšeli, že se to dělá. dirigent přichází a pořád dokola se uklání a potom vybídne hráče v orchestru, aby se postavili.
moje jediná myšlenka zní: ví ten dirigent, že je balamutí nebo je taky retardovaný?
některé z těch kousků jsem musel znát v hudební výchově na střední škole a dirigent rád hraje La Vie Parisienne od Offenbacha, Ravelovo Bolero, předehru k La Gazza ladra od Rossiniho, Louskáčka od Čajkovského (ďábel nás ochraňuj!); potom Bizetovu Carmen nebo něco jiného od něho; Coplandův El Salon Mexico, Třírohý klobouk od de Fally, Elgarův Pomp and Circumstance March, Gershwinovu Rhapsody in Blue (ďábel nás ochraňuj nadvakrát!); a pak ještě spoustu dalších, které mě momentálně nenapadají...
ale nechme ten dav přijít do styku s těmi cukrátky, budou se bezbolestně vyprazdňovat.
a cestou domů pak můžete předpokládat následující scénu. starší, dvaapadesátiletý muž, majitel tří obchodů s nábytkem, s pocitem, že je inteligentní:
"ten to má dané od boha, to je člověk, co se opravdu vyzná v hudbě! úplně ti ji dá procítit!"
manželka:
"ano, pokaždé mě to tak povznese! mimochodem, budeme jíst doma nebo někde venku?"

* * *

vkus nebo jeho nedostatek pochopitelně nelze přesně stanovit. kunda jednoho je ruční práce pro druhého. umím pochopit popularitu Faulknera, baseballu, Boba Hopea, Henryho Millera, Shakespeara. Ibsena, Čechovových her. G. B. Shawa celého prozívám. Tolstého taky. Vojna a mír je pro mě ten největší propadák po Gogolově Plášti. O Mailerovi jsem už mluvil. Bob Dylan na mě působí afektovaně, zatímco Donovan má podle všeho opravdový styl. jenom to nechápu. box, profesionální americký fotbal, basketbal, to vše se hýbe silou. raný Hemingway byl dobrý. Dostojevskij byl rváč. Sherwood Anderson jakbysmet. raný Saroyan. tenis a opera, vyberte si. nová auta, s těmi se běžte vycpat. punčochové kalhoty, pff. prstýnky, hodinky, pff. první věci Gorkého. D. H. Lawrence, Céline o.k., bezpochyby. míchaná vajíčka, do prdele. Artaud, když se dostane do varu. Ginsberg, občas. kdo má pravdu? pochopitelně já. to je přece jasný.

* * *

když jsem byl kluk, šel jsem jednou na jakýsi Letecký den. byli tam letečtí kaskadéři, letecké závody, seskoky padákem. vzpomínám si, že jeden kaskadér byl výbornej. nízko nad zem zavěsili na háček šátek a on letěl ve starém německém fokkeru z první světové války těsně nad zemí a sebral šátek háčkem, kterej mu visel na křídle. potom udělal přemet a řítil se kolmo přímo do země. málem až do země. strašně dobře to letadlo ovládal. nejlepší byly letecký závody - pro děcka, ale možná i pro ty ostatní - spousta havárií. každé letadlo mělo jiný tvar, vypadala strašně podivně. pomalovaná křiklavýma barvama.a havarovala. havárka za havárkou. bylo to úžasně vzrušující. můj kamarád se jmenoval Frank. dnes je z něho soudce u nejvyššího soudu.
"hej, Hanku!"
"co je, Franku?"
"pojď se mnou."
šli jsme pod tribunu.
"odtud se můžeš koukat ženskejm pod šaty," řekl.
"jo.?"
"jo, podívej!"
"júúú!" tribuna byla postavená na konstrukci, skrz kterou jste se mohli dívat.
"hele, podívej se na tuhle!"
"ta je teda, člověče!"
Frank se vydal na obchůzku. "pssst! tam nahoře!"
šel jsem za ním. "jo."
"dívej se! támhle je vidět kunda!"
"kde? kde?"

"dívej se tím směrem, co já!"
stáli jsme tam a zírali na tu věc. pozorovali jsme ji dlouho.
potom jsme šli zpátky a dívali se na zbytek přehlídky.
v akci byli parašutisti. snažili se seskočit co nejblíž kruhu, který byl namalovaný na zemi. zdálo se, že se jim nedaří doskočit moc blízko. jeden chlápek seskočil a padák se mu otevřel jenom zčásti. nějaký vítr se do něj dostal, takže nepadal stejně rychle jako člověk bez padáku a mohli jste ho sledovat. zdálo se, že kope do vzduchu a rukama a pažemi se snaží tahat za provazy, aby se mu padák otevřel celý, ale nepodařilo se mu to vyřešit.
"to mu nemůže nikdo pomoct?" zeptal jsem se.
Frank neodpověděl. měl fotoaparát a fotil. spousta lidí si to fotila. někteří měli dokonce kamery.
muž byl už téměř u země a pořád se ještě snažil uvolnit provazy. potom dopadl. při dopadu bylo vidět, jak se od země odrazil zpátky do vzduchu. padák ho přikryl. zbytek seskoků zrušili. Letecký den byl téměř u konce.
byla to docela událost. ty havárie, seskok i kunda.
jeli jsme domů na kolech a mluvili o tom.
vypadalo to, že život bude docela zajímavá záležitost.

POZNÁMKY O MORU

Mor, -u m. (angl. post, fr. peste, z latinského pestis; stejný kořen jako perdo, zničit, zkáza (angl. PERDITION)). Dýmějový mor, název různých smrtelných epidemických onemocnění; cokoli nechutného nebo zhoubného, destruktivního; obtížný nebo destruktivní člověk.
mor je nám v jistém smyslu velice nadřazený: ví, kde nás najde a jak se k ním dostat: většinou v koupelně, při pohlavním styku nebo ve spánku. taky se mu daří přepadnout vás na záchodě, když jste v polovině s vyprazdňováním střev. když se objeví u dveří, můžete křičet:"Jéžiš. počkej chvilku, do prdele. jenom chvilku!" ale zvuk úzkostného lidského hlasu mor jenom povzbudí - jeho bušení a zvonění je vzrušenější. mor obvykle buší a zvoní. musíte ho pustit dovnitř. a když nakonec odejde, budete aspoň týden nemocní. mor vás nejen znechutí na duši - taky velice rád zanechá svoje žluté chcanky na vašem záchodovém prkýnku. nechává toho za sebou málo k vidění; nevíte, že tam je, dokud si nesednete, a to už je pozdě.
na rozdíl od vás má mor celé dlouhé hodiny, aby se vám provrtal hlavou. a všechny jeho nápady jsou protikladné vašim, ale on to nikdy neví, protože bez ustání mluví, a dokonce ani tehdy, když si dovolíte nesouhlasit, mor neslyší. on váš hlas vlastně nikdy neposlouchá. představuje to pro něho jen prázdný prostor odmlky, a pak hned pokračuje ve svém dialogu. a zatímco mor pokračuje, vy přemýšlíte, jak se vám mohl tím svým špinavým rypákem dostat do duše.
mor si je také velmi dobře vědom doby, kdy spíte, a čas od času vám ve spánku zatelefonuje a jeho první otázka zní: "nevzbudil jsem tě?" nebo za vámi přijde do bytu, budete mít ve všech oknech zatažené rolety, ale on stejně zabuší a zazvoní, divoce, divoce jako při orgasmu. když neotevřete, zařve na vás: "já vím, že tam jsi! viděl jsem venku auto!"
tihle ničitelé, třebaže nemají sebemenší představu o vašich myšlenkových pochodech, přesto umějí vycítit, že je nemáte rádi, ale to je na druhou stranu jen povzbudí. taky si uvědomují, že jste jistý osobnostní typ - když si tedy máte vybrat, jestli zraňovat nebo se nechat zranit, vyberete si to druhé; moru se nejlíp daří na těch nejlepších projevech lidskosti; ví, kde hledat nejlepší masíčko.
mor mi neustále po ruce spoustu standardních nesmyslů, které si plete s vlastní moudrosti. některé z jeho nejoblíbenějších poznámek jsou:
"neexistuje nic takového, že je VŠECHNO špatné. říkáš, že všichni policajti jsou špatní. jenže nejsou. potkal jsem pár slušných. existuje taková věc jako slušnej policajt."
nikdy nemáte šanci vysvětlit mu, že ve chvíli, kdy se člověk navleče do uniformy, stává se placeným ochráncem současného stavu věcí. je tu od toho, aby dohlížel na to, že všechno zůstane při starém. jestli se vám líbí, jak se věci mají, potom jsou všichni policajti dobří policajti. pokud se vám nelíbí, jak se věci mají, pak všichni policajti jsou špatní policajti. existují takové věci, že je VŠECHNO špatné. jenže mor je prosáklý těmi pomatenými filozofiemi zdravého selského rozumu a nenechá si je vzít. jelikož není schopen myslet, lepí se mor na lidi - ponuře, definitivně a navždy.
"nejsme dobře informovaní o tom, co se děje, neznáme skutečné odpovědi na všechny otázky. musíme věřit našim vůdcům."
to je tak pitomé stanovisko, že je ani nehodlám komentovat. když tak na to myslím, vlastně ani nehodlám uvádět další morová stanoviska, protože se mi z nich začíná dělat nanic.
tak to bychom měli. mor nemusí být člověk, který zná vaše jméno nebo bydliště. mor je všude, pořád, je připravený přilepit se na vás svým jedovatým smradlavým paprskem smrti. obzvlášť si pamatuju na jednu dobu, kdy jsem měl štěstí na koníčky. byl jsem dole v Del Mar novým autem. každý večer po dostizích jsem si vybral jiný motel a po sprše jsem se převlékl a vydal se autem podél pobřeží, abych si našel pěkné místo, kde bych se najedl. místem, kde se člověk může dobře najíst, mám na mysli podnik, kde není moc lidí a dobře se tam vaří. vypadá to jako protiklad. když je jídlo dobré, většinou tam bývají přece lidi, ale jako mnohé zdánlivé pravdy, ani tahle tak úplně neplatí. občas se davy ženou na místa, kde servírují absolutní hnusy. každý večer jsem tedy podnikal pouť, abych vyhledal místo, kde se dobře vaří a přitom tam nejsou nějaké šílené davy. to vždycky zabralo nějaký čas. jeden večer jsem tak jezdil asi hodinu a půl, než jsem svoje místo našel. zaparkoval jsem a vešel dovnitř. objednal jsem si newyorský řízek, hranolky a tak dál, seděl jsem tam u kávy a čekal, až mi objednané jídlo přinesou. restaurace byla úplně prázdná; nádherný večer. potom se zároveň s příchodem mého newyorského řízku otevřely dveře a vešel mor. ovšem, uhodli jste. bylo tam dvaatřicet míst, ale on si MUSEL vybrat židli u mého stolu a vedl se servírkou hovor nad svou koblihou. vypadal úplně jako platejs. jeho řeči se mi zavrtávaly do střev. jeho zkažené blbé vnitřnosti a zápach z jeho duše se vznášely ve vzduchu a

všechno ničil. a strkal mi loket právě tak akorát do talíře. mor je velmi dobrý ve strkání lokte do talíře. snědl jsem newyorský řízek a odešel a pak jsem se tak ožral, že jsem druhý den prošvihl první tři dostihy.
mor je všude, kde pracujete, všude, kde se zaměstnáte. mě si mor s oblibou vyhlíží za partnera. kdysi jsem pracoval na místě, kde byl člověk, co už 15 let s nikým nepromluvil. byl jsem tam druhý den a on se mnou mluvil plných 35 minut. byl to naprostý šílenec. jedna věta se něčeho týkala a druhá byla o něčem úplně jiném. což by bylo v pořádku, jenže to byla strakatá směs úplně mrtvolných pičovin naprosto bez humoru. drželi si ho tam, protože to byl dobrý dělník. "dobrá práce za dobrý plat." v každé práci byl přinejmenším jeden podobný šílenec, mor, který si mě vždycky našel. "všichni blázni v továrně tě mají rádi," je věta, kterou jsem slyšel v každém zaměstnání. to není moc povzbudivé.
ale možná pomůže, až si uvědomíme, že každý z nás byl někdy pro někoho morem, jenže jsme to nevěděli. do prdele, je to strašlivé pomyšlení, ale asi to bude pravda a třeba by nám to pomohlo mor snášet. v podstatě neexistuje žádný stoprocentní člověk. všechny nás převálcoval nějaký druh šílenství a ošklivosti, který si sami neuvědomujeme, ale přitom to všichni ostatní vidí. jak máme všichni spolu vydržet?
přesto musíte jen obdivovat člověka, který se moru postaví. mor se hroutí pod přímým tlakem a brzy se přilípne raději někde jinde. znám člověka, je to takový intelektuálsko-básnický typ, živý a činorodý muž, který má na dveřích bytu přidělanou obrovskou ceduli. nepamatuju si to úplně přesně, ale je tam něco v následujícím smyslu (vyvedené nádherným rukopisem):
všem, kterých se to týká: zavolejte mi, prosím, a domluvte si se mnou schůzku, chcete-li se se mnou vidět. nebudu reagovat na nedomluvené klepání na dveře. potřebuji čas na svou práci. nedovolím, abyste mi moji práci zničili. pochopte, prosím, že to, co mě drží při životě, ze mě zároveň činí lepšího člověka, kterého potkáte, až se jednou sejdeme za pohodových a přirozených okolností.
obdivoval jsem ten nápis. nepovažoval jsem ho za projev snobství nebo za sebepřeceňování. byl to dobrý člověk s dobrým smyslem pro situaci a měl dostatek humoru i odvahy, aby hájil svá přirozená práva. poprvé jsem na nápis natrefil náhodou, a když jsem na něho chvíli zíral, přičemž jsem slyšel život uvnitř, vrátil jsem se k autu a odjel. začátek chápaní je začátek všeho a je načase, abychom s tím aspoň někteří z nás začali. já například nic nemám proti všelijakým těm Love-inům, dokud MĚ NIKDO NENUTÍ, ABYCH SE JICH ÚČASTNIL. já dokonce nemám nic ani proti lásce, ale mluvili jsme o morech, ne?
dokonce i já, přední morový čurák, jsem se jednou moru postavil. míval jsem tehdy noční dvanáctky, bože odpusť mi a bože odpusť bohu, ale jeden ten strašně morovatý mor se nedokázal ovládnout, aby mi denně kolem deváté ráno nezavolal. přicházel jsem domů asi o půl osmé a po několika pivech se mi většinou podařilo usnout. měl to dokonale načasovaný. a krmil mě pořád těmi samými žvásty. rajcovalo ho už jen to vědomí, že mě zase probudí a uslyší můj hlas. kašlal a kňoural a chrchlal a drmolil. "poslouchej," řekl jsem mu nakonec, "proč mě pořád budíš v devět hodin ráno? víš přece, že v noci chodím do práce. 12 hodin! proč mě, do prdele, budíš každej den v devět ráno?"
"myslel jsem si," řekl, "že bys mohl odejít na dostihy. chtěl jsem tě chytit, než odejdeš."
"poslyš," pokračoval jsem, "první dostih startuje odpoledne ve tři čtvrtě na dvě a jak si proboha můžeš myslet, že chodím na dostihy, když 12 hodin denně jsem každou noc v práci? jak si, do prdele, můžeš myslet, že to všechno zvládnu? já potřebuje spát, vysrat se, vykoupat se, najíst se, zašoustat si, koupit si tkaničky do bot a spoustu dalších věcí, copak nemáš trochu smyslu pro realitu? copak si neuvědomuješ, že když přijdu domů z práce, tak mě právě vysáli do posledního prdu? copak si neuvědomuješ, že mi nic nezůstalo? já nemůže stíhat dostihy. jsem příliš slabej i na to, abych se poškrábal na prdeli. proč mi sakra telefonuješ každý ráno v devět?"
jak se říká, hlas se mu zalykal emocemi: "chtěl jsem tě zastihnout, než odejdeš na dostihy."
bylo to marné. zavěsil jsem. potom jsem si vzal velkou kartonovou krabici. popadl jsem telefon a dal jsem ho na dno krabice. celý ten zasraný předmět jsem obložil spoustou hadrů. dělal jsem to po příjezdu každý den ráno, a když jsem se probudil, přístroj jsem zase vytahoval. mor umřel. pak za mnou jednoho dne přišel osobně.
"jak to, že už nebereš telefony?" ptal se.
"když přijdu domů, strčím telefon do krabice plné hadrů."
"uvědomuješ si ale, že když strkáš telefon do bedny plné hadrů, strkáš tam symbolicky vlastně mě?"
dlouze jsem se na něj mlčky zadíval a pak jsem tiše řekl: "to máš pravdu."
už to nikdy mezi námi nebylo stejné. slyšel jsem od jednoho svého přítele, od staršího přítele, velmi živého, ale nikoli umělce (díky bohu) následující stížnost: "McClintock mi třikrát denně telefonuje. telefonuje pořád i tobě?"
"už ne."
z McClintocků má legraci celé město, jenže McClintoci nikdy nepochopí, že jsou McClintoci. McClintock je snadno k poznání. každý McClintock má u sebe malý černý sešitek plný telefonních čísel. a máte-li telefon, dejte si pozor. mor vás bude zastrašovat po telefonu, napřed vás ujistí, že hovory jsou místní (nejsou) a pak začne sypat do ucha zhnuseného posluchače nekonečnou nálož jedovatostí, tyhle mcclintockovský morový týpky dokáží mluvit celé hodiny, a i když se snažíte neposlouchat, nemůžete si pomoct a přece jen posloucháte a cítíte k tomu ubožákovi na druhém konci zmučeného drátu jakousi ironickou sympatii.
možná jednoho dne doroste svět do takové podoby, že mor už díky štědrým a slušným životním podmínkám nebude morem. existuje teorie, že mor vzniká působením věcí, které by neměly být. špatnou vládou, špatným vzduchem, zmrveným sexem, matkou s dřevěnou paží, otcem, který se vzrušoval v řiti drátěnkou na nádobí, a tak dál. jestli někdy utopická společnost vznikne, nevíme a vědět nebudeme. ale i v téhle chvíli máme některé posrané oblasti lidství, s nimiž se musíme vyrovnat - zástupy umírajících hladem, černoši, běloši a rudoši, spící bomby, love-iny, hippies, ne tak docela hippies, Johnson, švábi v Albequerque, špatný pivo, potlesk, svalnatý úvodníky, tohle tohle a tamto tamto a Mor. mor je tu pořád. já žiju dnes, nikoli zítra. moje Utopie MOMENTÁLNĚ znamená méně morů. a určitě bych si rád poslechl váš příběh. jsem si jistý, že každý z nás má na krku jednoho nebo i dva McClintocky. možná mě můžete se

svými historkami o McClintockových morech rozesmát. panebože, to mi vlastně něco připomíná!!!!! NIKDY JSEM NESLYŠEL, ŽE BY SE McCLINTOCK ZASMÁL!!!
přemýšlejte o tom.
přemýšlejte o všech morech, které jste kdy poznali, a vzpomínejte, jestli se někdy smáli. slyšeli jste je někdy se smát? jéžiš, jen si to představte, vždyť já sám se moc často nesměju. nemůžu se smát, jenom když jsem sám. zajímalo by mě, jestli jsem to psal o sobě. mor mořený mory. přemýšlejte o tom. celá armáda morů zmítajících se v šestadevadesátce. v šestadevadesátce? zapalme si chesterfieldku a zapomeňme na všechno. uvidíme se ráno. nacpaní do krabice plné hadrů a laskající cecky kobry.
haló? nevzbudil jsem vás, že ne? hmmm, to jsem si nemyslel.

MIZERNEJ TRIP

napadlo vás někdy, že lsd a barevná televize přišly na trh přibližně ve stejnou dobu? přichází tak exploze zkoumání barevného světa a co my děláme? jedno stavíme mimo zákon a to druhý kurvíme. v současných rukou je televize pochopitelně k ničemu; tady moc není o co se hádat. a četl jsem kdesi nedávno v nějakých svodkách, že jeden agent dostal do obličeje krabicí s lsd, kterou po něm mrštil údajný výrobce té halucinogenní drogy. to je taky svého druhu plýtvání. pro postavení lsd, dmt, stp mimo zákon existuje několik základních důvodů může to člověku způsobit permanentní vyšinutí rozumu. ale to samé může způsobit sklizeň řepy, utahování šroubů v General Motors nebo mytí nádobí či vyučování v základním kurzu angličtiny na venkovské univerzitě. kdybychom postavili mimo zákon všechno, co člověka dohání k šílenství, celá společenská struktura by se rozpadla - manželství, válka, dopravní obslužnost, jatka, včelařství, chirurgie, můžete jmenovat cokoli. člověka může dohant k šílenství cokoli, protože společnost je vybudovaná na falešných základech. pokud celý ten spodek neshodíme a nepřestavíme, tak se budou blázince dál přehlížet. a krácení rozpočtů pro blázince naším dobrým guvernérem jsem si vybral za nepřímý důkaz toho, že lidi, které společnost dožene k šílenství, by neměli být touž společností podporováni a léčeni, zvláště pak v době inflace a vysokého zdanění. vybrané peníze by našly lepší využití při stavbě silnic nebo by je bylo například možné rozdat černochům, aby nám nevypalovali naše města. a napadla mě nádherná myšlenka: proč ty šílence neodprásknout? jen pomyslete na ty peníze, co by se ušetřily. dokonce i šílenec příliš mnoho jí a potřebuje místo na spaní, a přitom to jsou hnusní hajzlové - jen jak ječí a jak smrdí po hovnech rozmazaných po stěnách, to všechno. potřebovali bychom k tomu pouze malou lékařskou radu, která by rozhodovala, a pár dobře stavěných sestřiček (nebo bratrů), které (kteří) by uspokojovaly (i) v mimoúředním čase sexuální choutky psychiatrů.
vraťme se ale víceméně k lsd. stejně jako platí, že čím méně toho dostanete, tím větší máte naději - dejme tomu třeba při sklizni řepy - platí i obráceně, že čím víc toho získáte, tím větší máte naději. cokoli složitějšího a nepoznaného - malování, psaní poezie, vykrádání bank, postavení diktátora a tak dál vás přivádí na místo, kde se nebezpečí a zázrak sobě podobají jako siamská dvojčata. zřídka se pohybujete na hraně, ale když tomu tak je, život je docela zajímavý. je docela dobré spát s ženou jiného muže, ale víte, že jednoho dne budete přistiženi se spuštěnými kalhotami. to vědomí z toho činí příjemnější záležitost. naše hříchy jsou vyráběny v nebi, abychom si vytvořili své vlastní peklo, které tak evidentně potřebujeme. buďte v něčem dost dobří a hned si vybudujete vlastní nepřátele. šampiónům se posmívají; dav je touží spatřit na kolenou, aby i oni spadli do vlastních sraček. na zasraný blbce se většinou nedělají atentáty; vítěze je možné odrovnat poštovní bombou (říká se to) nebo vlastní puškou v malém městečku, jako je například Ketchum. nebo jako Adolfa s jeho kurvou, než se Berlín na poslední stránce dějepisu rozpůlil vedví.
z lsd taky můžete parádně zcvoknout, protože to není aréna pro poctivé úředníky. špatné lsd vás může podobně jako špatná kurva úplně odrovnat, to je jistý. gin vyráběný ve vaně nebo podomácku pálená samohonka zažily taky svou dobu. zákon vytváří vlastní nové nemoci budováním jedovatých černých trhů. ale většina mizerných tripů je v zásadě způsobena tím, že člověk je vycvičený a otrávený už dřív společností. když má člověk obavy o zaplacení činže, splátek na auto, píchačky, školu pro dítě, dvanáctidolarovej oběd s milenkou, názory sousedů, nebo jestli má vstát při státní hymně a co se stane s Brendou Starrovou, tabletka lsd ho velmi pravděpodobně dožene k šílenství, protože v jistém smyslu už šílený je a nechává se jenom unášet společenskou vlnou, jinými šílenci a hloupými vůdci, kteří způsobili, že je necitlivý k jakémukoli individualistickému myšlení. trip si žádá člověka, kterého ještě nezahnali do klece, jehož ještě neošoustal ten velký Strach, díky němuž celá společnost funguje. většina lidí se bohužel přeceňuje a hodnotí sama sebe jako v podstatě svobodná individua, a to je právě to pochybení generace hippies, když nevěří nikomu přes 30. 30 totiž vůbec nic neznamená. většina lidí je v zajetí a totálně vyškolená ve věku sedmi osmi let. většina mladých VYPADÁ svobodně, ale to je jen chemická záležitost těla a energie, a nikoli reálná podoba duše. potkal jsem svobodné lidi na těch nejpodivnějších místech a nejrůznějšího věku - jako domovníky, zloděje aut, myče aut, taky pár svobodných žen - většinou to byly zdravotní sestry nebo číšnice, a taky NEJRŮZNĚJŠÍHO věku. svobodná duše je vzácná, ale poznáte ji okamžitě od pohledu - hlavně tím, že se v její přítomnosti cítíte dobře, velmi dobře.
trip s lsd vám ukáže věci, v nichž neplatí žádná pravidla. ukáže vám věci, které nenajdete v učebnicích a kvůli nimž nemůžete protestovat u svého poslance v místním zastupitelstvu. tráva vám umožňuje tuhle společnost jenom lépe snášet; lsd je jiná společnost sama. jste-li orientováni společensky, můžete snad lsd označit za "halucinogenní drogu", což je jednoduchý způsob, jak se s ní vyrovnat a na všechno zapomenout. jenže halucinace už ze své definice je závislá na tom, z jakého stanoviska vycházíte. cokoli se vám děje ve chvíli, kdy se to skutečně děje, se pro vás stává realitou - může to být film, sen, soulož, když vraždíte nebo jste vražděni, nebo jezení zmrzliny. pouze lži jsou dodávány později; co se děje, to se děje. halucinace je jenom slovo ze slovníku a sociální pilíř. když člověk umírá, je to pro něho velmi reálné; pro ostatní je to jenom neštěstí nebo něco, čeho je třeba se zbavit. pohřebka se o všechno postará. jakmile si svět začne připouštět, že celek je tvořen VŠEMI částmi, pak možná začneme mít naději. cokoli člověk vidí, je reálné.

nebylo mu to vnuceno žádnou vnější silou, bylo to zde už dřív, než se narodil. neobviňujte ho, že to vidí až teď, a neobviňujte ho, když zešílí, protože výchovný a duchovní systém společnosti nebyly dost moudré, aby mu řekly, že zkoumání nikdy nekončí, ale naopak mu vnutily představu, že jsme všichni jen malí zbabělci zařazení v krabicích od jedničky do pětky a nic víc. není to lsd, co způsobuje mizernej trip - je to vaše matka, váš prezident, malá holka odvedle, zmrzlinář se špinavýma rukama, hodiny algebry nebo španělštiny naskládané přes sebe, je to odporný puch záchodu v roce 1926, je to člověk s příliš dlouhým nosem, když vás ujistili, že dlouhé nosy jsou ošklivé; je to projímadlo, je to brigáda Abrahama Lincolna, jsou to faldy kurvy a je to Toots and Casper, je to tvář Franklina Delano Roosevelta, jsou to citrónové pastilky, je to deset let práce v továrně a vyhazov za pětiminutové zpoždění, je to ta stará ošklivá dějepisářka, co vás učila americkou historii v šesté třídě, je to váš přejetý pes a nikdo, kdo by vám byl schopen vysvětlit, co se stalo, je to třicetistránkový 3 míle dlouhý seznam.
mizernej trip? celá tahle země, celý tento svět je na takovém mizerném tripu, příteli. ale zavřou tě, když spolkneš tabletku.
já zůstávám na pivu, protože v sedmačtyřiceti mě už v podstatě pěkně zaháčkovali. byl bych pěknej blázen, abych si myslel, že jsem všem jejich sítím unikl. myslím, že pěkně to vyjádřil Jeffers, když řekl něco v tom smyslu, že si má člověk dávat pozor na pasti, že je jich spousta, říká se, že chytili dokonce Boha, když jednou chodil po Zemi. někteří z nás si dnes pochopitelně nejsou tak jistí, že to byl bůh, ale ať to byl kdokoli, uměl pár bezvadnejch triků, ale asi trochu moc mluvil. kdokoli může mluvit trochu moc. třeba i Leary. nebo já.
je chladná sobota a zapadá slunce. co budete dělat dnes večer? kdybych byl Liza, učesal bych se, jenže já nejsem Liza. mám tady jeden starý výtisk National Geographic a stránky září, jako by se tam něco skutečně odehrávalo. ale samozřejmě se nic neděje. v tomhle domě jsou samí opilci. celá zátoka opilců připravených na konec. kolem okna chodí ženy. vydávám, syčím, cedím mezi zuby poněkud unavené a jemné slovo, které zní jako "hovno", potom trhám tuto stránku ze stroje. je vaše.

ZVÍŘECÍ NUDLE V MÉ POLÉVCE

Strašně jsem tehdy chlastal a během té doby jsem přišel o pohodlné zaměstnání, o bydlení a (pravděpodobně) i o rozum. Spal jsem tu noc na ulici, a když jsem se vzbudil, vyzvracel jsem se na sluníčku, pět minut počkal a pak jsem dopil láhev vína, kterou jsem našel v kapse kabátu. Zamířil jsem bezcílně do ulic. Za chůze jsem měl pocit, jako by věci dostávaly nějaké obrysy a smysl. To pochopitelně nebyla pravda. Ale jen stát na ulici taky zrovna nepomáhalo. Chvíli jsem šel a sotva jsem si to uvědomoval. Vágně jsem rozvažoval nad fascinující smrtí hladem. Chtěl jsem jenom najít místo, kde bych si mohl lehnout a počkat. Necítil jsem vůči společnosti žádnou hořkost, protože jsem k ní nepatřil. Už dávno jsem si na tu skutečnost zvykl.
Brzy jsem se ocitl na okraji města. Domy stály dál od sebe. Byla zde pole a malé usedlosti. Bylo mi spíš špatně, než že bych měl hlad. Bylo horko a já si svlékl kabát a přehodil jsem si ho přes paži. Začal jsem cítit žízeň. Nikde ani stopa po vodě. Můj obličej krvácel, jelikož jsem včera v noci upadl, vlasy jsem měl neučesané. Umřít žízní nepatřilo k mým představám o snadné smrti; rozhodl jsem se, že někde požádám o sklenku vody. Minul jsem první dům, který mi nepřipadal přátelský, a šel jsem dál po cestě k velkému dvouposchoďovému zelenému domu obklopenému révou, křovím a spoustou stromů. Když jsem přicházel na verandu, zaslechl jsem uvnitř podivné zvuky a zdálo se mi, že cítím pach syrového masa a moče a dalších věcí. Nicméně z domu na mě vyzařovala přátelská nálada; zazvonil jsem.
Dveře otevřela žena kolem třicítky. Měla dlouhé, tmavě zrzavé vlasy, dost dlouhé, a hnědýma očima si mě prohlížela. Byla to pohledná žena, oblečená do upnutých riflí, vysokých bot a světle růžové košile. V její tváři a očích se neobjevil ani náznak strachu nebo obavy.
"Přejete si?" řekla téměř s úsměvem.
"Mám žízeň," odpověděl jsem. "Nemohla byste mi dát sklenici vody?"
"Pojďte dál," řekla a já šel za ní do obýváku. "Posaďte se."
Sedl jsem si zlehka na starobylou židli. Odešla do kuchyně pro vodu. Seděl jsem a vtom jsem zaslechl nějaký lomoz v hale, který se blížil k obýváku. Oběhlo to před mýma očima pokoj a pak se to postavilo přede mě a dívalo se to na mě. Byl to orangutan. Poskakoval radostí, že mě vidí. Potom se rozběhl ke mně a vyskočil si mi na klín. Obličej mi přiložil těsně k tváři. Na chvíli jsme si pohlédli do očí, ale on hlavu rychle odtáhl. Popadl můj kabát, seskočil na podlahu a uháněl chodbou i s mým kabátem, přičemž vydával podivné zvuky.
Vrátila se se sklenicí vody a podala mi ji.
"Jmenuju se Carol," řekla.
"Já se jmenuju Gordon," řekl jsem já, "ale na tom sotva záleží."
"Proč by na tom nezáleželo?"
"Já jsem v koncích. Všechno mám za sebou. Chápete."
"O co jde? Alkohol?" zeptala se.
"Alkohol," připustil jsem a pak jsem máchl rukou kolem sebe, "a oni."
"Já mám s 'nimi' taky problémy. Jsem docela osamělá."
"Chcete říct, že bydlíte v tak obrovském domě sama?"
"No skoro," zasmála se.
"No jo, ta velká opice mi ukradla kabát."
"Ach, to je Bilbo. Je hodný. Trochu šílený."
"Budu ten kabát v noci potřebovat. Začíná být zima."
"Dnes zůstanete přes noc tady. Vypadáte, že si potřebujete trochu odpočinout."

"Pokud si odpočinu, mohl bych možná v té hře pokračovat."
"Myslím, že byste měl. Je to dobrá hra, když se to vezme ze správného konce."
"To si nemyslím. A kromě toho, proč byste mi měla pomáhat?"
"Já jsem jako Bilbo," řekla. "Jsem šílená. Přinejmenším oni si to myslejí. Tři měsíce jsem strávila v blázinci."
"Kecáte," řekl jsem.
"Nekecám," řekla. "Za prvé vám jdu udělat trochu polívky."
"Radnice," řekla později, "se mě odtud snaží vystrnadit. Je to u soudu. Táta mi naštěstí zanechal docela slušný peníze. Můžu proti nim bojovat. Říkají mi Bláznivá Carol ze Svobodné zoo."
"Já nečtu noviny. Svobodná zoo?"
"Ano, já miluju zvířata. Problémy mám s lidma. Ale já mám proboha se zvířaty opravdové vztahy. Možná jsem blázen. Já nevím."
"Myslím, že jste hlavně moc pěkná."
"Skutečně?"
"Skutečně."
"Zdá se, že se mě lidi bojí. Jsem ráda, že vy se mě nebojíte."
Její hnědé oči se otevíraly čím dál víc. Byly temně hnědé a během hovoru se mi zdálo, jako by z nich zmizel jakýsi štít.
"Poslyšte," řekl jsem, "promiňte, ale budu muset jít na záchod."
"Běžte do haly a jsou to první dveře vlevo."
"Dobře."
Šel jsem přes halu a zabočil doleva. Dveře byly otevřené. Zastavil jsem se. Nad vanou seděl na tyči od sprchy papoušek. A na předložce se rozvaloval urostlý tygr. Papoušek mě ignoroval a tygr si mě prohlížel znuděným pohledem bez zájmu. Rychle jsem vycouval zpátky do obýváku.
"Carol! Panebože, na záchodě je tygr!"
"Ach, to je jenom Feťák Joe. Feťák Joe vám neublíží."
"Jenže já se nedokážu vysrat, když na mě čumí tygr. "
"Ach, hlupáčku. Pojďte se mnou!"
Šel jsem za Carol do haly. Vešla do koupelny a řekla tygrovi: "Pojď, Feťáku, musíš odtud. Ten pán by se nemohl vysrat, když by ses na něho díval. Myslí si, že ho chceš sežrat."
Tygr se díval na Carol úplně bez zájmu.
"Feťáku, ty hajzle, nebudu ti to říkat dvakrát! Počítám do tří! Tak jdeme! Jedna... dvě... tři... "
Tygr se nehýbal.
"Tak dobře, koledoval sis o to!"
Chytila tygra za ucho, táhla ho za ně, až zvíře nadzvedla z jeho ležící polohy. Šelma prskala a vztekala se; viděl jsem její tesáky a jazyk, ale zdálo se, že Carol si toho nevšímá. Táhla tygra za ucho pryč do haly. Potom ucho pustila a řekla: "To stačí, Feťáku, běž do svýho pokoje! Okamžitě běž do svýho pokoje!"
Tygr se zvedl a prošel halou, opsal půlkruh a položil se na podlahu.
"Feťáku!" řekla. "Běž do svýho pokoje!"
Šelma opětovala její pohled a nehýbala se.
"Ten hajzl je čím dál nemožnější," řekla. "Budu muset proti němu zavést kárné opatření, ale nerada. Miluju ho."
"Vy ho milujete?"
"Já miluju všechna svoje zvířátka, pochopitelně. Poslouchejte, a co papoušek? Papoušek vám vadit nebude?"
"Řekl bych, že pod papouškem to můžu snést," odpověděl jsem.
"Tak do toho, ať se vám dobře sere."
Zavřela dveře. Papoušek si mě upřeně prohlížel. Potom povídá: "Tak do toho, ať se vám dobře sere." A on to udělal, přímo pod sebe do vany.
Odpoledne a večer jsme spolu ještě trochu mluvili a dostal jsem najíst pár dobrých jídel. Nebyl jsem si úplně jistý, jestli to celé není parádní představení, které souvisí s deliriem tremens, nebo jestli jsem náhodou neumřel nebo se nezbláznil a nemám vize.
Nevím, kolik druhů zvířat tam Carol chovala. A většina z nich se přizpůsobila režimu domácnosti. Byla to Svobodná zoo.
Pak byla hodina "sraní a výcviku", jak tomu Carol říkala. Všechny je vyvedla postupně ven na dvůr ve skupinkách po pěti či šesti zvířatech. Lišku, vlka, opici, tygra, pantera, hada no určitě jste byli v zoo. Měla tam skoro všechno.
Zvláštní ale bylo, že zvířata se navzájem neobtěžovala. Byla dobře krmená (účet za potraviny měla hrozitánský - tatínek jí toho musel zanechat opravdu hodně), ale mě napadlo, že do téměř legračně něžného stavu je přivádí především Carolina láska - že jsou tou láskou ochromena. Ta zvířata se prostě cítila dobře.
"Jen se na ně podívejte, Gordone. Podívejte se na ně. Musíte je přece milovat. Jen se podívejte, jak se pohybují. Každé je tak jiné, každé tak skutečné, každé tak samo sebou. Nejsou jako lidé. Jsou klidná, spokojená, nikdy nejsou ošklivá. Mají dar, mají týž dar, s nímž se narodila..."
"Ano, myslím, že chápu, co máte na mysli..."
Tu noc jsem nemohl usnout. Oblékl jsem se, jenom jsem si nevzal boty a ponožky, a sešel jsem dolů přes halu do obývacího pokoje. Díval jsem se dovnitř, aniž bych byl viděn. Zůstal jsem stát.
Carol byla nahá a roztažená na konferenčním stolku. Ležela zády na stolku jen do půli stehen a nohy se jí houpaly přes okraj. Celé její tělo bylo vzrušivě bělostné, jako by nikdy nepoznalo slunce, a prsa měla spíš bujná než velká - vypadala, jako by byla sama pro sebe, trčela do vzduchu a bradavky nebyly tmavší jako u většiny žen, ale spíš jasně

růžovo-červené, jako oheň, jen růžovější, téměř neonové. Kristepane, ženská s neonovýma prsama! A její rty měly stejnou barvu a byly pootevřené jako ve snu. Hlava jí zlehka visela přes okraj na druhém konci konferenčního stolku, přičemž dlouhé prameny rudohnědých vlasů jí splývaly na koberec a zlehka se pohupovaly. A z celého jejího těla sálal pocit, jako by bylo namazané olejem - jako by neměla žádné lokty a kolena, žádné špičaté výstupky, žádné hrany. Byla vyhlazená olejem. To jediné, co z jejího těla trčelo, byla ta ostře vztyčená prsa. A kolem těla měla obtočeného dlouhého hada - nevím, co to bylo za druh. Jazýček se třepetal a hadí hlava se pohybovala podél Caroliny hlavy, pomalu a plynule. Potom se had vysunul výš, ohnul krk a zadíval se Carol na nos, na rty, na oči - vpíjel se jí do obličeje. Chvílemi klouzalo hadí tělo po Carol tak něžně a jemně, že se zdálo, že ji had hladí; po každém pohlazení ji had lehce stiskl a svíjel se dál kolem jejího děla. Carol prudce oddechovala, chvěla se a třásla; had jí vklouzl za ucho, potom se nadzvedl a přejel jí po nose, rtech a očích a znovu pohyb opakoval. Hadí jazyk rychle kmital a Carol měla otevřenou kundu, její nádherně zrzavé chlupy vyzývavě trčely ve světle stolní lampy.
Vrátil jsem se do svého pokoje. Měl jsem pocit, že je to strašně šťastný had; takové ženské tělo jsem ještě nikdy neviděl. Měl jsem potíže usnout, ale nakonec se mi to podařilo.
Druhý den ráno jsme spolu snídali a já řekl Carol: "Vy jste opravdu do té své zoo zamilovaná, ne?"
"Ano, všechny miluju, všechny bez výjimky," odpověděla.
Skončili jsme snídani a už jsme spolu moc nemluvili. Carol vypadala líp než kdy jindy. Stále víc zářila. Vypadalo to, že její vlasy jsou živé; jako by kolem ní při chůzi poskakovaly a světlo, které přicházelo oknem, je prosvěcovalo a zvýrazňovalo jejich ohnivě rudou barvu.
Měla přivřené oči, z nichž dýchal žár, ale nebyl v nich strach ani pochybnosti. Ty oči: vpouštěly všechno dovnitř a vypouštěly ven. Byla zvířecí i lidská.
"Poslyšte," řekl jsem, "jestli mi můžete od té opice přinést můj kabát, půjdu po svých."
"Já nechci, abyste odešel," řekla.
"Chcete, abych se stal součástí vaší zoo?"
"Ano."
"Jenže já jsem člověk, víte."
"Ale jste nedotčený. Nejste jako oni. Pořád uvnitř žhnete; oni jsou ztracení, okoralí. Vy jste ztracený, ale neokoral jste. Jenom je třeba vás najít."
"Ale já asi budu příliš starý na to... abyste mě mohla milovat jako zbytek své zoo."
"Já... nevím... Mám vás strašně ráda. Nemůžete zůstat? Třeba bychom vás mohli najít..."
Další noc jsem zase nemohl spát. Sešel jsem dolů do haly do místa odděleného korálkovým závěsem a díval se. Tentokrát měla Carol stůl uprostřed pokoje. Byl to dubový stůl, téměř černý, s pevnýma robustníma nohama. Carol ležela roztažená na stole, hýždě na hraně, nohy roztažené, prsty se dotýkala podlahy. Jednou rukou si zakrývala kundu, potom ji odtáhla. Když ji odtahovala, zdálo se, že se jí celé tělo zalilo jasně růžovou barvou; proudila v něm krev, potom zase zmizela. Zbytek růžové barvy jí na chvíli zůstal pod bradou a na krku, potom také zmizel a její kunda se lehce pootevřela.
Tygr obcházel pomalu v kruzích kolem stolu. Potom své kruhy zrychlil a mával ocasem. Carol slabě zaúpěla. Ve chvíli, kdy to udělala, stál tygr vpředu přímo před jejíma nohama. Zastavil se. Zvedl se. Položil si tlapy po stranách Caroliny hlavy. Penis se mu napřímil; byl obrovský. Šťouchal jí penisem do kundy a hledal otvor. Carol tygrův penis uchopila a snažila se ho zavést dovnitř. Oba se svíjeli v křečích na pokraji vášně, kterou už nedokázali zadržet. Potom část penisu vnikla dovnitř. Tygr náhle nadhodil půlky a vnikl dovnitř i zbytkem... Carol vyjekla. Potom její paže objaly tygra kolem krku a on začal makat. Otočil jsem se a vrátil se do svého pokoje.
Příští den jsme obědvali na dvoře společně se zvířaty. Piknik. Měl jsem právě v puse lžíci bramborového salátu, když šel kolem rys se stříbrnou liškou. Vstoupil jsem do naprosto nové totální zkušenosti. Radnice přinutila Carol, aby kolem vybudovala vysoký drátěný plot, ale zvířatům pořád zůstával obrovský prostor, na němž se mohla nerušeně prohánět.
Dojedli jsme a Carol se natáhla na trávu a dívala se vzhůru do nebe. Můj bože, být tak znovu mladý!
Carol se na mě podívala: "Pojď si lehnout vedle mě, ty starej tygře!"
"Tygře?"
"'Když tygr jede...' Až umřeš, poznají tě podle pruhů."
Natáhl jsem se vedle Carol. Otočila se na bok a položila si hlavu na mou paži. Otočil jsem se k ní. V těch očích se zračila celá obloha i země.
"Vypadáš jako Randolph Scott smíchaný s Humphrey Bogartem," řekla.
Zasmál jsem se. "Ty jsi legrační," řekl jsem.
Pořád jsme se dívali jeden na druhého. Měl jsem pocit, jako bych se mohl do jejích očí propadnout.
Potom jsem se dotkl rukou jejích úst, líbali jsme se a přitáhl jsem si její tělo blíž. Druhou rukou jsem ji vískal ve vlasech. Byl to polibek lásky, dlouhý polibek lásky, ale přesto mi vstal; její tělo se pohybovalo proti mému hadími pohyby. Kolem prošel pštros. "Ježíši," řekl jsem, "Ježíši, Ježíši..." Znovu jsme se líbali. Pak začala říkat: "Ty hajzle! Ach, ty hajzle, co mi to děláš?" Carol mě vzala za ruku a strčila si ji do svých modrých riflí. Ucítil jsem chloupky její kundy. Byly trochu zvlhlé. Třel jsem ji tam a laskal, potom jsem se dostal prstem dovnitř. Divoce mne líbala. "Ty hajzle! Ty hajzle!" Náhle se odtáhla.
"Je to moc rychle! Musíme pomalu, pomalu..."
Posadili jsme se a ona mě vzala za ruku a četla mi z dlaně.
"Tvoje čára života..." řekla. "Nejsi na zemi dlouho. Podívej se, tady. Podívej se na svou dlaň. Vidíš tu čáru?"
"Ano."
"To je čára života. A vidíš moji? Já byla na zemi už mockrát."

Carol mluvila vážně a já jí věřil. Carol jste museli věřit. Carol byla to jediné, čemu se tady dalo věřit. Tygr nás pozoroval ze vzdálenosti asi dvaceti metrů. Vánek přehodil Carol pramen rudě zrzavých vlasů ze zad přes rameno. Nemohl jsem to vydržet. Popadl jsem ji a znovu jsme se líbali. Překulili jsme se na záda a ona se za chvíli odtrhla.
"Tygře, ty hajzle, říkala jsem ti: pomalu!"
Chvíli jsme si zase povídali. Potom řekla: "Víš, nevím, jak to vyjádřit. Často se mi o tom zdává. Svět je unavený. Přichází jakýsi konec. Lidi zmrtvěli do bezvýznamnosti - jsou to kamenní lidé. Jsou unavení sami ze sebe. Modlí se za smrt a jejich modlitby budou vyslyšeny. Já - já - inu - já raději připravuji nové stvoření, aby obydlelo to, co ze země zbude. Cítím, že někde někdo jiný také připravuje nové stvoření. Snad na několika místech. Ta stvoření se setkají, zplodí potomky a přežijí, chápeš? Musejí mít ale v sobě to nejlepší ze všech stvoření, včetně člověka, aby přežila v té nepatrné částečce života, která zbude... Ty mé sny, mé sny... Myslíš si, že jsem šílená?"
Podívala se na mě a zasmála se: "Myslíš si, že jsem Bláznivá Carol?"
"Já nevím," řekl jsem. "To se nedá říct."
Tu noc jsem zase nemohl spát a sešel jsem do haly k obývacímu pokoji. Podíval jsem se skrz korálky. Carol byla sama, natažená na pohovce, nedaleko svítila malá lampička. Byla nahá a zdálo se, že spí. Odhrnul jsem korálky a vešel do místnosti, sedl si na židli naproti ní. Světlo lampičky jí dopadalo na horní polovinu těla, zbytek ležel ve stínu.
Svlékl jsem se a přiblížil se k ní. Posadil jsem se na okraj pohovky a prohlížel si ji. Otevřela oči. Když mě Carol uviděla, nezdála se být překvapená. Ale hněď jejích očí, třebaže jasná a hluboká, se zdála být bez přízvuku, bez akcentu, jako by to nebylo něco, co by dokázala pojmenovat nebo zařadit, nýbrž cosi jiného - jakási síla mimo mě. Ale přijímala ji.
Ve světle lampičky jí vlasy zářily jako na slunci - hnědou prozařovala rudá. Připomínalo to vnitřní oheň. Sklonil jsem se a políbil ji za ucho. Viditelně vdechla a vydechla. Sklouzl jsem níž, nohy mi sjely z pohovky, přesunul jsem se k prsům a začal po nich jezdit jazykem, přešel jsem k břichu, pupíku, zpátky k prsům, potom jsem sklouzl zpátky dolů, ještě níž, do míst, kde jí začínalo ochlupení, a začal jsem ji tam líbat, lehce kousat, pak jsem šel ještě níž, přeskočil ještě níž a líbal ji na vnitřních stranách nohou. Pohnula se a vydala nepatrný zvuk: "Áá, áá..." A pak jsem byl u její štěrbiny a velice pomalu jsem jazykem kroužil po okraji pysků, napřed jedním směrem a potom opačně. Zlehka jsem ji kousl, vnořil jazyk dvakrát hluboko mezi závojíčky, vytáhl ho a opět kroužil. Začalo tam být vlhko, slabě slaná chuť. Kroužil jsem jazykem dál. Zvuk: "Áá, áá..." a květina se rozevřela a já spatřil malé poupátko a špičkou jazyka jsem je začal tak jemně, jak to jen bylo možné, lechtat a lízat. Nohy se jí roztřásly, a když se mi jimi pokusila stisknout hlavu, vyjel jsem jazykem nahoru a pořád výš až ke krku, kousal jsem ji a můj penis ji potom šťouchal a šťouchal a šťouchal, až po něm sáhla a nasměrovala ho do otvoru. Když jsem vjížděl dovnitř, našla si moje ústa její a byli jsme uzamčeni na dvou místech - ústa měla vlahá a chladivá, květinku mokrou a rozpálenou, žhnulo to dole jako v peci a já zůstával zabořený penisem nehybně celý v jejím těle, zatímco ona se pode mnou žádostivě vrtěla...
"Ty hajzle, ty hajzle... hýbej se! Hýbej s ním!"
Zůstal jsem nehnutý a ona sebou zmítala. Zapřel jsem se prsty u nohou o čelo pohovky a vtlačil se ještě hlouběji dovnitř, ale pořád jsem se nehýbal. Potom jsem třikrát mávl jenom penisem, aniž bych se pohnul tělem. Odpověděla křečovitými stahy. Opakovali jsme to, a když už jsem to nemohl vydržet, vytáhl jsem ho až téměř ven a vjel s ním zpátky - žár a hebkost - udělal jsem to znovu a zůstal zase bez hnutí, zatímco ona se nabodnutá na mě kroutila, jako bych byl háček a ona ryba. Opakoval jsem to mnohokrát a potom jsem jím v divokém vzrušení začal prudce jezdit sem a tam, cítil jsem, jak se zvětšuje, mířili jsme k vrcholu společně jako jedno tělo - dokonalý společný jazyk - byli jsme nade vším, nad dějinami, nad sebou samými, nad svým egem, nad milosrdenstvím a nad zkoumáním, nade vším kromě tajuplné radosti z vychutnávání Bytí.
Vyvrcholili jsme společně a já potom zůstal v ní, aniž by mi ochabl penis. Líbal jsem ji a její rty zhebkly a úplně se mi poddaly. Její ústa se uvolnila, vzdávala se všemu. Nechali jsme svítit a něžně se ještě další půl hodiny objímali, potom Carol vstala. Šla do koupelny první. Potom jsem šel já. Tu noc tam nebyli žádní tygři. Jenom jeden starý Tygr, co právě prožil pořádnou jízdu.
Náš vztah se vyvíjel dál, sexuálně i duchovně, ale musím připustit, že mezitím Carol pokračovala i se zvířaty. Měsíce ubíhaly v dokonalém štěstí. Potom jsem si všiml, že je Carol těhotná. Kvůli sklenici vody, pro kterou jsem se zastavil. Jednou jsme jeli nakupovat. Zamknuli jsme dům jako pokaždé. Zlodějů jsme se nemuseli příliš obávat, protože se tam procházel panter a tygr a pár dalších takzvaně nebezpečných zvířat. Zvířatům vozili jídlo každý den, ale pro sebe jsme museli jezdit na nákupy do města. Carol byla hodně známá. Bláznivá Carol, po níž ve všech obchodech lidé pokukovali, a nyní tedy i po mně, po jejím novém mazlíčkovi, jejím novém starém mazlíčkovi.
Napřed jsme šli do kina, ale film se nám nelíbil. Když jsme vyšli ven, drobně pršelo. Carol si koupila několikery mateřské šaty a potom jsme šli nakoupit na trh. Nazpátek jsme jeli pomalu, povídali jsme si a užívali si sebe. Byli jsme spokojení lidé. Chtěli jsme jen to, co jsme měli; nepotřebovali jsme ty ostatní a dávno jsme se přestali starat, co si myslejí. Ale cítili jsme jejich nenávist. Byli jsme mimo. Žili jsme se zvířaty a zvířata představovala hrozbu pro jejich společnost - aspoň si to mysleli. A taky jsme představovali hrozbu pro jejich způsob života. Oblékali jsme se do starých věcí. Já se neholil a nezastříhával si vousy; vlasy mi trčely na všechny strany, a i když mi bylo padesát, měl jsem vlasy zářivě ryšavé. Carol padaly vlasy až na zadek. A pořád jsme se měli čemu smát. Upřímný nestrojený smích. Neuměli to pochopit. V samoobsluze Carol řekla: "Hele, taťku! Tady máš sůl! Chytej sůl, taťku, ty starej hajzle!"
Stála o kus dál v uličce, mezi námi byli tři lidé a ona mi hodila pytlík se solí přes jejich hlavy. Chytil jsem ho; oba jsme se rozesmáli. Potom jsem se podíval na sůl.
"Ne, ne, dcerko, ty kurvo! Pokoušíš se mi odrovnat tepny? Musíme vzít jodizovanou! Chytej, zlatíčko, a bacha na dítě! Ten ubohej hajzlík schytá dost ran později!"
Carol chytila pytlík a hodila mi zpátky jodizovanou. Ten výraz jejich tváří... Byli jsme tak nedůstojní.
Užívali jsme si svůj den. Film nestál za nic, ale my si ten den užívali. Dělali jsme si vlastní kino. Dokonce i ten déšť byl

dobrý. Stáhli jsme okénka a nechali déšť padat dovnitř. Když jsem vjížděl na cestu k domu, Carol zaúpěla. Byl to výkřik čiré bolesti. Sesula se a docela zbledla.
"Carol! Co je s tebou? Jsi v pořádku?" Přivinul jsem ji k sobě. "Co je s tebou? Řekni..."
"Já jsem v pořádku. To dělají oni. Cítím to, vím to, ach, Bože, Bože - Bože můj, ti hnusní hajzlové, udělali to, udělali, ty strašný, příšerný svině."
"Co udělali?"
"Vražda - v domě - všude jen vraždy..."
"Počkej tady," řekl jsem.
První, co jsem uviděl, byl orangutan Bilbo. V levém spánku měl dírku po kulce. Jeho hlava ležela v kaluži krve. Byl mrtvý. Zavražděný. Na tváři měl ten svůj úsměv. V úsměvu se zračila bolest a skrz bolest prosvítal smích, jako by zahlédl Smrt a Smrt byla něčím jiným - překvapením, které přesahovalo jeho rozum a způsobilo, že se skrz bolest usmíval. Teď už o tom věděl víc než já.
Tygra Feťáka dostali na jeho nejoblíbenějším místě - v koupelně. Zastřelili ho mnoha ranami, jako by vrazi měli strach. Byla tam spousta krve a částečně už zaschla. Oči měl zavřené, ale tlama mu ztuhla ve vzteklé grimase a trčely z ní mohutné nádherné tesáky. Dokonce i ve smrti působil majestátněji než živý člověk. Ve vaně ležel papoušek. Jedna kulka. Papoušek ležel dole nedaleko odtoku, hlavu a krk měl zkroucené pod tělem, jedno křídlo pod sebou, zatímco péra druhého byla doširoka rozprostřená, jako by to křídlo chtělo samo křičet, ale nemohlo.
Prohledal jsem pokoje. Nic nezůstalo naživu. Všichni zavražděni. Černý medvěd. Kojot. Mýval. Všichni. Celý dům byl tichý. Nic se nehýbalo. Nemohli jsme nic dělat. Ležel přede mnou obrovský pohřební projekt. Zvířata doplatila na svou výlučnost - a na naši.
Uklidil jsem obývací pokoj a ložnici, utřel krev, jak nejlépe to šlo, a vzal Carol dovnitř. Pravděpodobně se to stalo, když jsme byli v kině. Položil jsem Carol na pohovku. Neplakala, ale celá se chvěla. Hladil jsem ji a konejšil, mluvil k ní... Občas se celá otřásla a zaúpěla: "Úúúú, úúú... můj Bože..." Teprve po dobrých dvou hodinách se rozplakala. Zůstal jsem u ní a držel ji v náruči. Brzy usnula. Přenesl jsem ji do postele, svlékl ji a přikryl. Potom jsem šel ven, abych si prohlédl dvůr. Díky Bohu, byl dost veliký. Přes noc jsme se ze Svobodné zoo proměnili na zvířecí hřbitov.
Trvalo dva dny, než jsme všechny pohřbili. Carol přehrávala na gramofonu smuteční pochody a já kopal, ukládal do jam mrtvá těla a zahazoval je hlínou. Bylo to nevýslovně smutné. Carol označovala hroby a oba jsme pili víno a nemluvili. Přicházeli lidi a dívali se, pokukovali za drátěným plotem; dospělí, děti, novináři a fotografové. Na konci druhého dne jsem zaplnil poslední hrob a potom mi Carol vzala lopatu a pomalu se vydala směrem k davu za plotem. Dav ustoupil a ustrašeně to v něm zašumělo. Carol mrštila lopatou o plot. Lidé se přikrčili a zvedali ruce před obličej, jako by lopata měla pletivem proletět.
"Tak dobře, vrazi," zaječela Carol, "buďte šťastní!"
Vrátili jsme se do domu. Venku bylo padesát pět hrobů...
Po několika týdnech jsem navrhl Carol, že bychom to mohli zkusit s novou zoo a že by tentokrát vždycky někdo zůstával doma, aby je ohlídal.
"Ne," odpověděla. "Moje sny... moje sny mi řekly, že nadešel čas. Všechno se blíží ke konci. Přišli jsme právě včas. Dokázali jsme to."
Neptal jsem se jí. Měl jsem pocit, že si toho prožila dost. Jak se blížil čas porodu, Carol mě požádala, jestli bych se s ní oženil. Řekla, že se vdávat nepotřebuje, ale jelikož nemá žádné příbuzné, chtěla, abych po ní zdědil majetek. Pro případ, že by zemřela při porodu a její sny ohledně konce nebyly pravdivé.
"Sny se mohou mýlit," řekla, "i když ty moje se zatím nikdy nemýlily."
Měli jsme tedy tichou svatbu - na hřbitově. Vybral jsem si za svědka a družbu jednoho starého kamaráda z mokré čtvrti a kolemjdoucí zase zírali. Zvládli jsme to rychle. Dal jsem kamarádovi nějaké peníze a trochu vína a odvezl ho zpátky do mokré čtvrti.
Když jsme tam jeli, zeptal se mě s lahví u pusy: "Tys ji zbouchl, co?"
"Řekl bych, že jo."
"Chceš říct, že byli i jiní?"
"No... vlastně ano."
"Tak to s těma ženskejma chodí. Nikdy si nemůžeš bejt jistej. Polovička chlapů v ulici sem přišla kvůli ženský."
"Myslel jsem si, že za to může chlast."
"Napřed přijdou ženský a chlast následuje."
"Aha."
"S ženskejma nikdy nevíš."
"Ach, já jsem věděl."
Sekl po mně pohledem a já ho vysadil.
Čekal jsem dole v nemocnici. Celé to byla strašně podivná záležitost. Přišel jsem do toho domu přímo z ulice a všechno se to prostě nějak stalo. Láska a utrpení. Ale láska nakonec nad utrpením zvítězila. Nic však ještě neskončilo. Pokoušel jsem se číst výsledky baseballu, výsledky dostihů. Sotva na tom záleželo. Pak tu byly ty Caroliny sny; věřil jsem jí, ale jejími sny jsem si nebyl až tak jistý. Co to jsou sny? Nevěděl jsem. Potom jsem uviděl za pultem recepce Carolina doktora, jak rozmlouvá se sestřičkou. Šel jsem za ním.
"Ach, pane Jenningsi," řekl, "vaše žena je v pořádku. A dítě je... je to kluk, čtyři a půl kila."
"Děkuju vám, pane doktore."
Vyjel jsem výtahem nahoru a postavil se ke skleněné přepážce. Muselo tam brečet snad sto dětí. Slyšel jsem je i přes sklo. Pořád dokola. Rození. A smrt. Všechno má svůj čas. Přišli jsme sami a sami odejdeme. A většina z nás žije osaměle

a ve strachu neúplné životy. Snesl se na mě nevýslovný smutek. Viděl jsem, že veškerý život musí zemřít. Pochopil jsem, že veškerý život se napřed promění v nenávist, v demenci, neurózu, hloupost, strach, vraždu, v nic - nic v životě a nic ve smrti.
Sdělil jsem sestřičce své jméno. Vešla do prosklené místnosti a vyhledala naše dítě. Když ho zvedla, usmála se. Byl to shovívavý, prosebný úsměv. Musel být. Podíval jsem se na dítě bylo to nemožné, z lékařského hlediska nemožné: byl to tygr, medvěd, had a člověk. Byl to jelen, kojot, rys a člověk. Dítě neplakalo. Jeho oči si mě prohlížely a poznávaly mě a já poznával jeho. Bylo to nesnesitelné: Člověk a Nadčlověk, Nadčlověk a Nadzvíře. Bylo to totálně nemožné a dítě se dívalo na mě, na svého otce, na jednoho ze svých otců, na jednoho z mnoha svých otců... a okraj slunce sevřel nemocnici mocným stiskem a celá nemocnice se roztřásla, kojenci křičeli, světla blikala, fialový záblesk se odrazil v prosklené přepážce přede mnou. Sestřičky ječely. Tři zářivky vypadly ze svých kovových závěsů dolů na kojence. Sestřička tam stála s mým dítětem v náručí a usmívala se, zatímco na San Francisco padala první vodíková bomba.

OBLÍBENEJ ČLOVĚK

dvakrát po sobě jsem měl chřipku, chřipku a chřipku a pořád někdo bušil na dveře a vždycky to byli další lidi a každý z nich věřil, že mi mají co nabídnout, něco speciálního, a buch buch buch na dveře a pořád je to ta samá věc. říkám: "MOMENT! POČKEJTE CHVILKU!"
navleču na sebe nějaký kalhoty a pustím je do dveří. ale jsem strašně unavenej, nikdy nespím, když bych měl, tři dny jsem se nevysral, přesně tak, uhodli jste, začínám šílet a všichni ti lidi mají v sobě zvláštní energii, ze všech čiší dobrota, já jsem samotář, ale nejsem zase až takový pavouk, jenom mám vždycky důvod - nějaký. myslím na německé rčení, které matka často používala, neřeknu to přesně, ale znělo to nějak jako: "emmer etvas!" což znamená: vždycky je něco. což člověk nikdy tak úplně nechápe, dokud není trochu starší. ne že by věk byl nějakou výhodou, jenom se ta scéna pořád dokola vrací jako filmový blázinec.
je to hromotluk ve špinavých gatích, cosi neobvyklýho, obrovská sebedůvěra ve vlastní práci a vůbec to není špatnej spisovatel, ale jsem ostražitý s tou jeho sebedůvěrou, podobně jako on se má na pozoru před skutečností, že se nelíbáme a nepadáme si kolem krku v předsíni. je herec. měl by být. žije sám víc životů, než kolik zvládne žít deset lidí. ale jeho energie, v jistém smyslu nádherná, mě nakonec unavuje. já úplně seru na básnickou scénu nebo na to, že telefonoval Normanu Mailerovi, nebo že se zná s Jimmy Baldwinem nebo s ostatními nebo se všemi ostatními ostatních. a vidím, že mě tak docela nechápe, protože mě ty jeho vývody vesměs moc neberou. dobře. přesto ho mám rád. je lepší než zbylých 999 z tisíce. ale moje německá duše nebude mít klid, dokud nenajde toho tisícího. jsem úplně zticha a naslouchám, ale někde pode mnou je vroucí kotel šílenství, o který je třeba se postarat, nebo to jednou udělám sám, v pokoji za 8 dolarů týdně kousek od Vermont Avenue. tak, do prdele.
on mluví. a je to dobrý. směju se.
"15 táců. dostal jsem 15 táců. umřel mi strejda. potom se chtěla vdávat. jsem tlustej jako prase. dobře mě krmí. vydělává tři stovky tejdně v kanceláři poradce jednoho ministra, dělá tam nějaký zasraný voloviny, a teď si mě chce vzít a nechat práce. jedeme do Španělska. dobře, já pracuju na nový hře, dostal jsem fantastickej nápad na hru, a tak chlastám a ojíždím různý kurvy. jeden chlápek v Londýně chce tu moji hru vidět, chce ji inscenovat. no dobře, vrátil jsem se z Londýna a na co tady, do prdele, nenatrefím: moje ženuška šoustá se starostou a s mým nejlepším kamarádem a já jí říkám přímo do tváře: "TY HNUSNÁ KURVO, TY TADY MRDÁŠ S MÝM NEJLEPŠÍM KÁMOŠEM A SE STAROSTOU. JÁ TĚ ZABIJU A DOSTANU JENOM PĚT LET, PROTOŽE JSI MI NEVĚRNÁ!"
rázuje sem a tam po pokoji.
"co se stalo dál?" zeptal jsem se.
"řekla: 'tak do toho, jen mě probodni, ty čuráku!"
"to je odvážný," řekl jsem.
"bylo to odvážný," řekl. "měl jsem v ruce obrovskej řeznickej nůž a odhodil jsem ho na podlahu. byla na mě moc velkej formát. třída. moc velká vyšší střední třída."
no dobře. děti boží - pak odešel.
vrátil jsem se do postele. téměř jsem umíral. to nikoho nezajímalo. přešel mě chlad. neměl jsem na sebe dost pokrývek. pořád mi byla zima. a rozum taky - všechna dobrodružství lidskýho rozumu vypadají jako švindl, jako blbost, zdá se, že ve chvíli, kdy jsem se narodil, vyvrhli mě mezi partu švindlířů, a jestli tomu švindlu nerozumíte nebo na něm spolupracujete, jste mrtví, je s váma konec. švindl to tady šil po celá staletí, ty švy se vám nepodaří jen tak zničit. on nechtěl žádný švy ničit, on nechtěl vítězit; věděl, že Shakespeare je špatný psaní, že Creeley je strach; nezáleželo na tom. jediný, co chtěl, byl malý pokoj a samota. samota.
jednou řekl příteli, o němž si tehdy myslel, že mu trochu rozumí: "nikdy jsem nebyl osamělý."
a jeho přítel odpověděl: "ty jsi zasranej lhář."
vrátil se zpátky do postele, bylo mu zle, hodinu ležel a zvonek u dveří znovu zazvonil. rozhodl se, že si ho nebude všímat. jenže zvonění a bouchání dosáhlo takové intenzity, že měl pocit, jako by mohlo jít o něco důležitýho.
byl to mladej židovskej kluk. docela dobrej básník. no a co, do prdele?
"Hanku?"
"jo?"
vtlačil se do dveří, mladej, nadupanej, s vírou v podvod, jemuž se říká poezie - všechny ty sračky: když je člověk dobrá lidská bytost a dobrej, výbornej básník, bude někde v tomhle pekle odměněný. hoch to jenom nevěděl. pro takový je už dávno někde připravenej Guggenheim, pěkně tučný a pohodlný místečko učitele základního a pokročilýho kurzu angličtiny někde za větrem na těch pitomejch univerzitách, kterých je celá země plná. všechno bylo předurčeno k

ztroskotání. duše nikdy nezvítězí nad švindlem. snad až po staletích po smrti, a to potom tu duši, která nešvindlovala, použijí jako švindl, aby tě vyšoupli ze svýho švindlu. všechno se vždycky posere.
vešel dovnitř. mladej, student na rabína.
"do prdele, to je hnusný," řekl.
"co?" zeptal jsem se.
"to cestou na letiště."
"jo.
"Ginsberg si zlomil žebro při autonehodě. Ferlinghettimu; tomu největšímu šmokovi ze všech, se nic nestalo. jede do Evropy na pět nebo snad sedm čtení za těžký prachy a nemá ani škrábaneček. jednou jsem s Ferlinghettim vystupoval a on se snaží na jevišti strhnout pozornost jenom sám na sebe pomocí nejrůznějších triků, že je to až hanebný. nakonec ho vypískali, chytili se. Hirschman má taky samý sračky."
"nezapomeň, že Hirschman je posedlej Artaudem. myslí si, že když člověk není blázen, tak nemůže být génius. dej mu čas. možná z něho něco bude."
"do prdele," povídá hoch, "tys mi dal 35 dolarů, abych ti přepsal na stroji tvou další sbírku básní, jenže je toho strašně moc. JEŽÍŠI KRISTE, já jsem si nemyslel, že toho bude TOLIK!"
"myslel jsem, že jsem vzdal psaní poezie."
a když Žid říká "Ježíši Kriste", víte, že je na tom blbě. dal mi tedy 3 dolary a já mu dal pětku a oba jsme se hned cítili líp. taky mi snědl půlku bagety, nakládanou zeleninu a odešel.
vrátil jsem se na bidlo a chystal jsem se umřít, protože to člověka opravdu unaví, ať jsou dobří nebo špatní, dobří hoši nebo špatní hoši, co píšou svoje rondely, procvičují si svoje ubohý básnický svaly, je jich tolik, tolik se jich to snaží zmáknout, tolik se jich vzájemně nenávidí a hlavně pochopitelně nenávidí ty na vrcholu, kteří vůbec netoužili se tam dostat, jenže spousta těch, co jsou na špici, se tam snaží udržet, a tak je pořád plno rozchodů a roztržek, pořád dokola: "potkal jsem Jimmyho na večírku..."
dovolte mi tu sračku polknout. vrátil se tedy do postele. a pozoroval pavouky, jak polykají zdi. sem patřil, odedávna. nesnášel dav lidí, básníky, nebásníky, hrdiny, nehrdiny - nesnesl by z nich ani jednoho. byl odsouzený k záhubě. jediným jeho problémem ohledně záhuby bylo, aby dokázal záhubu přijmout co možná nejlaskavěji. on, já, my, vy...
podařilo se mu dostat se zpátky do postele, třásl se zimou. smrt jako kus ryby, bíle zbarvená voda šišlání. přemýšlejte o tom. každý umře. to je výborný, jenom abych to nebyl já a pak ještě jedna osoba. dobře. existují různé poučky. různí filozofové. jsem unavený.
dobře, chřipka chřipka, přirozená smrt způsobená hrubou nedbalostí a nedostatkem péče, takže je to konečně tady, ležím sám natažený na posteli, zpocený, hledím na kříž, ztrácím rozum svým vlastním osobitým způsobem, přinejmenším kdysi býval můj vlastní, dnes je pořád někdo za dveřmi, nevydělám si za rok psaním ani 500 dolarů a oni mi přitom pořád tlučou na dveře, chtějí se na mě PODÍVAT.
on, já - oba jsme zase usnuli, je mi zle, potím se, umírám, fakt umírám, jenom ať mě nechají na pokoji, je mi srdečně jedno, jestli jsem génius nebo idiot, nechte mě spát, nechte mě aspoň jeden den ještě jednou na pokoji, jen 8 hodin, zbytek může být váš, a v tu chvíli zazvonil zvonek znovu.
řekli byste, že to je Ezra Pound s Ginsbergem, kterej se mu snaží vykouřit ptáka...
a on zavolal:
"počkejte chvilku, jenom si obleču kalhoty."
venku se všude svítí. jako neonový světlo. nebo dráždivý chlupy prostitutky.
je to učitel anglické literatury, bůh ví odkud.
"Buk?"
"jo. jsem nemocnej, člověče. mám chřipku. je to nakažlivý."
"považujete letošek za svůj vrchol?"
"nevím. teď právě umírám. je tady děcko. ale teď jsem strašně nemocnej, nakažlivě."
kousek poodstoupí a musí natáhnout paži, aby mi podal karton šesti plechovek piva. potom otevře svoji poslední básnickou sbírku, podepíše mi ji a odchází, já vím, že ten ubožák neumí psát, nikdy to umět nebude, ale je fascinovaný několika verši, které jsem kdysi někde napsal, a jemu se nikdy nepodaří.
jenže to nejsou žádný závody; velký umění nejsou ani v nejmenším žádný závody, velký umění může být vláda nebo děti nebo malíři nebo čuráci nebo úplně cokoli.
rozloučil jsem se s chlapem a jeho kartonem a pak jsem otevřel knížku:
"...strávil akademický rok 1966-67 na Guggenheimově stipendiu, během něhož se zabýval studiem a výzkumem v..."
mrštil knížkou do kouta, věděl, že to bude sračka. Všechny ceny shrábli vždycky ti zazobaní, co měli čas a věděli, kde si vyplnit přihlášku na toho zasranýho Guggenheima. on nikdy žádnou neviděl. na takový formuláře nenatrefíte, když jezdíte s taxíkem nebo dřete jako hotelovej poslíček v Albuquerque. nasrat.
znovu usnul.
zazvonil telefon.
nepřestávali mu bušit na dveře.
a bylo to. už si toho nevšímal, mezi všemi těmi zvuky a pohledy si toho přestal všímat, nespal už 3 dny a 3 noci, ani jednou se nevysral, a teď bylo najednou ticho. tak blízko smrti, jak jen se dokážete dostat, aniž byste zešíleli. být blízko. bylo to skvělý. brzo odešli.
a v kristovi na jeho pronajatém stropě se objevily drobný trhlinky a on se jen usmíval, když mu 200 let stará omítka začala padat do úst, a on ji vdechl a udusil se.

KVĚTINOVEJ KŮŇ

zůstal jsem s Vousatým Johnem vzhůru celou noc. rozebírali jsme Creeleyho - on stál za ním, já proti, a já byl ožralej, už když jsem přišel, a ještě jsem s sebou přinesl pár piv. rozebírali jsme všechno možný, mě, jeho, jen jsme tak tlachali a noc ubíhala. kolem šesté ráno jsem nasedl do auta. nastartovalo a já se řítil dolů z kopců a vjel jsem na Sunset. podařilo se mi dorazit domů, našel jsem si další pivo, vypil ho, podařilo se mi svlíknout se a vlézt do postele. vzbudil jsem se v poledne, bylo mi zle, vyskočil jsem, navlíkl na sebe šaty, vyčistil si zuby, učesal se. zahlídl jsem chorobně vypadající obličej visící v zrcadle, rychle jsem uhnul pohledem, stěny se zatočily, vyšel jsem ze dveří a nasedl do auta, zamířil jsem na jih směrem na Hollywood Park. koníčci.
vsadil jsem pětku na 8 ku 5 na favorita, otočil jsem se a šel se podívat ven na dostih. k okýnku běžel vysokej mladej kluk v tmavým obleku, aby si stihl na poslední chvíli taky vsadit. ten hajzl musel mít dobrý dva metry. pokusil jsem se mu uhnout z cesty, ale ramenem mě nabral přímo do ksichtu. málem mě to povalilo. otočil jsem se: "ty zasranej bláznivej čuráku, DÁVEJ BACHA!" zaječel jsem. byl příliš zaujatý sázením, neslyšel mě. šel jsem na rampu a sledoval, jak se 8 ku 5 řítí do cíle. potom jsem vyšel ze sázkové místnosti na tribunu a dal jsem si horkou kávu bez šlehačky. celý závodiště vypadalo jako psychedelickej trip.
5,60 krát 5. zisk 18 babek v prvním dostihu. nechtěl jsem být na dostizích. nechtěl jsem být nikde. občas musí člověk bojovat o život tak tvrdě, že nemá čas ho žít. vrátil jsem se do kanceláře, otočil do sebe kafe, sedl si, abych neomdlel. bylo mi zle, příšerně zle.
asi za minutu jsem vklouzl zpátky do fronty. obrátil se na mě malej Japončík, přiblížil se tváří až těsně k mýmu obličeji: "který se vám líbí?" neměl ani program. pokoušel se nahlídnout do mýho programu. tihle chlápci dokážou vsadit pětku nebo i 20 babek na dostih, ale jsou příliš lakomí, aby si koupili za 40 centů program, v kterým je popsaná i forma všech koní a jejich výsledky z poslední doby. "mně se nelíbí nikdo," vyštěkl jsem na něho. myslím, že jsem se ho tím zbavil. otočil se a snažil se číst v programu chlápka, co stál před ním. nakukoval tam po straně, snažil se mu dívat přes rameno. uzavřel jsem sázku a vyšel ven, abych se na dostih podíval. Jerry Perkins uháněl jako čtrnáctiletej valach, což právě přesně byl. Charley Short vypadal v sedle ospale. možná byl taky celou noc vzhůru. s koněm. běželi s tou noční kocovinou na 18 ku jedný a já roztrhal sázenku. o den dřív běželi dostih na 15 ku jedný a potom na 60 ku jedný. snažili se mě dostat na žebrotu. moje šaty i boty vypadaly jako od hadráře. hazardní hráč vyhodí prachy za cokoli, ale nikdy za oblečení - chlast je v pořádku, jídlo, kunda, ale žádný šatstvo. dokud nejste nazí a máte zelený, nechají vás sázet.
hoši si prohlíželi cosi ve strašně krátký minisukni. byla fakt KRÁTKÁ! a byla mladá a pohodová. obhlídl jsem si ji. trochu moc. noc v posteli by mě přišla na stovku. říkala, že pracuje kdesi jako servírka v baru. vycouval jsem ve svejch otrhanejch hadrech a ona šla k baru a koupila si vlastní pití.
dal jsem si další kávu. říkal jsem včera v noci Vousatýmu Johnovi, že mužskej obvykle zaplatí za kundu z nejrůznějších důvodů aspoň stonásobek. já to nedělám. jiní jo. kunda Minisukně stála tak za 8 dolarů. to znamená, že se přeceňovala asi jenom na třináctinásobek. hodná holka.
stoupl jsem si do fronty na další dostih. na tabuli byla nula. dostihy pomalu končily. tlusťoch přede mnou vypadal, jako by spal. nevypadal, že by chtěl sázet. "vsaď si a běž," řekl jsem. vypadal, jako by byl k okýnku přilepenej. pomalu se otočil a já ho pohotově odstrčil loktem a celým bokem těla, odsunul jsem ho od okýnka. kdyby něco ceknul, praštil bych ho. v kocovině jsem pokaždý celej nesvůj. vsadil jsem dvacku na vítězství Scottish Dream. dobrej kůň, ale bál jsem se, že ho Crane nebude umět jet. ještě nikdy mi nepředvedl dobrý vedení. dobře - teď musel vyhrát. předběhli ho na sázku 18 ku jedný v cílový rovince. zůstal o vteřinu pozadu. starej Clarence Hansen je ještě pořád strčil do kapsy. žebrácká hůl se neustále přibližovala. rozhlížel jsem se po lidech. co tady dělají? proč nejsou v práci? jak to zvládnou? u baru bylo pár boháčů. ti si nedělali starosti, ale měli ten zvláštní mrtvolnej výraz bohatejch lidí, kterej získají, když je opustí nutnost bojovat a nemají ji čím nahradit - žádný zájem, jenom bejt bohatej. ubožáci. jo. hahaha, ha.
pořád jsem pil vodu. byl jsem vysušenej. zvedal se mi žaludek a byl jsem vysušenej. ale vytrvalej. další sázka. zase zahnanej do rohu. jak únavnej sport.
přišel ke mně dobře oblečenej španělskej týpek, kterej smrděl vraždou a incestem na sto honů. smrděl jako ucpaná stoupačka
"půjč mi doláč," řekl.
odpověděl jsem mu velice tiše: "odprejskni."
otočil se a šel vedle. "půjč mi doláč," opakoval. přišla odpověď. narazil na newyorskýho řízka. "ty mi půjč pětku, onane," řekl mu řízek.
ostatní lidi chodili kolem, vyvedení ze svýho Snu. zlomení, vzteklí, plní obav. neteční, zmrzačení, podvedení, obraní, vyždímaní, nachytaní, nasraní. vrátili by se znova, kdyby se jim podařilo vyhrát nějaký prachy. a já? začnu dělat kapsáře nebo pasáka nebo něco takovýho.
další dostih nebyl o nic lepší. zase jsem skončil druhej, Jean Daily mně ve finiši předstihl Pepper Tonea. začal jsem mít čím dál silnější pocit, že veškerá má dlouholetá zkušenost s dostihy - ty hodiny nočního studia - je pouhá iluze. do prdele, vždyť to jsou jenom zvířata, pustíte je a nějak to dopadne. líp bych udělal, kdybych zůstal doma, poslouchal nějakej sentimentální kýč - třeba Carmen v angličtině - a čekal, až mě domácí vyrazí.
v pátým dostihu jsem byl zase druhej s Bobbijackem, porazil mě Stormy Scott N. Stormy byla nakonec rovná sázka, i když ráno ho ještě bookmaker ocenil na 5 ku 2, hlavně kvůli skvělýmu žokeji Farringtonovi, a protože poslední rovinnej dostih vyhrál o jedenáct délek.
druhej. v šestým opět. se Shotgunem, dobrá šance na 8 ku jedný a šel v závěru do toho, jenže Pepper Streak měl ještě hodně sil. roztrhal jsem svůj desetidolarovej lístek na vítězství.
v sedmým dostihu jsem skončil třetí a byl jsem o 50 dolarů lehčí.

v osmým jsem si musel vybrat mezi Creedy Cashem a Red Wavem. na poslední chvíli jsem se přiklonil na stranu Red Wavea, takže přirozeně vyhrál Creedy Cash s O'Brienem na 8 ku 5. což nebylo žádný velký překvapení - Creedy už vyhrál letos 10 dostihů z devatenácti startů.
na Red Wavea jsem se těžce spolehl, a tak jsem byl lehčí už o 90 babek.
šel jsem se na záchod vychcat a všichni se tam pořád rojili, přichystaní vraždit, okrást vás o peněženku, omšele a vyklepaně vyhlížející partička. brzy budou všichni odcházet, bude po všem. kam jen mažou jít - do rozpadlejch rodin, k ztracený práci, ztracenýmu podnikání. šílenství. ale jdou z toho daně naší dobrý milý Kalifornii, holka. sedm osm procent z každýho dolaru. za něco se postaví silnice. najmou se policajti, aby vás zastrašili. postaví se blázince. nakrmí se a zaplatí Ronald.
ještě jedna naděje. vsadil jsem na jedenáctiletýho valacha Fitmenta, koně, kterej ve svým posledním dostihu prohrál a marně ho nabízeli za 6500 dolarů, skončil 0 13 délek vzadu a teď běžel proti dvěma nabídkám na 12 500 dolarů a jedné na 8000. musel jsem zešílet, taky měl poměr 9 ku 2. vsadil jsem si jako pojistku deset dolarů na Urralla na vítěze v poměru 6 ku jedný a 40 dolarů jsem vsadil na Fitmentovo vítězství. tím pádem jsem už přišel o 140 dolarů. v sedmačtyřiceti jsem se pořád ještě dokázal pohybovat v nemožných bláznivých vodách. sázel jsem jako ti nejprimitivnější venkovští balíci. šel jsem ven, abych se na dostih podíval. Fitment vběhl do první zatáčky jako druhej, ale běžel zlehka. neklopýtni, zlato, jenom neklopýtni. dopřej mi aspoň nějakou radost, malou skromnou radost. není nutný, aby bohové srali na hlavu pořád tomu samýmu chlapovi, a zrovna mně. ať má každej svůj čas. je to dobrý pro posílení ducha.
stmívalo se a koně běželi ve smogu, na zadní rovince se Fitment pořád držel jako druhej a dorážel na první pozici. jeho krok byl volný. jenže Meadow Hutch, favorit s poměrem 8/5 mu blokoval cestu a držel se pořád kousek před ním. tak proběhli poslední zatáčkou a potom Fitment vyrazil, nalepil se na Meadow Hutche a pak ho nechal za sebou. tak jsme se zbavili favorita s poměrem 8/5, zbývá ještě porazit i všech 6 dalších koní. do prdele, do prdele, oni mi to nedopřejí, pomyslel jsem si. někdo z toho klubka vyrazí. někdo se probere. bohové mně to nepustí. vrátím se do svýho pokoje a budu ležet ve tmě se zhasnutým světlem, hledět do stropu a přemýšlet, o čem to celý bylo.
Fitment si držel do cílový rovinky 2 délky náskok a já čekal. zdálo se, že cílová rovinka je nějaká dlouhá. bože, ona BYLA dlouhá! DLOUHÁ!
nemůže se to stát. nevydržím to. je už strašná tma.
140 babek ztráta. kocovina. stáři. blbost. smůla. boule na duši.
mladý holky spí s velikány těla a intelektu. mladý holky se mi posmívají, když mě vidí na ulici.
Fitment. Fitment.
držel si ty 2 délky. řítil se vpřed. nakonec to bylo 2 a 1/2. nikdo se mu nepřiblížil. nádhera. symfonie. dokonce i ten smog se usmíval. díval jsem se, jak proráží cílovou pásku a pak jsem šel a napil se znovu vody. když jsem se vrátil, vyvěšovali zrovna výhry. 11,80 dolaru za 2 vsazený. já vsadil 40. vzal jsem si pero a spočítal si to. výtěžek: 236 dolarů. mínus vložených 140. vyhrál jsem 96 dolarů.
Fitment. lásko, miláčku, lásko moje. květinovej kůň.
fronta u desetidolarovejch sázek byla dlouhá. šel jsem na záchod a postříkal si obličej vodou. zase jsem kráčel volně. vyšel jsem ven a vytáhl lístky.
našel jsem jenom TŘI lístky na Fitmenta! Jeden jsem někde musel ztratit!
amatér! blbec! osel! bylo mi zle. jeden desetidolarovej lístek byl za 59 dolarů. vracel jsem se do míst, kde jsem chodil a sbíral lístky. žádnej s číslem 4. někdo si mým lístkem přilepšil.
stál jsem ve frontě, prohrábaval si peněženku. jakej jsem jenom idiot! potom jsem lístek našel. schoval se do roztrhané podšívky v peněžence. nikdy dřív se to nestalo. oslovská peněženka!
vybral jsem si svých 236 dolarů. všiml jsem si, že mě Minisukně pozoruje. ach, ne ne ne NE!! uháněl jsem dolů po eskalátoru, koupil si noviny, procpal se mezi řidiči na parkovišti ke svýmu autu.
zapálil,jsem si doutník. to nelze popřít, pomyslel jsem si: génius nemůže být pořád na dně. s tou myšlenkou jsem nastartoval svůj Plymouth z roku 1957. řídil jsem velice opatrně a slušně. broukal jsem si koncert d moll pro housle a orchestr od Petra Iljiče Čajkovského. napadla mě slova k hlavnímu tématu, k ústřední melodii: "ještě jednou, budeme svobodní. ach, ještě jednou, budeme svobodní, svobodní, svobodní..."
jel jsem mezi navztekanými smolaři. jejich dosud nezaplacená a vysoce pojištěná auta byla vším, co jim zbylo. provokovali se vzájemně k ničení a zabíjení, najížděli a cpali se, nenechávali mezi auty kousíček místa. podařilo se mi nasměrovat se k výjezdu na Century. auto mi chcíplo přesně v bráně a zablokoval jsem za sebou 45 vozů. prošlápl jsem rychle párkrát pedál plynu, mrkl na dopravního policajta, a pak otočil startérem. motor naskočil a já se pohnul a vyrazil smogem k domovu. Los Angeles nebylo vlastně tak špatný místo: dobrej profík to nakonec vždycky zvládne.

VELKÁ KONOPNÁ HRA

jednou večer jsem se ocitl na nějakém shromáždění - většinou mi to bývá strašně nepříjemný. já jsem v zásadě samotář, starej ožrala, kterej dává přednost pití o samotě, snad jen s nadějí na nějakýho Mahlera nebo Stravinskýho v rádiu. jenže tady byl najednou úplně šílený dav. nebudu se pouštět do líčení důvodů, protože to je jiný příběh, možná delší, možná zmatenější, ale zkrátka když jsem tam tak stál, popíjel víno a poslouchal Doors, Beatles nebo Jefferson Airplane smíchaný se všemi okolními hlasy, uvědomil jsem si, že potřebuju cigaretu. mně došly. obvykle mi dojdou. uviděl jsem kousek od sebe stát 2 mladíky, pohupovali rukama, volně se vlnili do rytmu a vypadali jako ztřeštěnci: ohnuté krky, prsty roztažené - byli jako z gumy, z rozcupovaný gumy, která se natahovala a smršťovala a trhala.
přistoupil jsem k nim: "hele, kluci, nemáte cigaretu?"
přimělo je to k ještě divočejšímu skákání. stál jsem tam a pozoroval je, rozjížděli to, trhaně sebou zmítali a klátili se ze

strany na stranu.
"my nekouříme, člověče! ČLOVĚČE, my ne... k o u ř i m e. cigarety."
"ne, člověče, my nekouříme. teda aspoň tímhle způsobem ne."
skok. dřep. guma.
"my jedeme na M-a-l-i-bůůůů, člověče! jo, jedeme na M a l l l - i - bŮŮŮŮ! člověče, my mizíme na M-aly-bůůůůůůů!"
"jo, čéče!"
"jo, čéče!"
"jo!"
skok, prsk. nebo prsk, skok.
nemohli mi jednoduše jen sdělit, že nemají cigaretu. museli mně zasvětit do svýho světa, do svýho náboženství: cigarety jsou pro prďochy. oni jedou na Malibu, do nějaký zdánlivě uvolněný a rozskotačený boudy na Malibu a zahulej si tam trávu. svým způsobem mi připomínají ty staré dámy, co stojí na rohu a prodávají "Strážnou věž". celej ten dav, co jede v LSD, STP, marihuaně, heroinu, hašiši a receptech na kapky proti kašli, trpí syndromem "Strážné věže": musíš být s náma, člověče, protože jinak jseš mimo, jinak jseš mrtvej. zdá se, že takové neustálé naléhání je pro ty, co něco berou, přímo POVINNOSTÍ. žádný div, že je každou chvilku někde zatknou - nedokážou si to totiž brát někde v tichosti pro vlastní potěšení; musejí přece dát VĚDĚT, že patří do kruhu. dál se to pak snaží propojit s Uměním, Sexem; revoltou proti establishmentu. jejich psychedelickej Bůh Leary jim říká: "vykašlete se na společnost. pojďte za mnou." pak si pronajmem tady ve městě sál a kasíruje je 5 dolarů na hlavu za to, že si ho jdou poslechnout. potom se dostaví Learymu po boku Ginsberg. potom Ginsberg prohlásí Boba Dylana za velkého básníka. reklama marjánkové lobby, co se umí procpat na první stránky novin, na sebe sama. Amerika.
ale nechme to být, protože to je taky jiný příběh. ta věc má spoustu chapadel a skoro žádnou hlavu, alespoň tak, jak vám to budu povídat a jak se to taky stalo. ale zpátky k těm hochům, co byli "in", k těm huličům. k jejich jazyku. bezva, vole. já jako scéna. kůůůl. in. out. prďoch. roztančenej. zmáknout. holka. taťka. a tak dál. ty samý fráze - nebo jak tomu budete říkat - jsem slyšel v roce 1932, když mi bylo dvanáct, a slyšíte-li je o pětadvacet let později, tak k jejich uživateli nepřilnete zrovna velkou láskou, obzvlášť když je považuje za vrchol moderní svobodomyslnosti. většina těch výrazů pochází původně z prostředí tvrdších drog, od tý bandy se stříkačkama a dalším nádobíčkem, a taky od starejch černošskejch jazzmenů. terminologie těch, co jsou skutečně "in", se mění, ale ti takzvaní moderní hošíci jako ti dva, po kterých jsem chtěl cigaretu, pořád mluví jako v roce 1932.
a že by z marjánky vznikalo umění, to je pochybné, a jak. DeQuincy napsal upřímnou výpověď a "Poživač opia" je nádherně napsaný, i když místy dost hloupý. je v povaze většiny umělců, že zkoušejí téměř všechno. jsou otevření k experimentům, zoufalí, se sebevražednými sklony. ale marjánka přichází až TEHDY, když už je Umění tady, když už je tu i umělec. marjánka nedokáže produkovat Umění. ale často se stává hračkou v rukách zavedeného umělce, jakýmsi holdem bytí na těch všemožných konopných dýcháncích, a taky proklatě výtečným materiálem pro umělce, který tak může nachytat lidi v jejich duchovních nedbalkách, se spuštěnými duchovními kalhotami. nebo když ne spuštěnými, tak aspoň ne tak dobře hlídanými.
ve třicátých letech devatenáctého století se v Paříži vyprávěly klepy o Gautierových konopných dýcháncích a večírcích se sexuálními orgiemi. trochu se i vědělo, že tento Gautier píše bokem poezii. ale na jeho večírky se dnes vzpomíná víc.
přeskočím na jiné chapadlo tématu: mně se nelíbí myšlenka, že by mě mohli zhaftnout za požívání anebo vlastnictví trávy. je to, jako by vás odsoudili za znásilnění, když si čichnete ke kalhotkám u někoho v prádelníku. tráva prostě není tak dobrá. velkou část efektu působí předem očekávaný stav a víra, že se člověk dostane do rauše. kdyby se vymyslela náhražka se stejnou vůní a bez obsahu drogy, většina uživatelů by cítila úplně stejný účinek: "hej, lásko, tohle je DOBREJ matroš, fakt jemnej!"
pokud jde o mě, umím dostat víc z několik půllitrovejch plechovek piva. jsem čistej nikoli kvůli zákonu, ale protože mě ten matroš nudí a má jen nepatrnej účinek. ale ručím vám za to, že účinek alkoholu a marušky je odlišnej. je možný dostat se s pomocí trávy do rauše a skoro to nevnímat; u chlastu většinou moc dobře víte, na čem jste. já jsem ze staré školy: jsem rád, když vím, na čem jsem. ale jestli někdo chce trávu, LSD nebo si chce píchat, já proti tomu nic nemám. je to jeho věc a to, co je pro něho nejlepší, je pro něho nejlepší. to je všechno.
existuje dnes velká spousta společenskejch komentátorů s velice nízkým mozkovým potenciálem. proč bych k tomu měl přidávat svoje vysokopotentní vrčení? všichni jistě slyšeli ty staré dámy, co říkají: "já si prostě myslím, že je to HROZNÉ, co si ti mladí lidé sami sobě působí, všechny ty drogy a podobně! myslím, že je to příšerné!" a pak se na tu vyžilou holku podíváte: žádný oči, žádný zuby, žádnej mozek, žádná duše, žádná prdel, žádná pusa, žádná barva, žádná menstruace, žádnej humor, nic, jenom hůlka a vy přemýšlíte, co její čaj a sušenky a kostel a dům na rohu ulice znamenají PRO NI. a starci se někdy nad tím, co dělají někteří mladí, pěkně rozčílí: "já jsem celej život sakra TVRDĚ pracoval!" (myslí si, že je to nějaká ctnost, ale ve skutečnosti to pouze dokazuje, že člověk je totální vůl.) "tihle lidé chtějí všechno dostat ZADARMO! jenom se flákají a ničí si tělo drogou a doufají, že budou parazitovat na společenském bohatství!"
potom se podíváte na NĚHO:
amen.
jenom žárlí. podvedli ho. obrali ho o jeho nejlepší roky. on by si ve skutečnosti taky rád užil. kdyby to tak mohl vrátit. jenže nemůže. proto teď chce, aby trpěli stejně, jako trpěl on.
a obecně vzato je to celý právě o tomhle. huliči dělají z toho svýho konopí zbytečně velkou vědu a společnost dělá zbytečně velkou záležitost z toho, že si to svoje zasraný konopí hulej. a policie má práci a huliče zavírají a ti ječí, jako by je křižovali, a kořalka je legální, pokud jí nevypijete tolik, že vás zhaftnou na ulici a dají pod zámek. dejte lidem cokoli a

oni to vždycky všechno poškrábou, poserou a pozvrací. kdybyste konopí legalizovali, byly by spojený státy trochu příjemnějším místem, ale zase ne o moc lepším. dokud tady budou soudy, věznice, právníci a zákony, budou se používat.
požadovat legalizaci konopí je něco podobnýho, jako je požádat, aby vždycky napřed namazali želízka máslem, než vám je nandají. bolest vám působí něco jinýho - proto potřebujete konopí nebo whisky nebo důtky a kožený úbory, nebo ječící muziku vyhulenou tak nahlas, abyste nemohli přemýšlet. nebo blázince nebo mechanický kundy nebo 162 baseballovejch zápasů za sezónu. nebo vietnam nebo Izrael nebo strach z pavouků. svou lásku, která si umyje ve dřezu zažloutlý falešný zuby, než půjdete souložit.
existují základní odpovědi a existují palčivé problémy. pořád se motáme kolem těch problémů, protože nemáme v sobě dost mužnosti, abychom dokázali pojmenovat své potřeby. několik století jsme si mysleli, že by to mohlo být křesťanství. když jsme napřed hodili křesťany lvům, nechali jsme je, aby nás pak házeli psům, zjistili jsme, že komunismus by možná mohl být trošičku lepší pro břicho průměrného člověka, ale udělal strašně málo pro jeho duši. teď si hrajeme s drogami a myslíme si, že otvíráme nějaké dveře. Východ ty věci zná déle než střelný prach. zjistili, že méně trpí a rychleji umírají. hulit či nehulit. "jedeme do M-a-li-bůůů, člověče! jo, jedeme do Mallllll-i-bŮŮŮŮŮ!" omluvte mě, než si ubalím trochu Bull Durhamu.
chcete čouda?

DEKA

Poslední dobou jsem špatně spal, ale o tom nechci zrovna mluvit. Děje se to totiž tehdy, když se zdá, že spím. Říkám, že "se zdá, že spím," protože právě tak to je. Čím pozdější je hodina, tím spíš vypadám, jako bych spal, cítím, že spím, ale přesto ve svém snu sním o svém pokoji, sním, že spím, a všechno je přesně takové, jak jsem to zanechal, když jsem šel spát. Noviny na podlaze, prázdná pivní láhev na prádelníku, moje jediná zlatá rybka zvolna kroužící na dně akvária, všechny ty důvěrně známé věci, které jsou mojí součástí podobně jako vlasy. A mnohokrát, když jsem v posteli a NESPÍM, dívám se na stěny, podřimuju a čekám na spánek a přemítám: jsem ještě vzhůru nebo už spím a zdá se mi o mém pokoji?
Poslední dobou šlo všechno špatně. Pár pohřbů; koně běželi mizerně; bolesti zubů; krvácení a další věci, o kterých se nedá mluvit. Často mívám pocit, že to asi těžko už může být horší. A pak si pomyslím: tak dobře, pořád máš ještě střechu nad hlavou. Nejsi na ulici. Byly doby, kdy mi ulice nevadila. Dnes bych to už nepřežil. Už toho vydržím strašně málo. Tolikrát jsem byl otrávený, tolikrát mě řezali skalpelem, ano, tolikrát mě bombardovali... tolikrát, že už prostě nechci; nedokážu se už tomu všemu postavit.
A teď tedy o čem chci vyprávět. Jestli usnu a zdá se mi, že jsem ve svém pokoji, nebo zdali se to skutečně děje a já jsem vzhůru, to nevím, ale v každým případě se začínají dít věci. Všimnu si, že dveře od skříně jsou pootevřené, a jsem si jistý, že před chvílí pootevřené nebyly. Potom vidím, že škvíra v pootevřených šatníkových dveřích a větrák (byl horký a já nechávám větrák na podlaze) tvoří přímku, která končí přímo v mé hlavě. Cuknu sebou a zuřivě prchám z polštáře a říkám "zuřivě", protože většinou zuřím, když se mě něco hnusnýho a odpornýho snaží vystrnadit z postele. Už slyším, jak si říkáte: "Ten kluk je šílenej." A opravdu asi možná jsem. Ale mám pocit, že to tak docela není. I když je to velice slabý bod mé obrany, pokud je to vůbec nějaký bod. Když jsem mezi lidmi, cítím se nesvůj. Mluví a mají v sobě nadšení, který já v sobě nemám. Ale přesto se v jejich přítomnosti cítím silnější. Mám takový nápad: jestliže mohou existovat na pouhém okraji jevů, pak já můžu existovat taky. Ale jakmile jsem sám, všechna ta přirovnání blednou ve srovnání s tím, jak musím čelit stěnám, dýchání, dějinám, vlastnímu konci, tomu, že se dějí podivné věci. Jsem evidentně slabý člověk. Pokusil jsem se uchýlit k Bibli, k filozofům, k básníkům, ale podle mě se všichni míjejí s něčím podstatným. Mluví o něčem úplně jiném. Už dávno jsem si v nich přestal listovat. Skromnou pomoc jsem našel v chlastu, hazardních hrách a sexu, a tak jsem se začal podobat normálním mužům ve společnosti, ve městě, ve státě; jediný rozdíl spočívá v tom, že se nestarám o svůj "úspěch", že nechci rodinu, domov, slušnou práci a tak dál. Tak tady jsem: ani intelektuál, ani umělec; ale nemám ani zdravý kořínek obyčejného člověka. Visím s nálepkou někde uprostřed a věřím, že tohle je začátek šílenství.
A jak jsem vulgární! Sahám si do zadku a škrábu se tam. Mám hemeroidy, spoustu hemeroidů. Je to lepší než soulož. Škrábu se do krve, dokud mě bolest nepřinutí, abych přestal. Opice a lidoopové tohle dělávají. Nevšimli jste si jich v zoo, jak jim teče ze zadku rudá krev?
Ale nechte mě pokračovat. I když byste asi dali spíš přednost nějaké pikantnosti, povím vám o té noční můře. Tyhle Sny o pokoji, dovolte mi jim tak říkat, začaly asi před rokem. Jeden z prvních se mi přihodil ve Filadelfii. Zřídkakdy jsem tehdy pracoval a asi jsem se bál, jestli se mi podaří zaplatit činži. Nepil jsem už tolik, jen trochu vína a piva, sex a hazard na mě tehdy ještě nedolehly takovou silou. I když jsem tehdy žil s jednou pouliční štětkou a připadalo mi divný, že by ještě mohla chtít další sex nebo "lásku", jak tomu říkala, když jsem jí to dělal poté, co přes den nebo v noci vyhověla několika dalším chlapům, a třebaže jsem byl stejně zcestovalý a protřelý lapákem jako kterýkoli jiný Král cest, připadalo mi strašně zvláštní, strkat ho tam po všech TĚCH... obrátilo se to proti mně a měl jsem těžký časy. "Drahoušku," říkávala, "musíš pochopit, že tě MILUJU. S těma druhejma to nic není. Ty prostě NEVÍŠ, co je to ženská. Ženská tě může nechat do sebe vlízt a ty si můžeš myslet, že jseš v ní, ale vlastně v ní vůbec nejseš. Ale tebe já dovnitř pustím." Takový řeči moc nepomáhaly. Jenom zvětšovaly tu tíhu. A jednou v noci, řekněme, že se mi něco zdálo, nebo možná ani ne, jsem se probudil a ona byla se mnou v posteli (nebo se mi zdálo, že jsem se vzbudil) a já se rozhlídl kolem sebe a všude tam byli takoví maličcí chlápci, bylo jich asi 30 nebo 40, a přivazovali nás k posteli jakýmsi stříbrným drátem, běhali přes nás a kolem nás, pod postel, přes postel, a všichni měli v ruce dráty. Moje dáma musela moji nervozitu vycítit. Viděl jsem, že otevřela oči a podívala se na mě. "Buď zticha!" řekl jsem. "Nehýbej se! Snaží se nás popravit

elektrickým proudem!"
"KDO SE NÁS SNAŽÍ POPRAVIT ELEKTRICKÝM PROUDEM?"
"Proboha, říkal jsem ti, abys byla ZTICHA! Drž hubu!" Nechal jsem je ještě nějakou dobu pracovat a předstíral jsem, že spím. Potom jsem se vší silou vztyčil, přerval jsem dráty a zaskočil je. Po jednom jsem se ohnal, ale netrefil jsem. Nevím, kam zmizeli, ale zbavil jsem se jich. "Právě jsem nás zachránil před smrtí," řekl jsem svý ženský. "Dej mi pusu, taťku," řekla.
Ale abych se vrátil do současnosti. Vstávám každý ráno s podlitinami po těle. Modrý značky. Existuje jedna deka, na kterou si dávám obzvlášť pozor. Myslím, že ta deka na mě ve spaní doráží. Když se probudím, mívám ji někdy utaženou kolem krku, že sotva můžu dýchat. Je to vždycky ta samá deka. Ale já ji ignoruju. Otevřu si pivo, palcem otevřu dostihový program, podívám se z okna, jak prší, a snažím se na všechno zapomenout. Chci prostě jen pohodlně a bez problémů žít. Jsem unavený. Nechci si vymýšlet nebo podléhat nějakým představám.
A v noci mě přesto zase deka otravuje. Pohybuje se jako had. Bere na sebe nejrůznější podoby. Nezůstává mrtvě roztažená na posteli. A další noc. Zkopnu ji na zem vedle pohovky. Potom vidím, jak se hýbe. Deka se hýbe vždycky, když má pocit, že se nedívám. Vstanu, všude rozsvítím, vezmu si noviny a pustím se do čtení, čtu úplně cokoli, kurzy akcií, články o poslední módě, jak připravit holoubata, jak se zbavit rosičky; dopisy do redakce, politické fejetony, inzeráty, nekrology atd. Během celé té doby se deka ani nehne a já vypiju tři až čtyři piva, možná o něco víc, a potom už někdy svítá, a to se pak spí snadno.
Nedávno v noci se to stalo. Nebo to začalo už odpoledne. Strašně málo jsem předtím spal, a tak jsem si šel lehnout už kolem čtvrté, a když jsem se probudil nebo se mi zase zdál ten sen o pokoji, byla tma a deku jsem měl obtočenou kolem krku a bylo jasný, že se rozhodla, že nadešla TA PRAVÁ chvíle! Nechala všeho předstírání! Šla po mně a byla silná nebo já si spíš připadal slabý, jako ve snu, a musel jsem napnout veškeré síly, abych se ubránil udušení, ale deka na mně pořád visela a sápala se po mně ve snaze překvapit mě nepřipraveného. Cítil jsem, jak se mi na čele perlí pot. Kdo by kdy uvěřil něčemu takovému? Kdo by věřil takové blbosti? Deka, která oživne a pokusí se člověka zavraždit? Ničemu se nevěří, dokud se to JEDNOU nestane - jako třeba atomové bombě nebo tomu, že Rusové pošlou do vesmíru člověka, nebo že Bůh sestoupí na zem a potom ho přibijí na kříž ti, které stvořil. Kdo uvěří věcem, co se teprve stanou? Poslednímu zhasnutí ohně? Osmi nebo deseti mužům a ženám v nějaké vesmírné lodi, nové arše, která s nimi zamíří k jiné planetě, aby tam znovu zasili vyčerpané lidské sémě? A který člověk uvěří, že se mě tahle deka pokusila uškrtit? Nikdo, nikdo, o kom bych věděl! A to vědomí všechno ještě svým způsobem zhoršovalo. I když jsem jen málo vnímal to, co si o mně lidi myslí, chtěl jsem, aby si uvědomili existenci té deky. Divný? Proč? Ještě podivnější bylo, že jsem často uvažoval o sebevraždě, ale když mi teď chtěla deka pomoct, bojoval jsem s ní.
Konečně se mi jí podařilo zbavit a mrštil jsem s ní na podlahu a rozsvítil. To bude konec! SVĚTLO, SVĚTLO, SVĚTLO! Ale ne, viděl jsem, jak se ještě i ve světle cukala a pohnula se asi o pět centimetrů. Sedl jsem si a pozorně ji sledoval. Opět se pohnula. Tentokrát aspoň o třicet centimetrů. Vstal jsem a začal se oblékat, zeširoka jsem deku obcházel, abych našel svoje boty, ponožky atd. Když jsem byl oblečený, nevěděl jsem, co si mám počít. Deka teď byla klidná. Možná bych mohl jít na procházku nadýchat se čerstvého nočního vzduchu. Ano. Prohodím pár slov s trafikantem na rohu. To ale taky nebyl dobrý nápad. Všichni trafikanti v okolí byli intelektuálové: četli G. B. Shawa, O. Spenglera a Hegela. A vlastně to nebyli lidi, s nimiž by se dalo mluvit: bylo jim 60, 80, nebo možná 1000 roků. Do prdele. Práskl jsem dveřmi a vyšel ven.
Když jsem dorazil ke schodům, něco mě přimělo, abych se otočil a rozhlédl se po chodbě. Máte pravdu: deka mě sledovala, plazila se jako had, záhyby a stíny jí vpředu vytvářely hlavu, ústa, oči. Řekl bych, že ve chvíli, kdy přesvědčíte sami sebe, že horor je jenom horor, je to pro vás okamžitě MENŠÍ horor. Chvíli jsem na deku myslel jako na starýho kámoše, kterej nechce být beze mě, takže musela jít za mnou. Jenže pak mě napadlo, že tenhle kámoš, tahle deka se mě pokusila zabít, a rychle jsem po schodech seběhl dolů.
Ano, ano, hnala se za mnou! Pohybovala se po schodech, jak rychle se jí zachtělo. Bez jedinýho zvuku. Odhodlaně. Bydlel jsem v druhým patře. Šla za mnou dolů. Do prvního. Do přízemí. Mojí první myšlenkou bylo, že vyběhnu ven z domu, ale venku byla tma, byla to tichá a opuštěná čtvrť daleko od velkých rušných tříd. Jako nejlepší mi připadalo, že bych se vecpal k nějakým lidem, abych otestoval reálnost situace. Chce to PŘINEJMENŠÍM 2 hlasy, aby se skutečnost stala skutečností. Umělci, kteří předběhnou svou dobu o spoustu let, to znají, a lidi dementní nebo lidi, kteří mívají takzvané halucinace, to znají taky. Když jste jediní, kdo vidí nějaký zjevení, skončíte jako světec nebo jako blázen.
Zaklepal jsem na dveře bytu 102. Otevřít přišla Mickova žena. "Ahoj, Hanku," řekla, "pojď dál."
Mick se válel v posteli. Byl celý opuchlý, kotníky měl naběhlé, břicho větší než u těhotný ženský. Býval to těžkej alkoholik a jeho játra to vzdala. Teď se v něm držela voda. Čekal, až se uvolní lůžko v nemocnici pro veterány.
"Ahoj, Hanku," řekl, "přinesls nějaký pivo?"
"Hele, Micku," řekla jeho stará, "víš, co říkal doktor: už ani kapku, ani pivo."
"K čemu máš tu deku, chlapče?" zeptal se mě.
Podíval jsem se na sebe. Deka mi vyskočila přes paži, aby nevzbudila při vstupu pozornost.
"No," zrozpačitěl jsem, "já jich mám moc. Myslel jsem si, že by se vám jedna mohla hodit."
Přehodil jsem deku přes pohovku.
"Přinesls pivo?"
"Ne, Micku."
"Pivo by mi určitě bodlo."
"Micku," řekla jeho stará.
"Je strašně těžký po tolika letech tak naráz přestat."
"Možná máš pravdu," řekla jeho stará, "skočím dolů do obchodu."

"To je v pořádku," řekl jsem, "přinesu pár ze svý ledničky."
Vstal jsem a zamířil ke dveřím, přičemž jsem nespouštěl deku z očí. Nehýbala se. Seděla tam na gauči a dívala se na mě.
"Za chvilku jsem zpátky," řekl jsem a zavřel dveře.
Řekl bych, že to bude někde v mým mozku, pomyslel jsem si. Přinesl jsem deku s sebou a představoval si přitom, že mě sleduje. Měl bych víc chodit mezi lidi. Žiju ve strašně omezeným světě.
Šel jsem nahoru, nabral pár lahví do papírovýho pytle a zamířil zpátky dolů. Byl jsem někde v prvním patře, když jsem uslyšel ječení, nadávky a střelbu. Seběhl jsem z posledních schodů a vrazil do bytu 102. Opuchlý Mick tam stál a v ruce svíral dvaatřicítku, z jejíž hlavně ještě stoupal pramínek kouře. Deka ležela na pohovce, kde jsem ji nechal.
"Micku, ty ses zbláznil!" řekla jeho stará.
"Přesně tak," odpověděl. "Ve chvíli, kdy jsi odešel k sobě pro pivo, tak ta deka, věř mi nebo ne, ale ta deka skočila ke dveřím za tebou. Snažila se vzít za kliku a odejít, ale nedokázala kliku pevně stisknout. Když jsem se probral z prvního šoku, vyskočil jsem z postele a zamířil k ní, a jakmile jsem se k ní přiblížil, skočila mi po krku a pokusila se mě uškrtit!"
"Mick je nemocný," řekla jeho stará, "dostává injekce. Vymýšlí si a má vidiny. Míval vidiny, když pil. Vyléčí se, až ho vezmou do nemocnice."
"Jdi s tím někam!" zařval a stál celý opuchlý uprostřed pokoje v noční košili. "Říkám ti, že se mě ta věc pokusila zabít a bylo štěstí, že ta stará bouchačka byla nabitá a že jsem pro ni stačil doběhnout do skříně, a když se po mně ta věc zase začala sápat, tak jsem ji odpráskl. Odplazila se. Vrátila se na pohovku a tam teď sedí. Vidíš tu díru, kudy prošla kulka. To nejsou žádný vidiny!"
Ozvalo se zaklepání na dveře. Byl to správce. "Je tady trochu moc rušno," řekl. "Žádná televize, rozhlas a hlučná zábava po desáté večer."
Potom odešel.
Přistoupil jsem k dece. Byla v ní skutečně díra. Deka se zdála být nepřirozeně klidná. Kde sídlí život v oživlé dece?
"Kristepane, pojď si dát pivo," řekl Mick, "mně je jedno, jestli umřu nebo ne."
Jeho stará otevřela 3 lahve a s Mickem jsme si vykouřili pár pallmallek.
"Hele, chlapče," řekl, "vezmi si tu deku pěkně s sebou, až budeš odcházet."
"Já ji nepotřebuju, Micku," řekl jsem, "jen si ji nechte."
Mocně si přihnul piva: "Tu zasranou věc si odsud odneseš!"
"Je přece MRTVÁ, ne?" zeptal jsem se ho.
"Jak to mám, do prdele, vědět?"
"Chceš snad říct, že věříš tomu nesmyslu s dekou, Hanku?"
"Ano, prosím."
Zaklonila hlavu a rozesmála se. "Vy jste mi teda povedenej páreček bláznů, jako že jsem jich v životě pár viděla." Potom dodala: "Ty taky piješ, že, Hanku?"
"Ano, prosím."
"Moc?"
"Někdy."
"Já ti jenom říkám, aby sis tu zkurvenou deku ODSUD odnesl!"
Pořádně jsem se napil piva a přál jsem si, aby to byla vodka. "Tak dobře, kamaráde," řekl jsem, "když tu deku nechceš, vezmu si ji."
Složil jsem ji do čtverce a přehodil si ji přes paži. "Dobrou noc, lidi."
"Dobrou noc, Hanku, a díky za pivo."
Stoupal jsem po schodišti nahoru a deka byla nepřirozeně klidná. Možná ji ta kulka oddělala. Vešel jsem do bytu a hodil ji do křesla. Potom jsem se posadil a nepřestával jsem ji sledovat. Něco mě napadlo.
Vzal jsem lavor na nádobí a dal do něho novinový papíry. Potom jsem si připravil porcovací nůž. Lavor jsem položil na podlahu. Posadil jsem se do křesla a položil si deku do klína. Uchopil jsem nůž. Bylo ale těžké do deky bodnout. Seděl jsem dlouho v křesle, za zády mi dýchal noční vánek z toho prohnilého města Los Angeles a bylo nesmírně těžké bodnout. Co jsem mohl vědět? Možná ta deka byla nějaká žena, která mě kdysi milovala, a našla si způsob, jak se ke mně v podobě deky dostat. Myslel jsem na dvě ženy. Potom jsem myslel jenom na jednu ženu. A pak jsem vstal, šel do kuchyně a otevřel si láhev vodky. Doktor říkal, že tvrdýho se nesmím ani dotknout, jinak okamžitě zhebnu. Já ale přes jeho zákaz tajně trénoval. Skleničku jeden večer. 2 druhej. Atd. Tentokrát jsem si nalil do velké sklenice. Vůbec teď nezáleželo na umírání, šlo o smutek a zázrak. Jen málo dobrých lidí v noci pláče. Jen málo dobrých lidí. Možná je deka opravdu ta ženská a snaží se mě zabít, abych se s ní ve smrti spojil, nebo se snaží jako deka milovat a neumí to... nebo se pokusila zabít Micka, protože ji vyrušil, když se za mnou pokusila jít ke dveřím? Šílenství? Jistě. Co není šílenství? Není snad Život šílenství? Všichni jsme na péro jako hračky... pár závitů stočenýho drátu jednou praskne a je to... a my chodíme po světě a předvídáme věci, děláme si plány, volíme vlády, stříháme trávník... Šílenství, určitě, ale co NENÍ šílenství?
Vypil jsem sklenici vodky do dna a zapálil si cigaretu. Pak jsem naposled uchopil deku do rukou a potom jsem BODL! Bodal jsem, bodal a bodal, řezal jsem tu věc na co nejmenší kousky... házel jsem je do lavoru a potom jsem dal lavor k oknu, zapnul větrák, abych vyhnal kouř z bytu, a když se oheň rozhořel, šel jsem do kuchyně a nalil si další vodku. Když jsem se vrátil, plápolaly tam rudé plameny, hořela jako stará bostonská čarodějnice, jako Hirošima, jako láska, jako vůbec každá láska, a já se necítil dobře, vůbec jsem se necítil dobře. Vypil jsem druhou sklenku vodky do dna a přestal jsem téměř cokoli cítit. Šel jsem si do kuchyně pro další a porcovací nůž jsem vzal s sebou. Hodil jsem ho do dřezu a odšrouboval víčko láhve. Znovu jsem pohlédl na porcovací nůž ve výlevce. Na střence byla zřetelná stopa po krvi.

Podíval jsem se na své ruce. Hledal jsem na nich nějaké říznutí. Kristovy ruce byly nádherné. Prohlížel jsem si svoje ruce. Nebyl na nich ani škrábaneček. Jediná oděrka. Ani žádná jizva.
Cítil jsem, jak se mi po tváři kutálejí slzy, jak se plazí jako těžké, nesmyslné předměty bez nohou. Byl jsem šílený. Určitě musím být šílený.